

CIREȘUL ÎNFLORIT

Traian Dorz
CIREȘUL ÎNFLORIT

110

Coperta I și grafica: CLAUDIU CÂNDEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

DORZ, TRAIAN

Cireșul înflorit / Traian Dorz. - Ed. a 2-a, rev. - Sibiu:
Oastea Domnului, 2008

ISBN 978-973-710-113-6

821.135.1-97 Oastea Domnului

© Toate drepturile rezervate
Editurii «Oastea Domnului»

ISBN 978-973-710-113-6

CIREȘUL ÎNFLORIT

TRAIAN DORZ

CIREȘUL ÎNFLORIT

– ȘI ALTE POVESTIRI RELIGIOASE –

ediția a II-a

*Apare cu binecuvântarea ÎPS Sale
Dr. LAURENȚIU STREZA,
Mitropolitul Ardealului*

Editura «Oastea Domnului»
Sibiu, 2008

A înflorit odată

*A înflorit odată, demult, și pentru mine
cireșul din grădina Părintelui meu bun
și-a așteptat în floare cu crengile lui pline,
să mă întorc cu lacrimi din drumul meu nebun.*

*Câți ani a plâns întruna cireșul drag în floare
tot mai cu întristare, dar tot mai încărcat!
Câți ani a plâns și Tatăl, privind departe-n zare,
mereu dorind să-ntoarcă pierdutul fiu plecat!*

*Dar a venit o clipă... am auzit o șoaptă
adusă cu iubire de-un sol din cer venit:
– Întoarce-te acasă, că Tatăl tău te-așteaptă,
privește-n zare semnul: cireșul înflorit.*

*Cu teamă și rușine mi-am hotărât plecarea,
dar tremuram la gândul când am să-l întâlnesc;
era o primăvară cu flori pe toată zarea
când a lucit în mine tot soarele ceresc.*

*...N-am mai văzut pe nimeni decât o Mână dulce,
strângându-mă fierbinte la sânul cel mai drag
și-o Față strălucită și-un sfânt sărut în cruce
și Casa mea de Aur cu îngerii pe prag.*

*Slăvită fii tu veșnic, Iubire iertătoare
și Milă nesfârșită ce-ai așteptat mereu,
și tu, chemare sfântă, și tu, cireș în floare,
și tu, eternă clipă când am venit și eu!*

În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh

Iisus Hristos,

Marele nostru Dumnezeu și Mântuitorul nostru Drag,
Slavă veșnică Ție!

Pentru că Jertfa Crucii Tale este dovada
cea cutremurătoare
și prețul cel nespus de mare
prin care noi toți, care eram pierduți,
am fost răscumparați din moarte
și așteptați în Împărăția lui Dumnezeu

Și pentru că în această Răscumpărare
și în această Împărăție
ne-ai făcut fiecăruia dintre noi
o parte și un loc
cu care ne îmbii mereu
și ne aștepți cu dor,
să venim cu grabă și cu recunoștință,

Și pentru bucuria negrăită și strălucită
cu care Tu ne primești pe fiecare,
cu haina cea nouă a Nașterii din Nou,
cu inelul strălucit al Logodirii Veșnice
și cu încălțăminte frumoașă a umblării cu Tine,
cu harfa de aur a cântecului nemuritor
și cu sărutul unei eterne îmbrățișări și cununii,

Slavă Veșnică Ție,
Dragul nostru Mântuitor și Marele nostru Dumnezeu,
Iisus Hristos!
Amin.

Strigați toți de bucurie

– Psalmul 100 –

*Strigați toți de bucurie
către Domnul Mare,
oameni de pe tot pământul,
El e Sfânt și Tare;
toți câți locuiți pământul –
El e Sfânt și Tare.*

*Toți să știți că Domnul este
Dumnezeu ce-n lume
ne-a făcut să-I fim o turmă,
El să ne îndrume;
noi să-I fim popor – și Domnul
viața să ne-o-ndrume.*

*Slujiți Domnului cu toții
plini de bucurie,
înaintea Lui să vină
toți cu veselie;
plini de bucurii și-n cânturi,
plini de veselie.*

*Pe-a Lui porți intrați 'nălțându-I
Slavă și cântare
și în Casa Lui, slăvindu-I
Numele Lui Mare;
binecuvântați, slăviți-I
Numele Lui Mare.*

*Domnu-i Bun și bunătatea-I
ține cât Vecia
și din neam în neam Își ține
El credincioșia;
pentru-ai Lui Își ține veșnic
El credincioșia.*

CIREȘUL ÎNFLORIT

Domnul nostru Iisus Hristos, vestind Evanghelia mântuirii pentru care a venit în lumea noastră, vorbind oamenilor care Îl ascultau, le-a spus multe pilde și asemănări din care ei să poată înțelege mai bine și mai ușor Vestea cea Mare și Bună pe care le-o aducea El de la Tatăl Ceresc – și anume că Domnul Dumnezeu, Care a făcut lumea întreagă și ne-a făcut și pe noi, ne iubește și vrea să ne întoarcă de pe calea cea rea la El, la mântuirea și fericirea umblării și ascultării de Voia și de Cuvântul Lui. Căci omenirea toată este ca un fiu pierdut care a plecat de acasă și trăiește departe de Tatăl Ceresc.

Astfel, Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a vorbit tuturor oamenilor numai despre marea dragoste a Tatălui Ceresc, Care atât de mult a iubit lumea, încât pe singurul Său Fiu Și L-a dat, pentru ca oricine va crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. De aceea, El cheamă pe fiecare om și-l sfătuiește, din copilăria și din tinerețea lui, să-I asculte învățătura și să nu se depărteze de ea, pentru că numai prin aceasta omul poate să fie mântuit. Iar dacă, prin înșelăciunea ispitei și a păcatului, omul s-a depărtat de Dumnezeu și de Casa Lui cea Sfântă, El îl cheamă și îl așteaptă să se întoarcă iarăși. Domnul Iisus spunea că nu este o mai mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu ca de un păcătos care se întoarce; căruia îi pare rău de păcatele și de neascultările sale

din trecut și se întoarce acum pentru totdeauna la Domnul, punând legământ sfânt să nu mai facă răul niciodată, ci să fie pe totdeauna un copil ascultător și împlinitor al voci Tatălui Ceresc.

Așa a spus odată Domnul Iisus pilda cu fiul cel pierdut. Altă dată, cu oaia cea pierdută. Apoi cu bănuțul cel pierdut... Fiecare din aceste pilde frumoase conține marele adevăr că dragostea Tatălui nostru din Cer ne caută și ne dorește mântuirea sufletului nostru. Ce mișcătoare este această căutare și chemare cerească și cât de multe suflete pierdute, care au ascultat-o, s-au întors de pe căile lor pierdute, ajungând fericite în Casa și-n dragostea lui Dumnezeu!

Așa a spus odată Domnul Iisus pilda cu fiul cel pierdut, despre care scrie Sfântul Evanghelist Luca în capitolul 15. Nu este, poate, în lumea întreagă o istorisire atât de duioasă și iubitoare ca pilda aceasta în care se arată nu numai ușurătatea și vinovăția omului care părăsește pe Dumnezeu și ascultarea de El – și nefericirea în care ajunge fiul neascultător care face așa – dar, mai ales, mila și dragostea Tatălui Ceresc care nu încetează să-l cheme înapoi și să-l aștepte, apoi să-l primească iarăși pe fiul cel pierdut care se întoarce.

Însă totdeauna când vorbea Mântuitorul nostru Iisus Hristos despre aceste lucruri, niște oameni răi, numiți farisei, care erau și ei pe acolo, cârteau contra Domnului și se ridicau contra Lui cu ură, căutând să-i îndepărteze pe oameni, ca să nu creadă și să nu asculte cuvintele lui Dumnezeu. Pentru că ei doreau ca oamenii să vină la ei și să caute mântuirea, și nu la Domnul Iisus. Dar ei puneau biruri și sarcini grele pe oamenii care doreau să se apropie de Dumnezeu prin ei; pe când Mântuitorul nu pune nici o sarcină pe nimeni, ci îi chema cu dragoste, făgăduindu-le mântuirea, numai dacă ve-

neau cu lacrimi de pocăință și se hotărau cu smerenie să nu mai păcătuiască. Fariseii, împotrivitori și vrăjmași, Îl urau pe Mântuitorul Iisus și căutau în toate felurile să-I facă orice rău, căci prin mântuirea pe care o aducea El fără nici o plată ei își pierdeau câștigurile lor. Până la urmă, fariseii au hotărât să-L omoare pe Domnul Iisus – lucru care l-au și făcut –, căci așa rânduise Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

Dar Domnul Iisus a biruit în lupta cu duhul cel rău. Și dragostea lui Dumnezeu a rămas în lume, pentru a chema și a mântui pe cei păcătoși care se întorc la El.

Tot timpul cât Domnul Iisus a fost pe pământ și a propovăduit voia Tatălui Ceresc, El n-a încetat să cheme și să primească pe orice suflet, din păcat, spre mântuire. Felul Lui plin de bunătate și de iubire cucerea mulțimile și îi făcea pe mulți oameni să lase calea cea rea și să se hotărască la o viață nouă. Mai ales pilda cu fiul cel pierdut i-a întors pe foarte mulți, nu numai din timpul vieții pământești a Mântuitorului, ci și de atunci și până astăzi. Căci nimic nu poate fi mai duios și mai mișcător ca dragostea și bunătatea arătate față de fiul cel care fusese pierdut și s-a aflat, fusese rătăcit și s-a întors, fusese mort și a înviat.

În această pildă este arătată cum nu se poate mai limpede și taina nașterii din nou, adică acea lucrare dumnezeiască ce se petrece în ființa omului când el primește Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu în inima lui și le urmează. Cum el devine un om nou, cu o inimă nouă, cu o minte nouă, cu o viață și cu o purtare cu totul noi față de cele ce fuseseră înainte. Și abia când ajunge în felul acesta, ca un mort față de lume și ca un viu față de Dumnezeu, numai atunci omul devine cu adevărat un fiu al Tatălui Ceresc, izbăvit și mântuit din pierzarea păcatului în care fusese.

După cum am spus mai sus, pilda cu fiul cel pierdut – rămasă după Mântuitorul – a mai întors la Dumnezeu foarte multe suflete și va mai întoarce încă pe mulți. Căci de nimic nu are mai mare nevoie, pe lumea asta, un suflet pierdut, decât de dragostea și de iertarea care să-l salveze din osânda și mizeria în care l-au dus păcatul și diavolul de care s-a lăsat ispitit. Și după cum nu se poate o prăbușire mai mare ca a celui căzut, tot așa nu este nici o bucurie mai mare ca a celui care se vede izbăvit dintr-o astfel de prăbușire și cădere. Desigur că fiecare dintre cei care s-au întors la Dumnezeu dintr-o astfel de stare pierdută își are istorisirea sa. Și a fiecăruia este frumoasă și plină de învățăminte mângâietoare. Pentru bucuria noastră duhovnicească, iată, vom spune aici o astfel de istorisire despre felul cum încă un fiu pierdut s-a întors acasă.

Se spune deci că într-un orășel erau niște părinți credincioși care aveau un singur fiu. Părinții săi îl iubeau foarte mult, ca acolo unde este numai un copil, și căutau cu tot dinadinsul ca el să aibă de toate din belșug, să nu ducă lipsă de nimic.

După ce a crescut mai mare, în loc să-l pună la muncă, munceau ei și pentru el, căutând să-l scutească de la orice greu. Astfel copilul s-a învățat un leneș și un risipitor. Părinții, văzând aceasta, au început să caute să-l îndrepte, îndemnându-l să facă și el ce poate în casa lor. Îl îndemneau să citească Biblia, să se roage, să meargă la biserică și la adunarea frățească...

Dar fiul, care începuse rău, nu voia cu nici un chip s-o ia pe calea cea bună. Se prefăcea când bolnav, când ocupat cu altceva, numai să nu facă ce-i ziceau părinții.

Când scăpa de sub ochii lor, se ascundea și se ducea cu prietenii răi la lucruri rele. Când venea acasă mințea, ca să nu spună pe unde a fost. De multe ori, părinții, necăjiți și îndure-rați, a trebuit să-l mustre și să-l certe cu asprime, dar fără nici un folos. Acum se făcuse mare, dar cu cât creștea, cu atât se făcea și mai rău.

Odată, venind târziu acasă și părinții primindu-l cu asprime, tânărul s-a înfuriat peste măsură și l-a lovit pe tatăl său, apoi a izbit-o de perete pe mama sa și, luându-și ce a apucat din casă, a ieșit trântind ușa de pereți și strigând:

– Mă duc din casa asta blestemată și n-am să mai vin niciodată înapoi! M-am săturat de teroare, vreau să trăiesc liber și fericit, cum îmi place mie, în lumea liberă! Să fac ce vreau eu, nu ce vor alții! Nu vreau să mai fiu obligat să tot stau în genunchi, ca la biserică, să tot cânt la psalmi, ca la mănăstire, să tot postesc ca moșnegii și să nu știu decât despre Dumnezeu! Sunt tânăr, am drept și eu la distracții și să-mi trăiesc viața cum vreau eu, nu cum vor cei proști și înapoiați, care nu știu decât muncă, muncă... și muncă!...

Și mergea grăbit și bombănind pe stradă către gară, să ia primul tren spre lumea lui liberă, fără să se mai uite înapoi. Vecinii se uitau după el clătinând din cap:

– Sărmanul de el, rău o să mai ajungă!

Și așa s-a și întâmplat nu peste multă vreme. Banii cu care plecase de acasă se terminară în curând, iar când s-au dus banii, s-au dus și prietenii și prietenia lor. De muncit nici nu învățase să muncească, dar nici nu-i plăcea să învețe. Unde ar fi vrut să facă ceva, nu știa. Unde ar fi știut, nu voia, fiindcă-i era și rușine, și-i părea greu. Astfel a ajuns să fure, iar după aceea, fiind prins, a fost bătut și băgat la închisoare pe doi ani.

La închisoare a cunoscut condițiile cele grele de acolo: foame, bătaie, frig, mizerie, păduchi, boală...

Când a scăpat din închisoare, i-a fost și mai greu, căci toată lumea îl ocolea și-l alunga, temându-se și scârbindu-se de el. În această nefericită stare, flămând, bolnav, istovit și zdrențăros, și-a adus și mai amar aminte de casa tatălui său și de toate amintirile fericite ale vieții pe care și-o trăise el cândva acolo. I se părea că trecuseră zeci de ani de atunci – și i se rupea inima de durere și de rușine. De durere pentru ceea ce a făcut; și de rușine pentru ceea ce a ajuns. O, cum îi ardeau acum părerile de rău inima! Și cum îi ardeau lacrimile fața! Cu ce dor fierbinte dorea el acum după casa lui și după neuitații părinți! După dragostea mamei lui și după bunătatea tatălui său! „Dar cum să mai îndrăznesc să mă mai și apropii acolo? gândea el, după tot ce am făcut? Și, mai ales, după felul neiertat în care m-am purtat la despărțirea mea de ei și la plecarea mea de acasă”.

Totuși, după trei ani de mizerie amară și de prăbușire rușinoasă, suferințele și dorul de casă l-au doborât.

„Fie ce va fi – își zise el într-o zi – nu mai pot! N-am decât două căi: ori să mă întorc acasă, ori să mă arunc în mare. Dar mai întâi voi căuta să merg acasă. Dar cum să mă apropii? Dar dacă totuși părinții mei nu m-au putut ierta și nici nu vor crede că mie îmi pare rău din tot sufletul de purtarea mea – și că sunt hotărât să mă îndrept pe totdeauna? Dar dacă nici nu vor vrea să-mi deschidă poarta? Ce am să fac apoi, căci nu-mi rămâne decât moartea cea mai urâtă și mai rușinoasă?

Cum aş putea oare să aflu ce mai gândește acum tatăl meu despre mine? Cum aş putea să ştiu dacă m-ar primi când m-aş întoarce acasă?”

Pe când se frământa și se chinuia cu aceste gânduri și în-

trebări, tânărul nenorocit se întâlnește cu unul dintre vecinii părinților săi. Omul fusese după treburi în acel oraș îndepărtat, iar acum se întorcea acasă.

Cu toată rușinea stării sale de cerșetor zdrențaros, slab și nespălat, bietul fiu pierdut se apropie de fostul lui vecin și, cu glasul înecat de lacrimi, îi zise:

– Vecine dragă, iartă-mă de starea în care mă vezi! Cred totuși că mă recunoști cine sunt, chiar dacă acum arăt atât de murdar și de prăpădit, nu curat și frumos cum eram înainte de a pleca de acasă. Am ajuns nenorocit de tot, așa cum mă vezi! Nu mai am decât să vin acasă ori să mă arunc în mare! Am fost un nebun, dar acum m-am schimbat cu totul! Aș veni acasă, dar nu-mi vine să cred că tatăl meu m-a iertat pentru tot răul mare pe care i l-am făcut. Totuși aș mai face o încercare: dacă nu mă va primi, nu-mi mai rămâne decât moartea! Și asta chiar acum, în trei zile!

Deci te rog, îndată cum ajungi acasă, du-te la părinții mei și spune-le că-i rog din tot sufletul meu să mă ierte și să mă primească înapoi în casa și-n dragostea lor!... Spune-le că sunt hotărât să fiu un om nou și că m-am schimbat cu totul, așa cum au dorit ei să fiu când se rugau plângând pentru mine! Dumnezeu m-a pedepsit pentru fărâdelegile mele, dar nu m-a lepădat, ci mi-a primit lacrimile și pocăința mea. Dacă mă vor primi și părinții mei tot așa, atunci eu sunt salvat! Dar dacă ei nu mă vor ierta și nu mă vor primi, eu sunt pierdut.

Ca să aflu răspunsul lor, eu voi merge peste trei zile, duminică dimineața, spre mare, cu trenul care trece prin spatele grădinii noastre la ora zece.

Dacă tata mă iartă și mă primește acasă, spune-i să lege în cireșul de la marginea grădinii o batistă albă. Eu voi fi la fereastra vagonului; acum este iarnă, pomii sunt goi; și voi

vedea de departe batista albă din cireș și voi coborî la gară, ca să vin acasă. Iar dacă nu voi vedea în cireșul nostru semnul iertării sale, voi continua drumul spre mare și spre moarte. N-am altceva de făcut! Mi se rupe inima din mine când mă gândesc că s-ar putea să nu-mi mai văd niciodată părinții că-rora le-am făcut atâta rușine și durere și casa mea în care m-am purtat atât de rău!...

Și bietul copil nu mai putea plângând.

Vecinului i se făcu o milă adâncă de el și căută să-l îm-bărbăteze, spunându-i că părinții lui îl iubesc și îl doresc nes-pus de mult. Că el a văzut cum tatăl iese adesea în poartă și se uită lung, cu mâna streășină la ochi, să vadă dacă nu cum-va fiul său se întoarce iarăși acasă. Că seara așteaptă până nu se mai vede, iar dimineața este cel dintâi la fereastră ori la poartă, așteptând.

– Ai încredere în dragostea tatălui tău, îi zise vecinul! Duminică dimineața, când vei veni, o vei vedea...

Omul cu vestea, îndată ce a ajuns în orașul lui, s-a dus întins la casa părinților tânărului, spunându-le vestea cea mare, că fiul lor le cere iertare și că vrea să vină acasă. Iar ei, dacă vor să-l primească și să-l ierte, să pună îndată o ba-tistă albă în cireșul lor de la marginea grădinii, ca el, trecând duminică dimineața cu trenul, să vadă semnul și să îndrăz-nească.

Îndată, tatăl și mama au strâns toate cearșafurile albe din casă și au început să rupă fâșii mari, batiste albe, multe, mul-te, și să le atârne în toate crengile cireșului din capătul grădi-nii pe lângă care va trece trenul cu fiul lor dorit.

Astfel, în duminica viitoare, când, la ora zece, trebuia să treacă trenul cu fiul lor spre mare, în cireșul din marginea grădinii străluceau, în soarele dimineții, zeci de batiste albe...

CIREȘUL ÎNFLORIT

Pe toate crengile cireșului, de jos până sus, fluturau sărbătorește semnele iertării și dragostei părintești pentru primirea fiului pierdut.

Fiului – care se întorcea și care, de departe, aștepta la geamul deschis, privind să vadă semnul din cireș – nu-i venea să creadă ochilor ceea ce vedea. Cireșul cunoscut, din grădina casei părinților lui, părea cu totul înflorit, acum, în plină iarnă... ca în diminețile de Paști din copilăria lui fericită.

Iar sub ramurile cireșului înflorit el îi văzu pe amândoi părinții săi între vecinii și rudeniile lor, îmbrăcați de sărbătoare, cu flori în mâini și cu ochii înlăcrimați, făcând, spre fereastra vagonului – la care plângea de bucurie fiul lor cel mult dorit – cele mai îmbietoare și fericite semne de dragoste și de chemare...

În fața casei, cel dintâi care îl aștepta era tatăl său, apoi mama sa, cu ceilalți. Amândoi părinți i-au căzut pe grumaz și l-au acoperit cu sărutări și cu lacrimi.

Bietul fiu, care fusese la un pas de moartea cea mai amără și mai rușinoasă, nu știa ce să mai facă și cum să-și arate și căința pentru cele trecute, și bucuria pentru cele de acum. Cu fața scaldată în lacrimi și cu glasul înecat de plâns, nu știa cu ce cuvinte să-și mai ceară iertare și să mulțumească pentru dragostea și primirea părintească. În înfățișarea lui nenorocită se vedea toată mizeria și sărăcia în care trăise, iar el găsea că este drept să sufere această rușine, pentru a ispăși marele păcat al neascultării sale față de părinții săi.

Dar pe părinți i-a izbit atât de dureros această stare umilitoare și rușinoasă, că au poruncit cu toată graba să fie spălat, îngrijit și îmbrăcat în veșminte noi și frumoase, cum se cuvine unui fiu iubit și binecuvântat.

După aceasta, au intrat cu toții în odaia de sus, largă și primitoare, pregătită pentru o masă și petrecere sărbătorească.

Fiul născut din nou a fost așezat la masă, între cei doi părinți fericiți de marea minune ce s-a petrecut cu fiul lor.

La un semn al tatălui s-au ridicat cu toții în picioare, iar el, cu glasul tremurător și cu ochii înlăcrimați, a ridicat spre cer o fierbinte rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu, pentru că El a făcut să vină și acest moment fericit când fiul lor care fusese pierdut a venit iarăși acasă, fiind născut din nou și salvat pentru totdeauna din păcatul în care căzuse...

După rugăciunea tatălui, s-a făcut o mare tăcere. Bucuria cea mare a tuturor era atât de cerească!

În această stare, fiul s-a prăbușit în genunchi și, cu mâinile și fața spre cer, a început să se roage printre sughițuri de plâns:

– În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Tatăl nostru, Care ești în Ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se Voia Ta precum în Cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșităților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește pe noi de cel rău, că a Ta este Împărăția și Puterea și Slava, acum și-n vecii vecilor. Amin!...

Îți mulțumesc din toată inima mea, Doamne, pentru dragostea cea mare cu care m-ai iubit și m-ai iertat Tu și ai făcut să mă iubească și să mă ierte și părinții mei!

Mulțumesc, Doamne Iisuse, pentru suferințele Tale și mulțumesc părinților mei pentru suferințele lor – căci prin aceasta am fost salvat de la moartea sufletească și de la cea trupească!

Acum, drept recunoștință pentru această salvare a mea, pun înaintea Ta și înaintea lor un legământ sfânt și veșnic, să

devin din această clipă un fiu ascultător și un rob supus și împlinitor în totul al voii Tale, Doamne, și al voii părinților mei.

Te rog, ajută-mă, Doamne Dumnezeul meu, ca să-mi împlinesc până la moarte, cu recunoștință și supunere, acest legământ fericit, pentru ca să pot fi vrednic de dragostea Ta și de dragostea celor care m-au iubit atât de mult. Căci a Ta este Împărăția și Puterea și Slava acum și-n vecii vecilor, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.

După această rugăciune atât de mișcătoare, părinții și toți cei de față l-au îmbrățișat, sărutându-l pe amândoi obrazii, pe fiul născut din nou și l-au binecuvântat în Numele Domnului.

Sus în Cer, desigur, în acea clipă mare, și îngerii Domnului cântau bucurându-se, după cum este scris: „...se face bucurie îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Lc 15, 10).

Voi, cei care vă predați Domnului și puneți legământ prin nașterea din nou ca acest suflet care s-a întors cu adevărat de la păcatele lui, spuneți și voi, în clipa legământului vostru, cu lacrimi, o rugăciune asemănătoare cu rugăciunea lui. Și urmați-l și-n pocăință cum l-ați urmat înainte în păcate. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Glasul rugăciunii mele

*Glasul rugăciunii mele,
Doamne, rabdă-mi-l tăcând,
căci 'naintea Ta-mi stă duhul
frământat și tremurând.*

*Dumnezeul meu, ajută-mi
să-mi îndrept al vieții rost,
căci mă leg în clipa asta
să nu fiu tot cum am fost.*

*Calea Ta întotdeauna
am văzut-o-n fața mea,
însă eu, necredinciosul,
n-am umblat mereu pe ea.*

*Duhul Tău întotdeauna
mi-a fost sfânt și-a fost aprins,
însă eu, neveghețorul,
prea am fost de somn învins.*

*Voia Ta întotdeauna
am știut-o luminos,
însă eu, neascultătorul,
n-am iubit-o credincios.*

*Și Cuvântu-Ți, totdeauna
l-am știut și l-am purtat,
însă eu, nepăsătorul,
prea adesea l-am uitat.*

*Frații mei întotdeauna
m-au înștiințat s-ascult,
însă eu, nesocotitul,
i-am rănit atât de mult.*

*Mila Ta dintotdeauna
mă tot cheamă să mă-ndrept,
însă eu, nemântuitul,
nu știu cât mai tot aștept...*

ESTE UN SINGUR ADEVĂR

De la bătrânii poporului lui Dumnezeu, care au păstrat multe din învățămintele aflate de la cei și mai bătrâni decât ei, ni s-au păstrat multe lucruri înțelepte și minunate ce nu se află scrise în cărțile noastre. Pentru că în viața omenirii s-au petrecut mult mai multe întâmplări, din care înțelepții lui Dumnezeu au scos multe înțelesuri și ne-au lăsat nouă frumoase îndrumări.

Se spune că înțeleptul are patru ochi deschiși.

– Cum patru ochi?

– Patru, fiindcă fiecare om are patru ochi. Doi, dedesubtul frunții; aceștia sunt ochii trupului, care se văd și care sunt deschiși. Iar ceilalți doi sunt în mijlocul frunții, care nu se văd. Aceștia sunt ochii sufletului, care la cei mai mulți oameni sunt închiși toată viața. Și numai în clipa morții se deschid. Aceștia sunt ochii înțelepciunii, cu care omul vede lucrurile veșnice și realitățile duhovnicești.

La înțelepții lui Dumnezeu, acești ochi ai sufletului se deschid în clipa nașterii din nou. În clipa când sufletul ascultă chemarea lui Dumnezeu și vine la Domnul Iisus, El îi deschide acești ochi și-l face să vadă Împărăția lui Dumnezeu cea tainică și minunată, pe care oamenii cei lumești nu o văd și nu o cunosc, fiindcă acești ochi le sunt orbiți de întunericul păcatului lor.

Cu ochii înțelepciunii, aleșii lui Dumnezeu văd adevărul și deosebesc voia lui Dumnezeu.

Cu ochii aceștia, luminați de Duhul Sfânt, ei cunosc căile cele frumoase și pătrund tainele cele minunate ale lui Dumnezeu, care, pentru gloata cea mare ce are acești ochi acoperiți, rămân necunoscute și neînțelese pentru totdeauna.

Când Domnul Dumnezeu Își alege pe câte un slujitor, îl socotește vrednic de încredere și îl pune în slujba Lui. După ce îi deschide și îi luminează aceleia ochii înțelepciunii – care văd lucrurile nevăzute și pricep tainele ascunse ale voii și ale adevărului Său – îl trimite la poporul Lui, să-i deschidă și aceleia ochii, să le facă cunoscute și semenilor săi tainele de care l-a învrednicit Dumnezeu pe el. Acelora din mijlocul poporului – care îl primesc pe trimisul Domnului, îl ascultă și îl urmează – acelora Dumnezeu le deschide și lor, prin el, cei doi ochi ai minții din mijlocul frunții. Și încep să vadă și ei, fericiți, adevărul lui Dumnezeu, care li se propovăduiește, după cum este scris:

„Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul neamurilor la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă din întuneric la lumină și de sub puterea satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertarea de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Fapte 26, 17-18).

Dar celorlalți, care nu-l primesc și nu-l urmează pe alesul lui Dumnezeu, n-are cine să le mai deschidă acești ochi decât îngerul cel fioros al morții, când vine să le ia sufletul și să-l ducă în fața înfricoșatei Judecăți a lui Hristos pe Care L-au disprețuit cât timp erau pe pământ. Pentru că ochii pe care nu-i deschide adevărul, spre mântuire, îi va deschide numai moartea, spre osândă veșnică.

Fiecare neam de oameni își are profetul său trimis de Dumnezeu pentru deschiderea ochilor minții și pentru descoperirea Adevărului Mântuirii. Numai că, în timpul vieții acestor profeți, cei mai mulți dintre ei n-au fost nici înțeleși și nici primiți de cei la care au fost trimiși, după cum iarăși este scris: „...au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit, (...) prigoniți, munciți – ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului (...)” (Evr 11, 36-40). Ca să vină apoi peste poporul acela pedeapsa pentru tot sângele nevinovat al proorocilor chinuiți de ei... (cf. Mt 23, 34-35).

Moise a fost unul dintre marii înțelepți și trimiși ai lui Dumnezeu la poporul Său, Israel, în mijlocul cărui popor el a făcut mari minuni și a descoperit mult adevăr.

Cei doi ochi din fruntea lui Moise, Dumnezeu i-a deschis încă din tinerețea sa, pe când era încă la curtea lui Faraon, ca să vadă cum poporul Domnului, din care făcea și el parte, este chinuit și asuprit.

După ce Domnul Dumnezeu i-a deschis ochii ca să vadă suferința și nedreptatea și i-a deschis inima ca să simtă durerea și răspunderea pentru soarta acestui popor, – Moise a încercat să-l elibereze poporul din robia aceasta prin puterea și prin mintea sa, dar n-a putut. A omorât într-o zi un egiptean, voind să arate că în felul acesta poporul se va putea elibera singur... Dar, în urma acestui fapt nechibzuit, Moise era să-și piardă el însuși viața. Așa că a fugit departe, măcar să-și câștige libertatea lui însuși.

Însă Domnul l-a chemat de acolo într-un fel cu totul minunat și l-a trimis înapoi în Egipt, de unde fugise, pentru ca

să scape întreg poporul Său de sub tirania lui Faraon. De data asta nu prin puterea sa, ci prin puterea și mâna lui Dumnezeu.

Nespus de minunate sunt marile și multele întâmplări prin care Domnul Dumnezeu, folosindu-i pe Moise și pe Aron, fratele său, l-a scos pe poporul lui Israel din robie, trecându-l prin Marea Roșie, apoi prin pustia lungă și grea, pentru a-l duce, până la urmă, în Canaanul făgăduit părinților săi. Prin toate aceste încercări, Dumnezeu a voit să treacă tot poporul, fiindcă El nu voia mântuirea numai a unuia singur, ci dorea mântuirea tuturor oamenilor poporului acestuia. Iar încercările erau rânduite anume, pentru ca poporul să se dezvețe de obiceiurile păgânești luate de la lumea în care trăise în robie și cu care se întinase și el. Apoi, pentru ca să le facă cunoscute legile și poruncile sfinte în care le cerea Domnul Dumnezeu să umble, pentru a-I fi plăcuți Lui și pentru a fi înfiați ca popor al Său. Fără de învățarea acestor legi și porunci, poporul lui Israel ar fi rămas pe veci străin față de Domnul Dumnezeu, iar El ar fi rămas străin față de acesta. Și, în sfârșit, trebuia să fie trecut prin suferință pentru că numai suferința îl putea curăți, ca o naștere din nou, de tot ce era rău în viața lui. Fără această curățire prin suferință, poporul nu putea intra în sfântul pământ al făgăduinței, pe care Domnul Dumnezeu i-l pregătise și i-l promisese... După cum de asemenea este scris: „El le-a smerit inima prin suferință (...). Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a izbăvit din necazurile lor” (Ps 107, 12-13).

Pe când erau încă în pustiu, la poalele muntelui Sinai, Domnul Dumnezeu i-a zis lui Moise, profetul Său, să se suie pe munte, pentru că acolo are să-i arate și să-l învețe Legea Sa cea veșnică. După aceea, el va trebui să se întoarcă în mijlocul poporului, pentru ca să arate întregului popor și să-l

învețe toată Legea și tot adevărul pe care-l învățase și el de la Domnul Dumnezeu. Iar părinții poporului să învețe și ei, la rândul lor, pe toți urmașii lor până în veac, întocmai cum ei fuseseră învățați prin Cuvântul lui Dumnezeu.

În cartea acestor povestiri, cu ajutorul Domnului, vom arăta și noi câte ceva nou și frumos din toate acele întâmplări și învățăminte pe care le-am mai putut afla de pe la bătrânii credincioși care le-au păstrat trecându-și-le unii altora prin vremuri, până azi. În capitolul acesta, vom istorisi una, pentru marele adevăr cuprins în ea și pentru însemnata învățătură la care vrem să medităm acum. Ascultați-o!...

Se spune că atunci când Moise a primit din Mâna Domnului Dumnezeu primele table ale Legii cu cele zece porunci, aceste table erau lucrate de mâna lui Dumnezeu și scrise de degetul Lui, atât pe dinăuntru, cât și pe din afară, după cum scrie și cartea Exodului, zicând: „...Tablele erau scrise pe amândouă părțile, pe o parte și pe alta. Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table” (Exod 32, 15-16).

Când le-a văzut Moise atât de minunate, s-a uimit de frumusețea lor. Dar uitându-se la înscrisurile și semnele de pe ele cu ochii minții lui luminate și neînțelegând multe din cele ce vedea, s-a îndreptat spre Domnul și a întrebat cu umilință:

– Doamne Dumnezeule Preamărit, eu văd că aceste minunate Table au înscrisuri și semne atât pe dinăuntru, cât și pe din afară. Înscrisurile cele din afară le înțeleg și le cunosc. Dar pe cele dinăuntru le văd, dar nu le pot nici cunoaște și nici înțelege. De ce, Doamne, ai lucrat așa – și ce înseamnă asta?

– Moise, Moise, i-a răspuns Domnul, omul nu se cuvine să întrebe niciodată pe Dumnezeu: „De ce?” Ci trebuie ca el să creadă că tot ce face Dumnezeu este nemărginit în înțelep-

ciune și nesfârșit în întindere, pe când omul, fiecare om, este și mărginit, și neputincios pentru a cuprinde în întinderea și înțelepciunea lor lucrările desăvârșite și veșnice ale lui Dumnezeu. Ci omul trebuie să se mulțumească cu cât îi descoperă Dumnezeu lui, cu adevărurile pe care le înțelege. Căci dacă va împlini cu smerenie puținul pe care îl cunoaște, Dumnezeu îl va iubi și îi va descoperi mai departe, ca el să înțeleagă mai mult decât a înțeles la început. Iar când va împlini și aceasta, Dumnezeu îi va arăta mai departe tainele voii Sale.

Astfel omul va descoperi, fericit, noi adevăruri, iar aceasta va spori atât cunoașterea, cât și fericirea sa. Aceasta este taina și condiția cunoașterii Adevărului!... Dar fiindcă tu Mă iubești și Eu te iubesc, iată, îți arăt și îți răspund: înscrisurile pe care le cunoști și le înțelegi cuprind adevăruri care sunt pentru poporul tău și pentru tine, în vremea de acum. Cele pe care nu le cunoști și nu le înțelegi sunt pentru alte popoare, pentru alte vremuri și pentru alți profeți. Ele vor fi descoperite acelora când vor veni vremile și împrejurările lor.

– Doamne Dumnezeule, dar câți prooroci sunt și câte Adevăruri ai Tu!?

– Numărul profeților Mei este nemărginit, dar Adevărul Meu este numai unul singur. Pentru că Adevărul este Etern, iar profeții sunt trecători. Adevărul este nemărginit, iar fiecare profet este mărginit, putând cuprinde fiecare doar o parte mai mare sau mai mică din el.

– De ce fiecare i s-a dat numai o parte?

– Pentru ca fiecare să nu se creadă pe sine singurul cunoscător, ci să se vadă mic și neputincios în fața nemărginirii Adevărului și fiecare să se simtă dator a-i prețui și pe alții, simțind că are și el multă nevoie să învețe de la alții adevărul descoperit acelora.

– Și nu este nimeni care să cunoască TOT ADEVĂRUL?

– Ba da! Fiul! Pentru că El este Adevărul.

– Doamne Dumnezeule, dar în aceste înscrisuri nu este cuprins El?

– Toate sunt din El, prin El și pentru El. Uită-te mai bine, Moise, și mai adânc!

Moise deschise mai atent ochii cei de deasupra celor doi ochi, care erau în adâncul frunții lui, și dintr-o dată văzu peste Tablele de piatră străvezie ca și cristalul, din mâinile sale, imaginea unei Cărți Strălucitoare peste care erau așezate încă șapte peceti nedesfăcute.

– Doamne Dumnezeule! Ce uimit sunt! zise Moise plângând. Cine îmi va deschide Cartea aceasta și cine va putea rupe pecetile ei?

– Privește mai bine, Moise, și vezi mai adânc.

Moise deschise și mai luminos ochii săi cei din adâncul frunții sale și văzu, plin de cutremur, peste Cartea cea Strălucitoare cu Șapte Peceti, imaginea și mai strălucită a unui Miel înjunghiat...

– Doamne Dumnezeule, zise Moise, sunt plin de frică și tremur. Mielul acesta seamănă cu mielul pe care l-am înjunghiat noi în noaptea când am fost eliberați din robie. Sângele lui ne-a salvat de pierzarea nimicitorului. Mielul acesta ne-a răscumpărat cu sângele lui și ne-a izbăvit pe totdeauna din robie...

– Privește și mai bine, Moise! Vezi și mai departe!

– Doamne Dumnezeule, sunt din ce în ce tot mai înspăimântat! Peste imaginea Mielului înjunghiat văd un Cap încununat cu spini. E atâta suferință, dar și atâta măreție și dragoste; atâta milă și durere, atâta bunătate și mâhnire și totuși

atâta lumină și biruință peste toată înfățișarea Lui! Cine este Acesta, Doamne Dumnezeule?

– Acesta este Adevărul. Acesta este Fiul. Tot Adevărul numai El îl are și numai El îl cuprinde. Numai El îl va descoperi și numai El îl va împlini când vor veni zilele Lui!

– Doamne Dumnezeule! Iartă-mă dacă mai îndrăznesc un singur cuvânt și Te mai rog un singur lucru!

– Vorbește, Moise!

– Te rog, îndrăzni Moise, îngenunchind cu mâinile înălțate spre fața Domnului Dumnezeu și cu ochii scăldați în lacrimi, Te rog din toată inima mea, fă-mă să văd și eu măcar una din Zilele Fiului și să aud măcar unul din Cuvintele Lui!

– Bine, rob bun și credincios, acum du-te și împlinește-ți datoria pentru care te-am creat, ascultă Cuvintele Legii pe care ți le-am descoperit și învață în ele pe poporul la care te-am trimis. Și după ce îți vei fi împlinit cu credincioșie toată această slujbă pentru care te-am ales, vei adormi și tu și vei fi așezat pentru așteptarea Învierii pe care o va aduce Fiul, Care este Calea, Adevărul și Viața Veșnică. Într-una din Zilele Lui, te voi trezi, pentru a vedea una din aceste zile, după cum M-ai rugat astăzi.

Acum, du-te! Eu sunt cu tine și El e cu tine!

Moise, omul și profetul lui Dumnezeu, și-a aplecat și mai adânc fruntea înaintea Lui, în semnul celei mai adânci mulțumiri recunoscătoare, rugându-se:

– Doamne și Dumnezeul nemărginitei iubiri și îndurări, Slavă Veșnică Ție!...

Îți mulțumesc din toată inima mea pentru marile Adevăruri pe care Te-ai îndurat să mi le descoperi mie, vremii mele și poporului Tău la care m-ai trimis.

Te rog, ajută-mă să fiu credincios în tot ce mi-ai poruncit Tu și în tot ce Ți-am promis eu! Legea aceasta și poruncile pe care mi le-ai făcut cunoscute astăzi sunt pentru mine semnul unui Legământ veșnic, pe care îl pun acum, aici, înaintea Ta, că voi asculta și împlini tot Cuvântul Tău și toată Voia Ta, până la sfârșitul zilelor mele și al însărcinării pe care mi-ai dat-o. Ajută-mă să rămân numai la datoria mea, în marginile pe care mi le-ai rânduit Tu, fără să mă întind la câmpul de lucru al altuia, ca să nu încalc Legile și orânduirile Tale. Dar ajută-mă să pot pregăti frumos calea altora, care vor veni după mine, până va veni acela care va fi ultimul dintre noi, anunțând venirea Fiului! Ce fericită va fi venirea Lui, să arate strălucit tot Adevărul Tău și toată Iubirea Ta! Ferice de ochii care Îl vor vedea și de neamul care Îl va primi!

Slavă veșnică Ție și Fiului Tău! Te rog, ai milă de mine și de poporul meu și fă-ne să vedem Fața și Împărăția cea Strălucită și Veșnică a Fiului și Adevărului Tău! Amin.

...În ziua cea strălucită și dumnezeiască a schimbării Domnului Iisus la Față pe muntele Taborului, Domnul Dumnezeu a sculat pe Moise, robul Său, după făgăduința Sa, ca, împreună cu celălalt profet al Său – cu Ilie, căruia la fel îi făcuse o minunată făgăduință și îl luase cu Carul de Foc în Cer –, să vadă una din zilele Fiului al Cărui Duh era în ei când profețiseră despre El, după cum este scris: „(...) Duhul lui Hristos, Care era în ei când vestea mai dinainte Patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate” (I Ptr 1, 10-11).

Căci toate promisiunile lui Dumnezeu și rugăciunile aleșilor Săi potrivite cu aceste promisiuni se împlinesc fiecare la vremea lor, după cum iarăși este scris: „Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă; se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și

se va împlini negreșit” (Hab 2, 3). Și după cum, de asemenea, este scris: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui (...)” (Ecles 3, 11).

Dacă avem o credință atât de mare cât de mare este minunea pe care o cerem de la Dumnezeu, atunci minunea se împlinește. Dumnezeu o face! Dar pentru o minune mare, ne trebuie o credință mare. Cu o credință mică nu se poate face o minune mare. Însă cu o credință mare – da. Se poate! S-a mai putut!

Doamne Dumnezeul nostru, Te rugăm, dă-ne și nouă o credință mare și statornică, de același preț cu a sfinților Tăi, pentru ca și noi să vedem Fața Ta și Împărăția Ta și să cunoaștem Adevărul Tău și răsplătirile lui așa cum le-au văzut și le-au cunoscut ei. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Când ești trimis

*Când ești trimis să cauți pe alții și să-i aduci la Dumnezeu,
atunci și-n fruntea lor se cere, și-n urma lor să fii mereu.
Să fii și-n frunte, îndrumându-i, și-n urmă, să-i ajuți pe toți;
stăpân poți fi oricum la oameni, – părinte, doar așa le poți!*

*Când ești trimisul mântuirii, atunci tu trebuie să știi
să treci prin tot ce-ai tăi pot trece, de la bătrâni pân' la copii.
Și-n orice stări pot ei s-ajungă tu să le simți, să le trăiești,
ca, de la starea lui, pe-oricare, spre Dumnezeu să-i strălucești.*

*Să fii mai 'nalt ca cel mai vrednic și mai prejos ca cel mai mic,
să fii desăvârșit c-un meșter și-ncepător c-un ucenic;
să poți să-nveți pe-un sfânt lumina, să poți să gemi cu-n păcătos,
de la nivelul lui pe-oricare să-l 'nalți mai sus, pân' la Hristos.*

*Să știi trăi și-n stări înalte, cum numa-n ceruri se trăiesc;
și-n stări ce pot trăi doar porcii, în cel mai josnic fel lumesc;
să cânți cum numa-n Rai se cântă, să plângi
cum plâng doar cei din iad,
spre-a da avânt la cei ce zboară, spre-a da curaj la cei ce cad.*

*Nu poți fi prieten și părinte, și frate, și îndrumător
când nu poți să te faci asemeni cu suferința tuturor,
ca, de la starea lor, pe-oricare, pân' la Hristos să-i duci – pe toți.
Orice poți fi, oricând, la oameni; părinte doar atunci le poți!*

ÎMPĂRATUL PĂSĂRILOR

Dorința, la urmă și îngâmfată, după locurile înalte din lumea aceasta și după întâietate nemeritată este o ispită dintre cele mai mari și mai atrăgătoare, cu care diavolul – satana – îi chinuiește și-i înșală pe mulți oameni. Mai ales pe cei care sunt mărunți sufletește, dar umflați de mândrie și înnebuniți de ambiții. Pe cei care n-au talent, dar au pretenții, n-au însușiri și daruri pentru o slujbă înaltă, dar au o pornire hămesită să o dobândească prin orice mijloace. Nu sunt vrednici să ocupe un scaun înalt, dar fac totul să-l ajungă, luptând cu toată prefăcătoria și lingușirea, cu toată slugărnicia față de cei mari și cu toată mârșăvia față de cei mici, numai să-și ajungă scopul lor.

Iar după ce și-au atins acest nevrednic scop, folosesc toate mijloacele șireteniei, ale cruzimii, ale minciunii și ale silniciei, ca să-și păstreze locul acesta și toate foloasele slujbei pe care și-au cucerit-o.

Când astfel de lichele și de secături netrebnice sunt oameni lumești, umblând după foloase lumești, străine de orice înfățișare duhovnicească, atunci mai înțelegi motivele și mijloacele lor. Și poate chiar cauți uneori să-i dezvinovățești în inima ta, socotind că între oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu se poate întâmpla orice și se poate lucra oricum.

Dar când aceste lucruri urâte se petrec într-o lucrare sfântă și astfel de mârșavii le fac niște oameni care se pretind duhovnicești și se dau drept învățători pretențioși ai altora, atunci mirarea și grozăvia întrec orice margini, atunci aceste lichele ambițioase întrec orice măsură; cu o nerușinare nemaiîntâlnită, ei devin obraznici până și chiar față de cei care i-au ajutat cu milă și i-au sprijinit cu ocrotire, crezându-i cinștiți, dar neajutorați, când se prefăceau și se linguseau. Dar, cu vremea, aceștia, folosindu-se de avantajele ocrotirii binefăcătorilor lor, au început să-i imite, să-i copieze, să fure felul lor de a lucra, numai cu gândul de a le lua cât mai curând locul acestora și a-i îndepărta apoi frumos, pentru a se așeza ei pe locul lor. Pentru că n-au însă nici talentul și nici harul acestora, ei caută să le înlocuiască prin prefăcătorie, prin îngâmfare, prin ambiția lor prostească și obraznică: și uneori, pentru un oarecare timp, reușesc, folosindu-se de meritele binefăcătorului lor, de munca și de locul cunoscut al acestuia. Ei se ridică deasupra lui și caută să se mențină acolo sus, fără să le pese de nelegiuirea care o fac și de uzurparea pe care o săvârșesc. Și nu le pasă nici de ocară și disprețul cu care îi privesc toți ca pe niște lichele, ca pe cele mai josnice creaturi, ca pe cele mai vrednice de osândă, mai murdare și respingătoare făpturi de pe lume.

Desigur, pedeapsa cea dreaptă a lui Dumnezeu îi așteaptă pe aceștia nu numai sub pământ, ci chiar și pe el. Dar ce bine ar fi dacă și toți ceilalți oameni ar lua bine și din timp seama la astfel de făpturi primejdioase și viclene și să le spună pe numele lor cel adevărat pe care și-l merită, și nu pe cel fals pe care și-l dau ei; și, ocolindu-i sau izgonindu-i, să-i izoleze, lăsându-i să putrezească singuri în murdăria în care le place și pe care o merită.

Desigur că așa ar fi bine să li se facă, pentru că așa merită să fie blestemați și de oameni ca și de Dumnezeu. Dar, prea adesea, se mai găsesc și suflete ușurate și credule care se lasă amăgite de prefăcătorii acestora, privindu-i cu admirație și urmându-le „îndrumările înțelepte”, până ajung cu ei cu tot la pierzarea și osânda veșnică pe care o merită și de la Dumnezeu, și de la oameni. De fapt, este și un adevăr care spune: „Cine se aseamănă se adună” și „Fiecare cap are căciula pe care o merită”.

Iată o povestire din care se vede limpede și trist înțelesul adevărilor de mai sus:

Se spune că odată s-a ajuns la o mare răscruce în lumea păsărilor. Până atunci fusese armonie, fiindcă toate păsările recunoșteau drept conducător al lor pe vultur, care era cea mai mare, cea mai înzestrată și cea mai înțeleaptă ființă dintre ele. Tot timpul cât ele s-au supus și au recunoscut conducerea vulturului, lumea păsărilor s-a bucurat de pace, de armonie și de prosperitate, fiindcă vulturul avea de la Dumnezeu și darul, dar și puterea și însușirile frumoase ale unui conducător bun, înțelept și milostiv față de supușii săi.

Dar deodată toată pacea și liniștea lor s-au tulburat. Au fost unele dintre cele mai zgomotoase, mai certărețe și mai lacome dintre păsări care s-au ridicat cu învinuiri și minciuni grosolane împotriva vulturului, spunând:

- De ce numai el să fie împărat? Altcineva nu poate?
- De ce numai el să cunoască secretele neamului nostru și nouă să nu ni le spună? Oare dintre noi nu se găsește și altcineva mai înțelept și mai înzestrat?
- Ba, credem că este!
- Să facem o nouă alegere! Să facem un concurs, să ve-

dem cine este cu adevărat vrednic să ne fie împărat. Să mai fie și altcineva, nu numai el! Ajunge cu vulturul! Jos cu el! Să alegem un alt împărat!

Gaița, pupăza și coțofana strigau cel mai tare și, sărind din copac în copac și din gunoi în gunoi, umpleau lumea de protestele lor contra vulturului și de laude despre culorile penelor, despre frumusețea glasului și despre agerimea aripilor lor.

Astfel, până la urmă, s-a luat hotărârea să se organizeze o mare întrecere la care să ia parte toate păsările, pentru a se dovedi care poate să zboare cel mai frumos și să se ridice cel mai sus. Și cine va ieși învingătorul în toate probele, acela să fie ales împăratul tuturor păsărilor.

Bineînțeles că marea mulțime a neamului păsărilor era bine încredințată că vulturul este și rămâne singurul vrednic de cinstea aceasta. Că el are aripile cele mai inspirate. Că el se poate ridica până la cele mai mari înălțimi, că el are zborul cel mai frumos, ochiul cel mai ager și inima cea mai curajoasă. Toate păsările văzuseră aceasta în luptele lui cu cele mai grele furtuni, în înfruntarea celor mai puternici vrăjmași și în alegerea celor mai frumoase căi de zbor și de hrană pentru tot neamul lor. Asta era convingerea tuturor păsărilor... Adică, nu chiar a tuturor, fiindcă mai erau și câteva, cum am spus mai sus, care erau cu totul împotriva vulturului. Dar, neînfrunzind să se măsoare cu puterea lui, cu mintea lui și cu curajul lui, îl tot vorbeau de rău prin desigurii, prin locuri dosnice, printre făpturile cele clevetitoare, răutăcioase și necinstite. Mai ales coțofana, gaița și pupăza făceau cea mai urâtă vorbărie și mai mincinoasă propagandă împotriva vulturului și pentru înlocuirea lui.

Dar, dintre toți vrăjmașii vulturului, cel mai șiret și mai ticălos era ochiul-boului. Acesta fusese luat din milă de către

vultur sub ocrotirea lui. Fusesse hrănit din vânatul vulturului și fusesse apărat toată viața lui prin mila și bunătatea vulturului, fără de care această netrebnică vietate nici n-ar fi ajuns să aibă vreodată măcar un nume cunoscut între păsări. Acesta era plin de prefăcătorie și de șiretenie. Pe față îl lăuda pe binefăcătorul lui, dar în dos îl vorbea numai de rău, scornind împotriva lui tot felul de minciuni și de vorbe necinstite și nedrepte.

Acum, desigur, pe coțofană o cunoașteți cu toții, fiindcă toată ziua o poate vedea orișicine, când ici, când colo, umblând fără nici o treabă pe la toate vecinele, lăudându-se pe ea și clewetind pe alții.

Pe gaiță, la fel, o știți cum umblă prin toate scorburile și prin gunoaiele buturugilor, scotocind după viermi și insecte urâte. Apoi, cu țipetele ei, caută să-i încredințeze pe toți cei care o aud ce voce minunată are ea și ce inspirate cântări este în stare să compună.

Pe pupăză, de asemenea o cunoașteți cu toții, fiindcă tot timpul își laudă penele ei colorate și cuibul ei... „plăcut-mirositor”, spunând că nimeni nu are veșminte atât de frumoase ca ale ei. Și nici cuib atât de înmiresmat.

– Jos cu vulturul! striga coțofana. Nu merită să mai fie conducătorul nostru, fiindcă nu se poate coborî până la noi, să fie de-al nostru, ci îi place să umble numai pe sus, îi place cultul personalității, să fie văzut numai pe sus și să fie lăudat de toți, să-i facă cu toții numai plecăciuni și aplauze.

– Nu merită să mai fie împăratul nostru! striga gaița, de răsuna pădurea. Nu știe să cânte, nu știe să se împrietenească cu lumea noastră și nu-i plac discuțiile noastre!...

Niște corbi, niște ciori și niște stâncuțe, cu care era bună prietenă, se uniseră cu gaița și toate acestea îi răspândeau

cântecele ei peste tot, lăudând-o că ea este cântărețul cel mai gros, mai talentat și mai productiv din toată pădurea asta.

Pupăza se însoțise cu păunul, cel care nu mai putea de fălos, ca și ea. Și zilnic se lăudau unul pe altul, admirându-și penele lor și rotindu-și coada, ca să vadă toți ce frumoase și colorate sunt penele ei.

Aceștia strigau peste tot:

– Jos cu vulturul cel cu pene modeste și cu îmbrăcăminte țărănească! Împărat trebuie să fie unul ca noi, care știm să ne îmbrăcăm la modă, cu haine croite frumos și împodobite elegant!

– Lasă-i pe ei să vorbească, zise și ochiul-boului către o vrăbiuță care râcăia într-un mușuroi, să afle un viermișor. Eu am planul meu și, în ziua întrecerii, voi ști cum să fac, să ies eu deasupra lui. Să se termine cu el pe totdeauna și câștigul să fie al meu!...

În ziua cea mare a întrecerii, toate păsările erau strânse într-o poieniță din pădurea cea mai apropiată, de unde trebuia să-și ia deodată zborul spre înălțimi, la un semnal pe care îl va da cucul, chiar în clipa când vor apărea primele raze ale soarelui deasupra pădurii. La acest semnal, toate păsările urmau să-și ia, în aceeași clipă, zborul și cu toate puterile lor să se înalțe fiecare cât mai frumos și cât mai sus vor putea.

În așteptarea acestei clipe și a acestui semnal, păsările stăteau unele singuratice, altele în grup, unele pe jos, altele pe mușuroaie ori pe crăci.

Coțofana, gaița și pupăza, fiecare împreună cu rudeniile și simpatizanții lor, se încurajau și se lăudau, umflându-se în pene și, uitându-se mândre împrejur, se grozăveau care mai de care către celelalte păsări care le priveau când cu dispreț, când cu nedumerire, spunându-le:

– Ei, vom vedea care va fi mai vrednic!

Dar ochiul-boului, furișându-se în forfota aceea, se ascunse undeva în penele de sub marea aripă a vulturului și se adăposti bine acolo, lipit strâns de pieptul lui puternic. Mititel cum era, vulturul nici nu l-a băgat în seamă. Și chiar dacă l-a simțit, i-a fost milă de acest nimic, de făptura stârpită, care trăise și până aci numai din binefacerile lui. L-a lăsat să se adăpostească acolo la căldură, zicându-și cu milă:

– Lasă-l, amărâtul de el, că-i orfan și-i nevoiaș! E străin și n-are pe nimeni!...

Și stârpitura vicleană rămase acolo.

Când soarele apăru dintre munții depărtați și primele lui raze se revărsară deasupra pădurii, scânteind în bobițele de rouă de pe frunzele de sus și de pe firuțele de iarbă de jos, cucul izbucni de undeva, dintr-o dată, vioi și răsunător:

– Cuu-cu!!!

În clipa aceea țâșniră spre cer, ca niște săgeți, toate păsările de toate mărimile, de toate culorile și de toate formele. Zburătoarele, care se înscriaseră și se pregătiseră pentru întrecerea asta, fiecare spera să fie ea noul împărat.

Zbura frumos rândunica, zbura frumos șoimul, zburau frumos ciocârlia și multe alte păsări frumoase și curate, dar vulturul le întrecea nespus mai mult pe toate în siguranța, în măiestria și în frumusețea zborului său.

Coțofana și gaița se opinteau, se fâțâiau, se smuceau din toate puterile lor, dar peste câteva clipe căzură neputincioase ca niște frunze moarte, pe niște mușuroaie, spunând fiecare:

– Uf, nu mai pot! Ce ghinion am astăzi! Nu sunt în formă!... Dacă știam că nu mă voi simți bine aș fi cerut amânarea întrecerii.

Pupăza și păunul îndată se lăsară și ele de pagubă, căzând pe niște gunoaie și spunând:

– Încă de ieri aveam niște dureri de cap. Vom cere amânarea rezultatului întrecerii și fixarea unui alt concurs.

Corbul, îmbărbătat de corul ciorilor și stăncuțelor, care erau nelipsite din jurul său, încercă și mai mult. Dar și el se prăbuși repede, greoi, pe o mortăciune care o crezu că este cașcaval, de-abia râsuflând:

– Nu-i nimic, data viitoare tot cred că voi reuși!

Și rând pe rând părăsiră lupta și celelalte zburătoare. Mai rămăseseră sus, în întrecere, doar patru: vulturul, șoimul, ciocârlia și rândunica. Ce frumos și ce puternic zburau!... De-abia se mai puteau vedea de jos.

Dar văzând zborul puternic, elegant și biruitor al vulturului, rând pe rând părăsiră lupta: întâi ciocârlia, apoi rândunica și în urmă șoimul. Însă acum și vulturul obosise și de-abia mai putea. Păru hotărât să coboare și el.

Când văzu aceasta, ochiul-boului țâșni odihnit și încălzit de sub aripa vulturului și se înalță dintr-o dată deasupra lui, strigând:

– Eu am învins! Eu sunt împăratul!

Dar îndată toate celelalte păsări au început să-l cârâie, să-l huiduiască și să-l râdă:

– Nu ți-e rușine, stârpitură? Așa vrei tu să-ți câștigi merite? Așa crezi tu că-ți poți face loc de cinste printre semenii tăi, înșelând pe binefăcătorul tău și călcând orice rânduială cinstită și dreaptă?

Din clipa aceea, îl alungară dintre ele toate păsările și ochiul-boului nu mai găsi nici un loc nicăieri, numai prin deșuri ascunse de buruieni și de scaieți. Și, în chip batjocoritor, începură să spună:

– Pentru „împăratul păsărilor”: moarte!...

Când veți vedea printre spinii cei mai deși, printre pietre, scaieți și prin locurile cele mai dosnice o păsărică mică-micu-

ță ferindu-se de toate celelalte păsări, fricoasă și neliniștită, piuind mereu: Pit! Pit!, să știți că acesta este ochiul-boului, fiindcă este numai cât ochiul unui bou.

Păsările au fost mai înțelepte, alungând dintre ele făptura cea mai șireată și mai dezgustătoare, care s-a purtat atât de urât și de murdar față de binefăcătorul ei. Dar, vai, câți oameni sunt mai proști ca păsările și se lasă înșelați de astfel de mincinoși și vicleni!

Ca acela huiduit de păsări să ajungă și toți acei care au făcut și vor mai face la fel și în lumea ființelor omenești.

O, Doamne și Dumnezeu nostru, Care pe fiecare dintre noi ne-ai făcut prin iubirea Ta și fiecăruia dintre noi i-ai rânduit, prin înțelepciunea Ta, un dar și un loc pentru o slujbă frumoasă spre slava Ta și spre binele semenilor noștri! Te lăudăm și Te preamărim în vecii vecilor!

Ajută-ne, Bunule Doamne, pe fiecare dintre noi să ne vedem bine locul nostru și darul nostru, ca nici unul dintre noi să nu ne ridicăm mai presus și să nu ne întindem mai mult decât se cuvine. Ci smerindu-ne pe noi și prețuind mai mult pe alții, să ne facem vrednici de mila Ta și de dragostea semenilor noștri.

Depărtează, Doamne, de la noi mândria lumească și nu ne lăsa să cădem în ispita ambiției și a mișeliei de a fi uzurpatorii sau vânzătorii binefăcătorilor noștri! Să nu ajungem cumva ca, prin uneltiri josnice, să dobândim locuri și bunuri pe care nu le merităm. Căci toate acestea sunt nelegiuiri satanice și vor avea ca plată o osândă veșnică în iad.

Ci ne ferește, Doamne, și pe noi, și pe copiii noștri și toată Lucrarea Ta de astfel de nelegiuiri și de nelegiuiri! Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Doamne-n ceasul focului

*Doamne-n ceasul focului
dă-mi tăria locului,
buzele să-mi sângere,
dar să nu scot plângere;
mâinile să-mi scapere,
dar să nu se apere,
să fiu dus mormântului
credincios Cuvântului,
să trec pragul cerului
cu răbdarea fierului,
căci în veci și-n veci aș vrea
să-mi învingă dragostea!...*

*Doamne, pașii inimii
în iubire ține-mi-i!
Legământul lacrimii
treacă-mi focul patimii,
drumul biruințelor
să-l urmez părinților,
frumusețea pașilor
să mi-o las urmașilor
și lumina traiului
s-o duc rază Raiului,
căci în veci și-n veci voi vrea
să-mi trăiască dragostea!...*

*Doamne, las trecutului
aurul avutului
și las viitorului
strălucirea zborului,
plata biruințelor
să mi-o dai părinților,
slava-ncununaților
s-o dai toată fraților,
premiul fruntașului
să mi-l dai urmașului –
mie-n veci de veci voi vrea
să-mi dai numai dragostea!...*

CORE CEL LACOM

Când auzi despre ceva nou și bun, nu întreba mai întâi pe cel care-ți spune: „De unde știi asta?”

Ci mai întâi gândește-te *dacă* ceea ce auzi este folositor și adevărat sau nu. Și numai după aceea vezi *cine* ți-l spune. Un adevăr folositor și bun nu poate să fi ieșit la început decât dintr-o gură binecuvântată, chiar dacă el a ajuns apoi până la tine și dintr-o gură mai nevrednică.

Adevărul curat este ca și aurul curat. El are valoarea lui în sine însuși și își păstrează veșnic această valoare, chiar dacă îl primești dintr-o gură murdară. De aceea, să nu mă întrebați nici voi pe mine de unde știu aceste povestiri pe care vi le spun. Și dacă vedeți că ele conțin niște adevăruri frumoase, prețuiți-le și strângeți-le în sufletul vostru, căci ele vă vor fi de cel mai mare ajutor, poate chiar în cea mai grea zi din viața voastră. Ele sunt frumoase și adevărate, fiecare prin el însuși. Aceste adevăruri tocmai pentru aceasta vă sunt și spuse. Dacă le veți asculta și le veți împlini, ele vă vor ajuta și vă vor ferici. Dacă le veți nesocoti și le veți călca, ele vă vor osândi și pe pământ, și sub el.

Pe când poporul lui Israel era încă în robia egiptenilor, iar faraonul de atunci se purta tot mai aspru și mai crud față de poporul acesta ajuns rob sub stăpânirea lui, între cei asu-

priți erau și mulți oameni ticăloși și vânzători de frații lor. Pentru ca ei să mănânce o pâine mai bună și să aibă un loc mai comod și mai ușor, acești oameni se dăduseră de partea asupritorului, devenind iscoade și pârători ai fraților lor.

Cunoscând că oamenii de felul acestora sunt în stare să facă orice rău, faraonul îi folosea pentru cele mai murdare și mai ticăloase slujbe.

Ei erau puși să-i forțeze pe frații lor să facă și mai multe cărămizi, să care și mai multe poveri, să lucreze și mai multe ceasuri, din noapte până în noapte. Iar dacă erau unii care, prea chinuiți, ar fi spus un cuvânt rău despre faraonul asupritor, îndată se duceau și dădeau de veste oamenilor faraonului, care îi legau în lanțuri, îi băteau și-i condamnau chiar și la moarte. La fel făceau și cu cei care, din cauza muncilor prea grele ori a hranei prea puține, cârteau contra nedreptății asupritorilor lor. Dar cei mai urmăriți erau cei care ar fi putut ajunge conducători ai poporului asuprit. Care ar fi putut căuta să elibereze poporul din această robie îngrozitoare. Mai ales pe cei priviți drept conducători ai poporului, Faraon pusese să-i urmărească pas cu pas și să ajute să fie prinși și condamnați, pentru ca nu cumva acest popor să fie eliberat din robia lui. După munca fiilor lui Israel, Faraon și țara lui aveau mult câștig. Dar dacă ei ar fi plecat din robia lor, n-ar mai fi fost nimeni care să le muncească atât de mult pe degeaba. Din pricina asta, iscoadele acestea nelegiuite urmăreau peste tot să afle și să-i pârască pe cei care ar fi putut răscula poporul împotriva lui Faraon. Pentru ca, neavând conducători care să-i lumineze și să-i îndrume spre eliberare, poporul să rămână pe veci în robia lor.

Când Moise s-a făcut mare și era încă la curtea lui Faraon, Cuvântul Sfânt al Scripturilor ne spune că, mergând prin

cetate și prin țară și văzând suferințele fraților săi chinuiți de asupritori, inima lui s-a umplut de durere și zi și noapte se tot frământa, gândindu-se cum ar putea el ajuta să scape poporul său din mâna și de sub robia asupritorilor acestora.

Biblia ne spune cum, odată, Moise, fiind martor la muncile lor grele, a văzut un egiptean bătându-l pe un evreu căzut de oboseală și de poveri. S-a uitat în toate părțile și, nevăzând pe nimeni, Moise l-a omorât pe egiptean și l-a ascuns în nisip.

În ziua următoare, ieșind iarăși printre evrei, a văzut, de data asta, pe doi evrei care se certau. Adică unul îl certa și îl bătea pe celălalt. A zis celui care n-avea dreptate:

– Pentru ce lovești tu pe fratele tău?

– Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi? i-a răspuns furios cel nedrept. Nu cumva vrei să mă omori și pe mine cum ai omorât ieri pe egipteanul acela? Lasă că ai să vezi tu, dacă te crezi așa de mare! Și acela se depărta, privindu-l cu ură și cu amenințare.

„Nu mai încape nici o îndoială că faptul este cunoscut, își zise Moise cu teamă, simțind o mare primejdie. Faraon, desigur, a aflat și va căuta să mă omoare numaidecât. Trebuie neapărat să fug din Egipt!” Și a fugit. (cf. Exod 2, 11-15).

Vă întrebați, oare, cum de aflase Faraon chiar atât de repede ce făcuse Moise? Doar se spune că el se uitase bine în toate părțile și nu văzuse pe nimeni. Nu văzuse Moise, dar cineva era... Cineva, bine ascuns, era pus să-l urmărească și să-l spioneze pe Moise, pe orice drum se ducea el. Acel urmăritor îl văzuse ieri omorând pe egiptean și anume aranjase să fie bătut în fața lui Moise, astăzi, un alt evreu, ca să-l provoace și să-l poată da pe mâna lui Faraon, ca să fie omorât. Dar Domnul Dumnezeu a avut grijă de omul Său și, anume, a

făcut ca acel rău-făcător să se dea pe față, ca Moise să afle și să fugă. Cât este de viclean satana și sluga lui! Totuși Domnul are grijă să-l scape pe slujitorul cu care El are un plan mare, din toate cursele cele întinse în calea sa.

Acel om rău, iscoadă și provocator, chinuitorul fraților săi, care îl urmărea pe Moise și voia să-l dea pierzării, nu era altul decât Core, cel despre care va spune mai departe Biblia că, împreună cu Datan și Abiram – alți doi ticăloși tot ca el – vor mai face mult rău lui Moise și poporului evreu nu numai în Egipt, dar chiar și după ieșirea lor din robie. Și prin pustie, în drumul lor spre Canaan, până îi va ajunge mânia lui Dumnezeu, Care, într-o zi, nemaiputând să-i rabde, a despicat pământul sub ei, sub corturile și familiile lor, și i-a înghițit pe toți de vii. Despre acest sfârșit îngrozitor scrie Biblia în cartea Numeri, capitolul 16.

Dar până când i-a pedepsit Domnul Dumnezeu, Core și tovarășii lui au mai făcut multe rele. Mai ales Core cel viclean l-a urmărit foarte de-aproape pe Moise în toată lupta lui cea grea pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu din robia în care gemea. Împreună cu Datan și Abiram, acest Core pândeau tot ce făcea Moise, asculta tot ce vorbea el și însemna cu cine lua legătură, apoi se ducea îndată, dând „note informative” despre el, direct în mâna lui Faraon, pârându-l cu răutate și bârfindu-l cu multe vorbe rele, chiar și despre ceea ce nu făcuse Moise, pentru a stârni și mai mult ura lui Faraon împotriva lui.

Din pricină că era un atât de mare lingușitor față de Faraon și se dovedea atât de vrăjmaș față de frații săi și de poporul său, Core se bucura din partea lui Faraon de multe favoruri și avantaje. Avea o plată foarte mare, față de alții; primea tot felul de daruri din partea Curții lui Faraon și putea

lua din cămărilor lui Faraon tot felul de bunătăți pentru el și familia lui.

Se îngrășase și îi mergea tot mai bine, pe măsură ce poporului său îi mergea tot mai rău, pentru că împărații cei răi și tirani au avut totdeauna nevoie de astfel de slugi ticăloase. Iar când i-au găsit, i-au plătit gros, fiindcă nu oricine poate face o așa slujbă murdară, ci numai niște făpturi ticăloase și blestемate, cum erau Core și tovarășii lui. Aceștia umblau cu lăcomie numai după foloasele lor murdare și mârșave. Și nu le păsa de nici o nelegiuire pe care o făceau, numai să-și dobândească aceste foloase.

Se împlineau acum 400 de ani de când murise Iosif cel credincios, care fusese cândva mai-mare peste toată țara Egiptului. Iosif murise în Egipt și fusese înmormântat în acest pământ străin pentru el și pentru poporul lui Israel.

Core cel viclean știa din spusele părinților bătrâni că Iosif, pe vremea lui, fusese mai-mare peste toate bogățiile Egiptului și că în vremea aceea el strânsese multe comori de aur, de argint, de pietre scumpe și că adăpostise aceste comori undeva într-un loc ascuns, lăsând, cu tainic testament, la moartea lui, cu poruncă grea, ca toate aceste comori – când va veni vremea rânduită de Domnul Dumnezeu ca poporul lui Israel să iasă din țara Egiptului și să plece spre țara sa – să le ia acela care va fi atunci conducătorul poporului și să le folosească spre binele întregului popor. Căci lung și greu este drumul de la robie până la libertate și din străinătate până acasă, iar pe acest drum lung și greu este nevoie de multe pentru popor.

Core cel viclean aflate că undeva mai sunt și acum păstrate aceste comori lăsate de Iosif, dar nu știa unde anume. Aflate că aceste comori sunt foarte multe și că sunt într-un

adăpost săpat la poala unui munte, închis cu o ușă de fier, pe care era pus un lacăt greu.

Singura cheie a acestui lacăt era dată în păstrare urmașului lui Iosif, care o încredințase din neam în neam urmașului său, cu porunca să n-o dea decât acelui conducător care va elibera poporul și îl va conduce spre Canaan. Acum cheia se afla la ultimul vlăstar din familia lui Iosif.

Core cel viclean – care dorea să fie el conducătorul acesta, spre a pune mâna pe toate aceste bogății – făcu totul ca să afle cine era acest vlăstar care ține cheia și unde se află anume comorile acestea mari. Folosind toată viclenia lui, Core află că această cheie se găsește la o fată încă necăsătorită, căreia tatăl ei i-o încredințase la moartea lui, nemaivând alt urmaș decât pe ea.

Core cel viclean, aflând acest lucru, se duse repede să o afle pe fată și, cu mijloacele lui viclene la care se pricepea foarte bine, să o înșele pentru a-i da lui cheia și a-i arăta locul unde sunt comorile.

Fata era tocmai în drum spre locuința lui Moise, spre a-i încredința lui cheia și a-i arăta locul unde erau comorile strânse de strămoșul ei, Iosif, care lăsase cu limbă de moarte să le ia numai acela care va fi dovedit de Domnul Dumnezeu că este ales să fie conducătorul poporului Său, pentru a-l scoate din robie și a-l conduce spre Canaan... Prin toate cele petrecute în ultima vreme, se dovedise limpede că Moise era acel om și profet ales de Domnul Dumnezeu, că vremea eliberării era foarte aproape, iar Moise trebuia neapărat să aibă cheia și să ia comorile în clipa plecării din robie. De aceea, fata se grăbea acum spre Moise.

Dar Iosif mai lăsase atunci și următoarea poruncă: Când poporul lui Dumnezeu va ieși din robia Egiptului și va pleca

spre țara Canaan – pe care Domnul Dumnezeu o rânduse lor și urmașilor lor până în veac –, la plecarea din Egipt, să-i ia și osemintele sale și ale tatălui său, Iacov. Și să le ducă cu ei, să le așeze pentru odihna cea lungă acolo, în pământul sfânt al Canaanului făgăduit, după cum scrie la sfârșitul cărții Geneza (Facerea), la capitolul 50, versetele 24-26.

Întâlnind fata, Core cel viclean – mai cu promisiuni, mai cu amenințări – află de la ea totul și o făcu să-i dea și cheia, și să-i arate și locul de adăpostire al comorilor.

În noaptea ieșirii din Egipt, pe când Moise era în marea frământare de a pregăti poporul și de a mijloci în rugăciune către Domnul Dumnezeu pentru marele ajutor de care aveau nevoie în această zi atât de îndelung așteptată, dar plină încă de atâtea mari primejdii, Core cel viclean și cu ai lui erau foarte frământați și grăbiți să scoată comorile, să le încarce în saci și să le ascundă printre lucrurile din corturile lor.

Când Moise s-a dus să vadă de comori și de testament, el n-a mai aflat acolo decât testamentul lui Iosif, cu rugămintea de a-i lua și osemintele sale și ale tatălui său Iacov.

Lui Core nici nu-i păsa de acest testament, nici de aceste oseminte. Pe el îl interesau numai comorile, ca pe un om ticălos ce era.

Și astfel s-a întâmplat că în noaptea aceea coborau dinspre munte, pe un mal al râului, Core cel viclean și cu ai lui, ca niște tâlhari ce erau, furișându-se și gâfâind grăbiți sub poverile grele ale sacilor cu comori jefuite. Iar pe celălalt mal al râului cobora Moise împreună cu alți câțiva fii credincioși ai poporului sfânt, ducând pe umerii lor sfintele rămășițe ale lui Iosif cel credincios, ale părintelui său Iacov și ale celorlalți strămoși neuitați care muriseră și fuseseră

înmormântați acolo, în pământul străin al Egiptului. După cum de asemenea este scris în cartea Exodul (Ieșirea) la capitolul 13, versetul 19, unde zice: „Moise a luat cu el oasele lui Iosif, căci Iosif pusese pe fiii lui Israel să jure, zicând: «Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați cu voi oasele mele de aici»”. Și după cum de asemenea mai scrie în cartea lui Iosua, zicând la capitolul 24, versetul 32: „Oasele lui Iosif, pe care le aduseseră copiii lui Israel din Egipt, au fost îngropate la Sihem, în partea țarinei pe care o cumpăraseră Iacov de la fiii lui Hamor (...)”

Core cel viclean împreună cu ceilalți doi tovarăși ai lui, Datan și Abiram, au mai continuat multă vreme să facă tot ce este rău înaintea Domnului Dumnezeu, împotrivindu-se lui Moise, omul ales al lui Dumnezeu, făcând dezbinări în oștire Domnului și îndemnând poporul numai la neascultare față de poruncile pe care le aducea Moise din partea Domnului Dumnezeu.

– Ce, ziceau Core și ai lui, numai Moise este profet? Numai prin el să vorbească Domnul?

– Ce, numai el este înțelept? Numai el poate să conducă? Oare noi nu putem?

– Ce, numai el să știe secretele toate? Numai la el să meargă poporul? Numai lui să-i vorbească Dumnezeu? El, care a luat de femeie pe o străină și care trăiește în desfrânare, el, care știm noi ce fel de viață duce?... El?...

– De ce tocmai el, și nu noi, care suntem mult mai vrednici ca el?

Într-o zi, când împotrivirea lor a fost peste măsură de obraznică, Moise, profetul Domnului, a strigat, plin de durere către Domnul Dumnezeu său împotriva răutății acestor nețrebnici de la care pătimise atât de mult.

Și Domnul Dumnezeu l-a ascultat pe omul Său și strigătul lui cel îndurerat și drept. Și astfel, în timp ce încă Moise vorbea norodului zicând: „Domnul va face acum un lucru nemaiauzit. Pământul își va deschide gura ca să-i înghită pe oamenii aceștia răzvrățiți, cu tot ce au ei și cu toată familia lor. Așa încât ei se vor pogorî de vii în locuința morților, ca să știți că oamenii aceștia au hulit pe Domnul”... întocmai așa a și fost: pământul și-a deschis gura dintr-o dată și, pe neașteptate, i-a înghițit pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lor și cu toate averile lor. Și s-au pogorât astfel cu toții de vii în locuința morților, ei și tot ce aveau. Pământul i-a acoperit apoi de tot și astfel a pierit Core cel viclean împreună cu toți ai lui din mijlocul adunării Domnului, după cum scrie Cartea Domnului la Numeri 16, 28-33.

Așa pune odată Domnul Dumnezeu cel Sfânt și Drept capăt tuturor celor vicleni și lacomi și tuturor neconținutelor lor dezbinări și răutăți cu care nu încetează a tulbura Lucrarea Domnului și a îngreuna viața lucrătorilor Săi, care au o sarcină atât de grea și atât de plină de răspundere în îndrumarea popoului sfânt. Oricât de îndelungă este vremea îndurării și a așteptării Domnului pentru îndreptarea acestora, tot se sfârșește odată și ea față de orice suflet de om rău care, pe lângă că este lacom și nesățul, mai este și gelos, pizmuind pe omul cel bun și bârfind slujba lui pe care Viul Dumnezeu i-a încredințat-o.

Pentru omul cel rău, toate meritele și darurile omului ales de Domnul Dumnezeu sunt disprețuite. Toate lucrările lui sunt batjocorite și tăgăduite, oricât de mari și de valoroase ar fi ele. Dar, în fața altora, omul cel viclean îl imită, îl copiază fără rușine, îi răpește tot ce poate, pentru a se arăta pe sine cel puțin tot atât de însemnat și de vrednic, cu scopul de a-l defăima pe cel drept și a-i coborî valoarea până sub a sa.

Ce mârșăvie urâtă înaintea Domnului Dumnezeu și chiar și a oamenilor este aceasta! Și cât de grabnic va aduce Judecata lui Hristos osânda lui Dumnezeu pentru oricine face așa, în clipa când vicleanul și necinstitul acesta își va împlini păcatul lui cel de vârf!

Doamne și Dumnezeul nostru, Te rugăm, ferește-ne pe noi și pe urmașii noștri de o astfel de stare nelegiuită! Și ferește tot poporul Tău, Doamne, de orice ticălos viclean, păcător sau iscoadă, care este pus, mai ales, să facă rău acelor scumpi lucrători ai Tăi care au o slujbă atât de sfântă și de grea în mijlocul poporului Tău și al Lucrării Tale!

Căci satana, marele vrăjmaș al Tău și al aleșilor Tăi, folosindu-se de cei mai vicleni și mai necinstiți oameni, s-a ținut mereu și se va ține mereu pe urmele acestor aleși, pentru a-i imita, pentru a-i bârfi și a unelti împotriva lor până la moarte.

Dăruiește, Doamne Dumnezeul nostru, fiecărui copil al Tău o inimă smerită și o minte trează prin care să recunoască și să asculte de profeții Tăi din mijlocul poporului Tău. Și ascultându-i cu prețuire și dragoste plină de devotament, să se poată face părtași tuturor binecuvântărilor pe care Duhul Tău cel Sfânt le revarsă peste noi, prin ei, sub forma meditațiilor adânci și sănătoase. A cântărilor inspirate și înălțătoare. A rugăciunilor fierbinți și puternice, pentru creșterea și zidirea noastră în Hristos, până la statura plinătății cerută de Tine.

Dar izbăvește, Doamne Dumnezeul nostru, pe totdeauna pe orice ales al Tău de urmăritorii lui, de imitatorii și de uneltitorii vicleni și ambițioși care, cu prefăcătorie și cu metode necinstite, vin în Numele Tău, imitându-l și plagiindu-l,

ca să deformeze învățătura și să-i amăgească pe cei pe care îi pot amăgi. Ei scriu, dar nu semnează; și vorbesc, dar nu limpede, ci se ascund sub anonimat, ca semănătorul de neghină din Evanghelie, pentru ca, atunci când răsare neghina, cei care nu l-au văzut pe vrăjmașul semănând-o să-l bănuiască și să-l învinuiască tot pe bunul semănător.

Ci, Doamne Dumnezeule, pe cel care tot face răul ori întoarce-l prin vreo minune de la păcat, ori depărtează-l cum știi Tu din Lucrarea Ta și din jurul alor Tăi! Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Cine nu mai este-n stare...

*Cine nu mai este-n stare
a-L iubi pe Dumnezeu,
pentru el, orice s-ar cere,
o să-i pară mult și greu.*

*Celui ce nu mai e-n stare
să-L iubească pe Hristos
orice pas cu El îi pare
chinuit și-anevoios.*

*Cine nu mai este-n stare
a umbla prin Duhul Sfânt
va vorbi despre credință
numai rău și greu cuvânt.*

*Cine nu mai este-n stare
să-și iubească frații lui
n-o să spună despre dânșii
nici un bine nimănui.*

*Cine nu mai este-n stare
să-și iubească soțul său,
rătăcit, uitat și singur,
o s-ajungă cel mai rău.*

*Pentru sufletul acela
ce-ar putea mai fi la fel
e de mii de ori mai bine
sub pământ decât pe el.*

Dă-mi, Doamne, iarăși

*Dă-mi, Doamne, iarăși starea din dragostea dintâi,
că nu-s comori mai scumpe în lume decât ea;
o, de știam odată să mor, dar să rămâi
în starea ei divină ce n-o mai pot avea!*

*Privesc spre înălțimea de unde am căzut
și inima se strânge ca de-un țepuș amar –
cu câte lacrimi, Doamne, mi-aș plânge ce-am făcut,
de-aș ști că pot odată s-ajung acolo iar...*

*Spre poala Crucii Tale mă târâi, Scump Iisus,
cu ultima nădejde a celui muribund!
Privește-mă-n ce stare păcatul m-a adus
și nu lăsa, Iisuse, să cad și mai afund!*

*Desprinde-Ți mâna, Doamne, din cuiul ruginit
și strânge-mă la sânul iubirii Tale iar,
căci numai cu-al Tău Sânge mai pot fi curățit,
nimic nu-i alta-n stare să stingă-al meu amar!*

*Ridică-mă, Iisuse, la starea mea dintâi,
care-o aveam cu Tine 'nainte de-a cădea,
căci hotărât sunt astăzi să mor – dar să rămâi
nedespărțit de Tine și de iubirea mea!*

ÎNTÂMPLAREA DE LA VALEA BRADULUI

Vine câteodată, pe neașteptate, în viața omului câte o întâmplare fericită sau nefericită care îi schimbă, ca într-o clipeală din ochi, toată calea vieții sale. Din frumoasă, o face nefericită, ori din nefericită, o face frumoasă pe totdeauna.

Unul începe o călătorie, caii îi merg în trap liniștit pe un drum neted, și el face tot felul de planuri frumoase: cum va merge, cum va târgui și cum se va întoarce cu un câștig mare înapoi. Dar, dintr-o dată, sare de undeva, în calea cailor, un câine mare și negru, lătrând răstit. Caii se sperie, smucesc căruța și se prăbușește totul într-o prăpastie – și omul, care, cu o clipă mai înainte, făcea liniștit cele mai frumoase planuri, cade sub roțile căruței care îi rupe șira spinării și el ajunge paralizat pentru totdeauna. Ce fel de viață dusesse el până atunci – și acum, dintr-o dată, ce fel de viață va trebui să ducă până la moarte!...

Sau altul, care – fiind un sărac și un nevoiaș de când se știa pe lume – câștigă dintr-o dată, printr-o întâmplare la care nici nu se gândea, o mare avere, schimbându-i-se și acestuia, într-o clipă, toată calea vieții. În același timp, vecinului său, foarte bogat, îi arde într-o noapte furtunoasă toată casa, cu familie cu tot, rămânând pe totdeauna și singur pe lume, și sărac.

Sau unul – dintr-un ticălos și bețiv, cum era mai înainte – se întoarce dintr-o dată la Dumnezeu și devine, din clipa aceea, prin nașterea din nou, un om binecuvântat, un suflet luminos, o bucurie și o pildă binefăcătoare pentru toți câți îl văd și îl cunosc.

Pe când un altul – dintr-un om credincios, vrednic și cinstit, cum fusese până atunci – într-o clipă cade într-o ispită satanică și devine un nenorocit care își pierde pe vecie și trupul, și sufletul său.

O, ce schimbări fericite sau nefericite pot veni dintr-o dată peste fiecare dintre noi! Câtă smerenie și temere de Dumnezeu se cuvine să avem când ne merge bine, pentru ca nu cumva, uitând de El și făcând ce nu este bine, să ajungem dintr-o dată să plătim greu – și poate veșnic – păcatul uitării și neascultării noastre!

Dar tot așa, și când ne merge rău, să veghem, pentru ca niciodată să nu cădem în deznădejde și nu cumva să cârtim împotriva voii celei înțelepte a Domnului Dumnezeu, ci, răbdători și smeriți, să ne plecăm inima sub mâna cea tare a Tatălui Ceresc, care ne poate aduce într-o clipă fericită schimbarea luminoasă la care nici nu ne putem gândi.

Ce clipă fericită este în viața unui om căzut când un om trimis de Dumnezeu, cu un cuvânt bun, vine și-i aduce vestea bună a mântuirii sale din osânda păcatului său, iar acel om o primește și devine un copil al lui Dumnezeu! După aceea, acel om se face el însuși un aducător de mântuire pentru încă unul, apoi pentru încă unul, apoi pentru alții și alții! În curând, cei înnoiți și mântuiți de Hristos devin o frumoasă adunare, un frumos mănunchi de suflete noi și vii care, cu o bucurie sfântă, Îl caută și-L laudă pe Dumnezeu. Și cu o sete binecuvântată vin să se adape cât mai des din

izvoarele dulci și sănătoase ale Cuvântului lui Hristos, în Biserica și în adunarea Lui.

O, ce mare bine poate face, cu un cuvânt al Evangheliei lui Hristos, un om ales și un trimis adevărat al Lui, când întoarce pe un singur suflet la Domnul, acoperindu-i o sumedenie de păcate. Dar ce bine și mai mare face acest suflet întors la Domnul când el însuși se face apoi un pescuitor de multe alte suflete și le aduce la mântuirea lui Dumnezeu! El transformă astfel multe vieți din întuneric la lumină; multe familii, de la o viață de iad, la una de rai. Și poate chiar fața unui întreg neam de oameni, de la satana, la Hristos.

Dar tot așa se poate întâmpla și invers, când, dintr-o adunare fericită și bucuroasă, un singur slujitor al satanei, printr-un cuvânt rău, poate face o ruină și o rușine veșnică, zădărniciind o lucrare atât de scumpă a lui Hristos și nimicind pe totdeauna nu numai mulțimea sufletelor care erau ca niște crini curați în casa lui Hristos, ci și pe acelea care ar mai fi putut urma să înmugurească și să aducă un rod spre slava lui Dumnezeu acolo.

Pe cât de frumoasă și de fericită va fi, în Ziua Judecății și Răsplătirii de la Hristos, plata lucrătorului bun, care a adus la mântuire aceste suflete pentru Domnul, pe atât va fi de cumplită la diavolul osânda pentru cel care a nimicit această lucrare.

Să vedeți ce zguduitoare întâmplare s-a petrecut la Valea Bradului, pentru ca să nu uitați acest grozav adevăr: că mult bine poate face un om bun și mult rău poate face un om ticălos. Că într-o clipă fericită poate veni mântuirea multor suflete, dar tot într-o clipă blestemată le poate veni și pierderea mântuirii acestora.

Mai prin anii începuturilor avântului Oastei Domnului, un preot credincios a dus și în Valea Bradului sămânța binecuvântată a acestei minunate Lucrări duhovnicești, începută tot de către un preot – Părintele Iosif Trifa – în 1923, la Sibiu.

Bisericuța preotului din Valea Bradului, care mai înainte era goală, începu să se umple îndată de suflete pline de râvnă, care ascultau cu drag Cuvântul Evangheliei. Aceste suflete apoi intrară cu bucurie în rândurile Oastei Domnului și, în curând, tot satul Valea Bradului umplea aproape în fiecare seară biserica, ascultând cuvântul vestit cu putere, cântând cu lacrimi cântările Domnului și înălțând rugăciuni fierbinți de mulțumire și slavă pentru Dumnezeu.

Zece ani au durat lucrurile astfel. Aproape tot satul se înscriesese în Oastea Domnului. Cărciumile satului se închiseseră. În una se țineau acum, uneori, adunările Oastei. Jocurile încetaseră, căci tot tineretul venea regulat la adunare și la biserică. Erau acolo multe livezi de pruni, din care înainte curgeau valuri de țuică, umplând satul de bătași și de familii dezbinată și pline de necazuri, iar acum toate acestea încetaseră și oamenii erau fericiți și pașnici, încât îți era mai mare dragul să petreci printre ei.

La adunările Oastei Domnului – care se țineau duminica la biserică, iar peste săptămână în școală, având ori seară de cântări, ori de alfabetizare biblică, ori de rugăciune, ori de școală biblică – lua parte aproape tot satul.

Între primii lucrători intrați în Oastea Domnului erau și trei frați: Ion, Gheorghe și Ștefan, care erau și frați de trup între ei. Aceștia au început să lucreze atât de frumos, încât îți era mai mare dragul să petreci între ei nu numai la adunările Oastei Domnului și la biserică, ci în orice loc și stare i-ai fi întâlnit.

Acești buni lucrători ai Domnului ajunseseră să meargă cu vestirea Evangheliei nu numai pe la toate casele din satul lor, ci prin toate satele vecine, până departe, aducând suflete la Domnul și formând multe alte adunări frățești.

Toate au mers bine până când, într-o zi, preotul lor cel bun a fost mutat din satul lor, iar în locul lui a venit un altul, nou, care nu mai iubea Oastea Domnului, ci iubea băuturile și petrecerile lumești, ducând o viață urâtă și necinstită atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor.

În prima sărbătoare după venirea noului preot, frații aveau adunare la Casa Culturală, cum fusese și până atunci. Sala cea mare era plină de bărbați, de femei și de tineret, care veniseră cu bucurie să asculte – și ascultau cu evlavie Cuvântul Domnului. Tocmai vorbea foarte frumos fratele Ion, care era și cântăreț la biserică. Vorbea despre Apostolul Duminicii a III-a din Postul Paștilor, de la Evrei 4, 14, unde se spune: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, Care a străbătut Cerurile – pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot Care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul Care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”.

Și vorbea fratele Ion cu o mare putere despre Domnul Iisus, Marele Preot al mântuirii noastre și despre Harul Său care „ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea Slavei Marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Iisus Hristos”...

Și vorbea fratele Ion despre preoțimea care trăiește în toată sfințenia și evlavia înfrânării și care ne îndeamnă și pe noi să trăim în aceasta, fiindcă nimeni nu va putea fi primit altfel în Împărăția lui Dumnezeu și înaintea Lui.

Era și vremea postului și toată mulțimea celor din sală asculta cu evlavie și cutremur sfintele îndemnuri evanghelice și dumnezeiești.

Toate fețele erau scăldate în lacrimi și inimile tuturor trăiau fericitele stări cerești, sorbind cuvintele lui Dumnezeu din gura fratelui care vorbea.

Când, dintr-o dată, intră ca o fiară în adunare noul preot. Văzând mulțimea adunată, ascultând și prinzând câteva cuvinte din vorbirea fratelui despre înfrânare și împotriva păcatului, începu să strige furios ca un nebun:

– Ce păcat!? Ce evlavie!? Cine te-a făcut pe tine predicator și învățător? Cine v-a autorizat pe voi să faceți adunări aici!? Oameni buni, nu-i ascultați pe nebunii aceștia! Nu-i păcat să bei! Nu-i păcat să mănânci! Nu-i păcat să petreci! Nu-i păcat să te bucuri de toate plăcerile vieții, căci doar de aceea le-a lăsat Dumnezeu, ca să te bucuri de ele! Nu-i ascultați pe rătăciții aceștia! Plecați imediat cu toții de aici! Ieșiți, ieșiți imediat! Mergeți să vă petreceți! Nu-i păcat asta!... Și – luând de mână și împingând de spate când pe unul, când pe altul – i-a scos pe toți afară, roșu de mânie și scoțând din gură tot felul de spurcăciuni și amenințări.

Oamenii, îngroziți și speriați, au ieșit cu grămada; adunarea s-a împrăștiat și cei mai mulți, sfătuiți de acest îndrumător al satului și al satanei, s-au dus la păcate și la rătăcirii. Cazanele de rachiu au început din nou, cârciuma s-a redeschis, balurile și jocurile au revenit la locul lor de odinioară și tot așa au revenit bătăile, certurile, divorțurile și procesele, care încetaseră o vreme. Potopul nelegiuirilor s-a revărsat și mai pustiitor peste satul care gustase, câțiva ani, o primăvară duhovnicească, frumoasă și dulce, ca pe vremea primilor creștini.

Și nici adunările Oastei Domnului nu s-au mai putut ține niciodată, din ziua aceea, în Valea Bradului.

Dar ceea ce a fost cel mai rău este că, din ziua aceea, nici cei trei frați lucrători n-au mai mers la Oastea Domnului. Loviți ca de o măciucă în moalele capului, s-au dus deodată toți trei și cu ei toți ceilalți care mai erau acolo ostași cu legământ. Ispita care a căzut pe neașteptate și pe nepregătite peste ei i-a doborât ca pe un copac lovit de trăsnetul cel mai puternic. S-au dus și ei iarăși la păcat. Nu fuseseră destul de treji și de tari și satana i-a zdrobit pe toți deodată. Asta era chiar în preajma războiului.

Urmarea a fost că – îndată după adunarea aceasta împărățită, care a fost ultima lor întâlnire cu Hristos – pe Ion l-a călcat trenul, lăsându-l mort pe loc. Gheorghe a murit pe front în primele zile de război, iar familia i s-a prăpădit. Lui Ștefan i-a născut soția patru copii surdo-muți.

Avuseseră cu toții familii frumoase, copii mulți care, în timpul adunărilor Oastei Domnului, deveniseră și ei credincioși și mergeau la adunare. Dar din ziua cea rea s-au prăbușit și ei cu toții în robia păcatului. După aceea, păcatul i-a nimicit trupește, pe unii într-un fel, pe alții în altul. Astăzi nici nu se mai cunoaște locul unde erau cândva casele lor.

Iată ce se poate întâmpla după ce odată L-ai cunoscut pe Domnul Iisus, te-ai legat prin lacrimi și rugăciune cutremurătoare să-L slujești și să-L urmezi... După ce ai fost spălat și iertat de păcatele tale prin Sângele cutremurător de Sfânt al Crucii lui Hristos și, fiind rânduie la mântuirea lui Dumnezeu, dintr-o dată, într-o clipă de ispită, cazi și uiți totul, calci totul în picioare și te prăbușești în robia diavolului din care abia te salvase Hristos. Astfel, disprețuiești pe Duhul Harului și batjocorești Sângele lui Hristos prin care ai fost răscumpărat.

Întocmai așa spusese Mântuitorul în pilda cu sămânța căzută în loc pietros, care se usucă, iar apoi este arsă de tot și pe totdeauna. Și, de asemenea, despre cei scriși în Epistola către Evrei, care nu vor mai putea fi iertați niciodată (Evr 10, 25-31).

O, fiul meu și sufletul meu, fii și tu cu cea mai mare grijă la încercarea ce poate veni pe neașteptate și peste tine! Ține-te puternic de Domnul și Dumnezeuul Tău, adâncindu-ți rădăcinile cunoașterii și credinței tale statornice în Cuvântul și dragostea lui Dumnezeu în așa fel, ca nici o furtună să nu te smulgă de acolo și nici o dogoare să nu te ardă. Vină orice leu furios, să amenințe orice vrăjmaș cu orice primejdie, tu nu te clinti și nu te înfricoșa! Încrede-te tare în Domnul Dumnezeuul tău cel Puternic și Etern, Care a zis: „Nu te teme de ei! Căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, – zice Domnul” (Ier 1, 8).

Adu-ți aminte de toți părinții și frații tăi cei credincioși, de dinainte de tine. Cum au biruit ei, așa biruie și tu. Leul va fugi ori va fi nimicit. Furtuna va trece sau va scădea. Vrăjmașii vor pieri sau se vor depărta. Iar vremea suferinței tale va înceta și ea, dar bucuria ta că ai rămas statornic va ține pe veci. În curând se va sfârși ori suferința ta, ori viața ta. Iar tu, dacă vei fi nebiruit până la moarte, vei primi cununa vieții.

O, Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor, fii aproape de noi întotdeauna, dar în clipa marii ispite fii și mai aproape!

Nu ne lăsa să ne îngrozim de nimic și nu ne lăsa să fim doborâți de nimeni! Dă-ne putere să biruim atunci, ca aceasta să ne fie o învățătură și o încurajare care să ne ajute să biruim și mai ușor în ispitele viitoare!

CIREȘUL ÎNFLORIT

Căci dacă ne pierdem sufletul nostru și mântuirea veșnică, pedeapsa lepădării noastre de Tine, Doamne, ne poate lovi și cu pierderea tuturor celorlalte bunuri și pentru noi, și pentru ai noștri.

Nimicește, Doamne, puterea oricărui vrăjmaș văzut sau nevăzut care umblă să bage groaza în copiii Tăi și care folosește silnicia, nedreptatea, înșelătoria, pentru a-i chinui pe nevinovații Tăi și a zădărnici orice lucrare de dragoste și mântuire. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

În cea din urmă clipă

*În cea din urmă clipă ce am să mi-o trăiesc,
din tot adâncul, vina – eu să mi-o strig doresc,
că ustură și doare, și arde-atât de greu,
că nu știu cum voi merge cu ea spre Dumnezeu.*

*Ah, oare-o să mă ierte Cuvântul Sfânt călcat
și-o să mă ierte oare îndemnul neascultat,
și-o să mă ierte Crucea de care nu m-am strâns
și lacrimile grele pe care nu le-am plâns?...*

*Mă pot ierta acestea, căci ele încă sînt
pe drum acum cu mine și văd cum mă frământ,
și ele-mi știu căderea – și-oricât ar fi de greu,
nu-i un păcat de moarte – mi-l iartă Dumnezeu!*

*Dar cine o să-mi ierte, iubire, vina grea,
că ți-am străpuns lumina chiar eu cu mîna mea?
Că una cu străinul eu ți-am săpat mormânt,
călcându-mi într-o clipă divinul legământ!?*

*Și cine-o să mă ierte, dor sfânt, că ți-am ucis
cu-o piatră porumbelul cu ramura trimis?...
O, Taina mea cerească, vîndută pe-un păcat,
îndură-te de mine, să nu mor neiertat!*

PÂNIȘOARA VĂDUVEI SĂRACE

Să nu spui niciodată cu ușurință și cu grabă despre nimic: „A, așa s-a întâmplat!...” Căci nimic pe lumea asta nu se întâmplă fără vreun rost limpede ori fără o judecată înțeleaptă. Ci întâmplarea care se pare fără nici o legătură cu cele de mai înainte ei este chiar ceva de așteptat. Și cu o strânsă legătură chiar cu cele de mai înainte ei. De aceea, când se întâmplă o minune care schimbă în mod fericit viața unui om bolnav – făcându-l sănătos, ori a unui om sărac – făcându-l bogat, ori a unui suflet pierdut – făcându-l mântuit, tu să nu spui: „A, așa s-a întâmplat!” Ci meditează mai adânc la viața de mai înainte a celui cu care s-a întâmplat minunea și vei vedea că aceasta a fost numai împlinirea unei răsplătiri pentru o credință ori pentru o binefacere, ori pentru o răbdare, ori pentru o rugăciune mare de mai înainte ori a aceluia cu care s-a petrecut minunea, ori a cuiva care a făcut cele mai dinainte pentru el.

Dar nici când i-a venit cuiva dintr-o dată o mare nenorocire să nu spui că așa s-a întâmplat... Căci niciodată așa ceva nu vine chiar fără nici un motiv în viața nimănui. Ci este chiar ceva neapărat de așteptat în legătură cu faptele și cu viața de mai înainte a aceluia cu care se întâmplă, după cum a spus Domnul Iisus: „Faptele sale și răsplata sa îl urmează pe fiecare!”

Minunile sau nenorocirile pe care oamenii le numesc, de obicei, întâmplări ori soartă, ori noroc, ori destin, ori ursită sunt numai mijloace în mâna lui Dumnezeu prin care El face dreptate ori răsplată, ori milă, ori pedeapsă fiecăruia când i se împlinește o măsură după viața și lucrul lui bun sau rău.

Iată o povestire din care se va vedea și mai limpede nu numai că răsplata Domnului Dumnezeu vine totdeauna și la timp, dar și felul minunat cum știe El s-o aducă. Fiindcă nici o minune nu se petrece de două ori în absolut același fel.

Pe vremea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos trăia în cetatea Capernaum o biată femeie văduvă. Ea avusese mai înainte soț și copii, dar printr-o nenorocire a rămas fără ei.

Acum ea locuia într-o colibă de la marginea cetății, pe malul mării. Singurul ei mijloc de trai prin care își câștiga pâinișoara ei zilnică era cârpitul mrejelor cu care pescarii prindeau peștele, când aceste mreje li se rupeau în timpul pescuitului lor pe mare. Pentru munca asta, ea primea de la pescari doi bănuți cu care își cumpăra și ea câte o pâinișoară, ca să trăiască de azi pe mâine.

Dar pescuitul pe mare își are și el vremea lui bună, când se poate face; însă își are și vremea lui rea, când nu se poate. Fie că nu este timp potrivit, fie că nu este pește. Când nu este timp potrivit nu poate ieși la pescuit pe apă nimeni; când nu este pește nu are pentru ce să iasă. De aceea nici de lucru la cârpitul mrejelor nu era oricând. Când era de lucru, văduva săracă își câștiga doi bănuți, să-și cumpere pâinișoara ei zilnică, dar când nu era de lucru, ea rămânea flămândă.

Odată vremea cea grea pe mare s-a lungit mult de tot. Din cauza ploilor multe, a vânturilor mari și a furtunilor pu-

ternice, pescarii nu au mai putut ieși la pescuit pe mare multe zile în șir. Atunci mrejele lor nu s-au mai rupt și biata văduvă săracă n-a mai avut pe ce să-și câștige cei doi bănuți cu care ea să-și poată cumpăra pâinișoara ei zilnică.

Când n-a mai putut răbda foamea, biata femeie săracă a ieșit pe țărmul mării și stătea acolo, așteptând să treacă un om bun pe care să-l poată întreba ce să mai facă și unde să meargă ea ca să câștige cei doi bănuți cu care să-și poată cumpăra pâinișoara ei.

Tocmai când își pierduse orice nădejde să mai treacă pe acolo un om bun pe care să-l poată întreba, iată că se ivește Domnul Iisus, Care, venind spre ea și privind-o cu milă, îi zise:

– Femeie, de ce plângi? Ce faci tu aici?

– Doamne, îi zise cu durere femeia, nu mai am nici un bănuț să-mi cumpăr măcar o jumătate de pâinișoară. Și n-am mâncat nimic de trei zile. Furtuna bântuie întruna, marea este agitată, pescarii nu pot ieși la pescuit, iar eu nu am de lucru, ca să-mi pot câștiga nici cei doi bănuți cu care să-mi cumpăr pâinișoara mea. Și nu știu ce să mai fac, Doamne! Să cerșesc, mi-e rușine; să fur, nu pot; să câștig altfel, nu am cum! Spune-mi, Doamne, ce mă înveți Tu să fac?

– Du-te, strânge și tu de acolo de unde nu-i al nimănui, îi răspunse cu bunătate Domnul Iisus!

– Doamne, dar unde să aflu eu așa ceva?

– La moara cea de la marginea cetății! Du-te și vei găsi! Numai că, atunci când vei avea pâinișoarele tale, să ai milă de cei care vor fi mai flămânzi ca tine! îi zise Domnul Iisus și Se depărtă.

Femeia o luă pe ulița dinaintea ei și, nu după multă vreme, ajunse la moară. Uitându-se cu băgare de seamă la cei care veneau și plecau cu căruțe, cu desagi, cu asini și cu saci,

ea văzu mulți oameni grăbiți. Încărcând și descărcând, sacii lor se dezlegau ori se rupeau. Și, din ei, multă făină ori grăunțe curgeau pe jos. Oamenii plecau grăbiți, n-aveau vreme să le strângă. Atunci biata văduvă săracă văzu că poate să ia de acolo de unde nu era al nimănui.

Se duse cu grabă și strânse o poală de grăunțe și făină. Măcină în râșnița ei grăunțele și cernu bine făina, apoi frământă din ea trei pâinișoare pe care le puse în cuptorul ei să le coacă. Când prima pâinișoară era gata de copt, o scoase din cuptor și, cum îi era tare foame, tocmai se pregătea s-o rupă și s-o mănânce, așa caldă, când auzi la poarta ei pe cineva căzând jos și strigând:

– Vai! Vai!...

Femeia, cu pâinea în mână, ieși în grabă afară și văzu un om căzut în drum:

– Cine ești tu și ce s-a întâmplat cu tine? îi zise cu milă și cu mirare femeia.

– O, suflet al lui Dumnezeu, răspunse omul căzut, ai milă de mine, sunt un om nenorocit! Fiarele mi-au prădat oițele, mi le-au prăpădit pe toate și m-au fugărit și pe mine până aici. Sunt mort de foame și de oboseală. Te rog, în numele lui Dumnezeu, dacă ai o pâinișoară, dă-mi-o, ca să nu mor aici! Domnul Dumnezeu îți va răsplăti!...

Femeia, aducându-și aminte de cuvintele Mântuitorului, îi dădu pâinișoara ei pe care tocmai se pregătea s-o mănânce. Omul flămând o luă, începu s-o mănânce și, sculându-se de jos, se depărtă, mulțumind cu lacrimi Bunului Dumnezeu și rugându-se pentru răsplătirea văduvei sărace.

După ce omul se duse, femeia flămândă intră în curtea ei și se duse la cuptor pentru a scoate pâinișoara a doua, ca s-o mănânce. Pâinișoara era coaptă, rumenă și frumoasă. O scoa-

se, aburind plăcut, și o rupse cu lăcomie în două, pregătindu-se să mănânce cu foame din ea. Dar și de data asta auzi, pe altcineva, strigând în uliță, la poarta ei:

– Vai! Vai!...

Femeia se grăbi să iasă, ca să vadă cine este. Și iată că o biată mamă cu trei copii slabi și zdrențăroși stăteau în fața porții ei. Mama era și fără o mână.

– O, suflet al lui Dumnezeu, zise mama, te rog, ai milă de mine și de acești trei copilași ai mei! De trei zile n-am mâncat nimic nici eu și nici ei. Și suntem morți de foame. Te rugăm, dacă ai, dă-ne o pâinișoară, să ne mai ținem zilele. Până acum ne câștigam și noi pâinișoara, lucrând pe unde puteam, pe la casele altora, dar acum, dacă timpul este atât de greu, nimeni nu ne-a mai dat de lucru și nu mai avem ce să mâncăm, nici eu și nici copilașii mei, rămași orfani de tatăl lor care a murit pe mare. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, ai milă de noi! Și când voi putea îți voi da pâinișoara înapoi. Ai milă de noi! Și Dumnezeu îți va răsplăti!

Femeia, aducându-și iarăși aminte de cuvântul Domnului Iisus – să nu-i uite pe cei mai flămânzi decât ea – îi dete mamei și pâinișoara a doua, gândindu-se că totuși îi mai rămăsese încă una. Și merse să-și scoată din cuptor ultima pâinișoară.

Dar tocmai când avea a treia pâinișoară rumenă și caldă în mână, o rafală de vânt puternic, izbind în ușa căsuței, o deschise, trântind-o de perete, și la fel deschise în lături și poarta. Femeia, luptând cu vântul, voia să închidă poarta. Dar o undă de vânt cu ploaie îi smulse din mâini pâinișoara și o duse de-a dura până în apă. Un val de apă o luă și o duse până în largul mării, iar biata văduvă săracă n-o mai văzu. Marea urla cu putere și valuri mari veneau din larg, izbind țărmul, apoi iarăși se întorceau înspumate înapoi.

Biata văduvă săracă rămăsese flămândă, plângând, cu mâinile goale în fața căsuței ei, ascultând la vântul și privind la marea care îi răpiseră ultima ei pâinișoară. Tocmai atunci când era mai amărâtă, văzu că Se apropie de poarta ei Domnul Iisus, din nou singur.

– Femeie, îi zise Domnul, de ce plângi?

– Doamne Iisuse, răspunse biata femeie, îndurerată și îngenunchind înaintea Lui, Te-am ascultat. Am fost unde m-ai trimis. Am frământat și am copt trei pâinișoare. Două le-am dat, după cum mi-ai poruncit Tu, acelora pe care i-am văzut mai flămânzi decât mine. Dar și eu eram tare flămândă, Doamne! Iar pe a treia pâinișoară mi-au luat-o vântul și marea. Acum ce să fac?

– Du-te chiar acum la judecătorul cetății și dă în judecată vântul și marea care ți-au răpit pâinișoara, zise Domnul. Și cere să-ți plătească paguba și necazul ce ți le-au făcut.

– Cum să fac eu asta, Doamne? se miră îndurerată femeia. Judecătorul mă va crede nebună și mă va izgoni afară din fața lui. Cine a mai îndrăznit vreodată să dea în judecată vântul și marea?

– Du-te și fă cum ți-am spus! îi zise Domnul. Și vei vedea că nici un cuvânt al lui Dumnezeu nu este lipsit de putere. Apoi Se depărtă fără să-i mai spună nimic.

După ce plecă Domnul Iisus, femeia, întristată și plângând, se duse la judecătorul cetății, spunându-i cum vântul și marea i-au luat ultima pâinișoară și că acum ea este gata să moară de foame din cauza asta. Și, încheind, zise:

– Domnule judecător, vă rog să chemați în judecată vântul și marea, să mă despăgubească de paguba și necazul ce mi l-au făcut!

CIREȘUL ÎNFLORIT

Judecătorul tocmai era gata să o izgonească afară din fața lui, când, pe neașteptate, intrară grăbiți trei negustori bogați, cu trei saci încărcăți cu lucruri de aur, de argint și de pietre scumpe și ziseră:

– Domnule judecător, noi suntem trei mari negustori bogați, care tocmai veneam pe mare cu corabia noastră încărcată cu bogății din țara de dincolo de apă. O furtună puternică ne-a prins nu departe de țărmul acesta, și, corabia noastră fiind străpunsă de o stâncă, era să ne scufundăm, căci apa pătrundea în ea cu mare putere. Văzându-ne într-o așa mare primejdie de moarte, noi ne-am aruncat în genunchi înaintea lui Dumnezeu și, cu lacrimi fierbinți, ne-am rugat strigând la Cer să ne salveze, să nu murim. Am promis Domnului Dumnezeu că, dacă ne va salva prin cineva, noi vom da o răsplată de trei saci cu aur, argint și pietre scumpe aceluia de care Dumnezeu Se va folosi ca să ne salveze. Îndată ce am promis aceasta lui Dumnezeu, un val de apă a adus ceva și a lipit chiar de spărtura corăbiei noastre, în așa fel, că a oprit apa și am scăpat. Când ne-am uitat bine, acel ceva care acoperise gaura, oprind apa, era o pâinișoară pe care vântul și apa trebuie să o fi răpit de undeva, de la cineva. Acum, domnule judecător, noi am adus acești trei saci cu lucruri scumpe și-i lăsam aici. Și dacă va veni cineva să se plângă de lipsa unei pâinișoare pe care i-au luat-o vântul și apa, vă rugăm să-i dați aceste comori aceluia a căruia a fost pâinișoara luată, fiindcă noi nu putem să nu împlinim juruința și promisiunea pe care I le-am făcut lui Dumnezeu...

Judecătorul, uimit de minunea aceasta, le arată celor trei negustori pe biata văduvă, care nici nu mai știa pe ce lume trăiește, și le zise:

– Domnilor negustori, iată păgubașa pâinișoarei! Dați-i pe loc ceea ce ați promis!

Își poate închipui oricine ce bucurie mare și ce uimire neașteptată o cuprinse pe biata văduvă săracă, pomenindu-se dintr-o dată răsplătită dumnezeiește pentru ascultarea ei de Domnul Iisus și pentru mila ei față de cei pe care i-a văzut mai flămânzi ca ea.

O, câte căi minunate are Domnul Dumnezeu, în înțelepciunea puterii și iubirii Lui cea nemărginită, de a răsplăti bunătatea celor credincioși ai Lui și de a asculta rugăciunile celor care în primejdia lor strigă cu credință spre El!

Fiul meu iubit și sufletul meu, fii și tu credincios și ascultător față de Domnul Dumnezeul tău așa cum a fost săraca văduvă, câștigându-ți cu răbdare și cu cinste pâinișoara ta zilnică. Iar dacă cineva mai flămând ca tine va veni vreodată la ușa ta, să nu-ți închizi inima și mâna ta niciodată față de nici un nevoiaș, după cum este scris: „Celui ce-ți cere dă-i și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine!” Dă-i, la nevoie, chiar și pâinișoara zilei tale de astăzi, încredințându-te pentru mâine în grija Tatălui Ceresc, Care nu numai că nu te va lăsa să mori de foame, dar te va și răsplăti cu nespus mai mult chiar în viața asta, iar în veacul viitor, cu Viața Veșnică.

O, Tatăl nostru cel Ceresc și Bun, fii binecuvântat pentru bogăția cea mare a dărniciei Tale cu care Te-ai îngrijit și față de noi ca să nu ducem niciodată lipsă de nimic!

În vremile de foamete ai îngrijit de hrana noastră așa cum a fost. Când pâinișoara noastră era doar o coajă arsă și mică, Tu ai pus putere și saț în ea și ne-ai ținut cu ea via-

ta. Când n-a fost deloc, Tu ne-ai dat bucuria de a posti și atunci nu am mai simțit durerile foamei, până ce ne-ai dat-o din nou.

Când am fost obosiți de munca istovitoare a zilei, Tu ne-ai dat somnul care ne-a refăcut puterea și răbdarea. Iar când n-am avut nici somn, ne-ai dat dorința și bucuria rugăciunii. După rugăciune, somnul nostru a venit odihnitor și liniștit, adânc și pașnic.

În toate, Tu, Domnul și Dumnezeuul nostru, ai fost cu noi, umplând totdeauna golul nostru din inimă și singurătatea noastră din lume cu prezența Ta nespus mai fericită și mângâietoare ca toate. Ajută-ne să Te iubim și noi tot atât de mult cât ne iubești Tu, Doamne, și să Te ascultăm totdeauna, în toate zilele și nopțile noastre, cum ne ascuți Tu, Doamne, ca să fii și Tu tot atât de fericit cu noi cât suntem noi de fericiți cu Tine. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Vine Cineva adesea...

*Vine Cineva adesea pe la via ta,
să se uite și să vadă ce rod are-n ea;
dacă până azi la tine n-a fost rod frumos,
lasă azi să-ți are via plugul lui Hristos.*

*Vine Cineva adesea pe la ușa ta,
spre-a vedea cum se deschide mâna ta spre-a da;
dacă până azi săracul l-ai primit spinos,
lasă azi să-ți intre-n suflet mila lui Hristos.*

*Vine Cineva adesea la Scriptura ta,
ca s-o-ntrebe și să vadă cât citești tu-n ea;
dacă până azi cititul ți-a fost îndoios,
ia, de azi, și-ascultă zilnic Cartea lui Hristos.*

*Vine Cineva adesea-n cămăruța ta,
ca să vadă rugăciunea cum ți-o faci tu-n ea;
dacă până azi ți-ai dus-o slab și somnoros,
cheamă-L azi să ți-o aprindă Duhul lui Hristos.*

*Vine Cineva adesea pe la munca ta,
ca să-ți vadă conștiința care-o pui în ea;
dacă până azi aceasta n-ai făcut voios,
fă-ți-o de-astăzi înainte cum ți-o vrea Hristos.*

*Oare nu-L simți tu pe-Acela Care-n viața ta
caută nașterea cea nouă – dac-o ai în ea?
Dacă până azi, în toate, plâng numai uitări,
ia de astăzi hotărârea unei mari schimbări.*

PĂCATUL CEL VICLEAN

Între niște credincioși s-a stârnit odată o lungă stare de vorbă despre cel mai greu și mai fioros lucru din lume – și anume păcatul. Cu groază vorbeau între ei despre acest înveninat bold al morții și unealtă a diavolului, cu care de la început șarpele-diavol și moartea i-au otrăvit pe oameni, au unelțit contra Creatorului Înțelept, au căutat să transforme în rău tot ce Domnul Dumnezeu a căutat și a făcut să fie bun, frumos și fericit.

– Și acum spuneți, zise unul, care este cel mai greu și mai vinovat păcat dintre toate păcatele? Desigur că toate sunt grele, dar trebuie să fie unul cel mai greu.

– Este hula împotriva Duhului Sfânt, răspunse altul. Cu toții știm Cuvântul Mântuitorului care spune: Dar hula împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertată niciodată.

– De ce hula împotriva Duhului Sfânt nu poate fi iertată niciodată?

– Pentru că omul, prin aceasta, a făcut cele trei stări ale păcatului împotriva Duhului Sfânt, după cum este scris: întâi întristarea Duhului (Ef 4, 30); apoi stingerea Duhului (I Tes 5, 19); și apoi batjocorirea Duhului (Evr 10, 29). Aceste trei stări ale păcatului vin, de obicei, una după alta, agravând tot mai greu boala sufletului care păcătuiește astfel, până ce ajunge la pierderea totală.

– Și, din starea aceasta de pierdere, nu mai poate fi apoi nici o salvare?

– Nu!

– De ce? Doar scrie Biblia că Dumnezeu este nespus de bun și de milostiv.

– Pentru că lucrarea Duhului Sfânt este cea din urmă care împlinește Taina Mântuirii. Lucrarea cea dintâi a fost lucrarea lui Dumnezeu-Tatăl, Care a pregătit planul mântuirii, Care a înștiințat despre această mântuire, Care a trimis în lume pe Fiul Său, pentru a o aduce. Lucrarea cea de a doua a făcut-o Dumnezeu-Fiul – Domnul nostru Iisus Hristos – Care a adus mântuirea pentru toți, prin Jertfa Crucii Sale. Iar lucrarea cea din urmă a făcut-o și o face Dumnezeu-Duhul Sfânt, cea de-a treia Persoană a Sfintei Treimi, Care, prin pogorârea Sa în lume, a întemeiat Biserica cea Vie – Trupul lui Hristos. El face nașterea din nou, prin Cuvântul lui Dumnezeu, adică prin Hristos. Această naștere din nou este înfierea din Dumnezeu. El ne călăuzește și ne păstrează curăția și puterea în lupta cu păcatul și pentru biruința credinței, după cum ne-a promis Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos: „Vă voi trimite pe Duhul Sfânt”; „Când va veni, El vă va descoperi (...)”; „Mă va proslăvi pe Mine și vă va călăuzi în tot adevărul”. Deci după lucrarea Duhului Sfânt, nemaifiind o altă lucrare mântuitoare – pentru că nu mai există o altă Persoană a Dumnezeirii Care să o facă, după cum Duhul o face cu cele dinainte –, iată că păcatul împotriva Duhului Sfânt rămâne neiertat, fiindcă nu are cine să-l mai ierte.

Se înțelege deci de ce sufletul care Îl batjocorește și-L leapădă pe Duhul Sfânt și Îl pierde nu mai are nici o izbăvire, niciodată.

– Vai, ce mare și veșnică nenorocire este aceasta!

– Da! Și este cu atât mai mare cu cât acest păcat nu-l fac păcătoșii lumești, adică cei care nu L-au cunoscut niciodată pe Dumnezeu și mântuirea Lui, nici n-au trecut prin taina nașterii din nou, care este Pocăința – convertirea, transformarea înnoitoare a vieții prin Duhul Sfânt. Aceste daruri cerești se capătă numai de către cei care se predau Domnului, care fac legământ puternic și personal cu Hristos. Această mântuire, pregătită de Tatăl și adusă de Fiul, este descoperită de Duhul Sfânt. Deci, după Lucrarea Duhului, nemaifiind altă Lucrare, acela care o respinge ori o pierde pe aceasta pierdut rămâne și el pe totdeauna. Chiar dacă este o iertare veșnică la Tatăl și o răscumpărare veșnică la Fiul, nu mai are cine să-l aducă la acestea, căci el a respins pe Singurul Care face această Lucrare – pe Duhul Sfânt.

– Care pot fi păcatele împotriva Duhului?

– Cel puțin patru.

– Care este primul?

– Păcatul murdar care este *desfrânarea duhovnicească*. Acest păcat îl face acela care a primit o dată, prin Duhul Adevărului, învățătura și credința mântuitoare și a pus legământ că o va ține cu statornicie neclintită în dragoste față de Hristos până la moarte. Ca o logodire cu Hristos pe totdeauna. Dar, printr-o ispită a unui duh străin, se lasă amăgit, își calcă legământul dintâi, își schimbă învățătura și își leapădă credința. Aceasta este preacurvie duhovnicească și este păcatul cel murdar, după cum este scris: dacă vine cineva și vă aduce un alt duh, un alt Iisus, o altă evanghelie – cum îl îngăduiți de repede!... (II Cor 11, 4). Căci cine îi zice: «Bun-venit!» se face părtaș faptelor lui rele (II In 11). Păcatul acesta este mai vinovat decât cel al preacurviei într-o căsnicie trupească. Fiindcă o căsnicie trupească cu un soț trupesc ține

doar o vreme în viața asta trecătoare. Dar o unire cu Hristos este pe veșnicie, de aceea și păcătuirea împotriva acestei uniri este un păcat veșnic.

– Dar cel de-al doilea păcat care este?

– *Păcatul obraznic al dezbinării* din Lucrarea Duhului Sfânt. Acest păcat îl face acela care, venind într-o lucrare duhovnicească, nu-și ține învățătura credinței dintâi, ci și-o schimbă, apoi lucrează cu obraznicie să-i facă și pe alții din această lucrare să-și schimbe învățătura și credința, făcând astfel partide, certuri și tulburări neîntrerupte în familia sa duhovnicească, unde mai întâi era pace, armonie și unitate. Acest duh nu se liniștește, până ce nimicește acolo lucrarea frumoasă și frățească pe care o făcuse Duhul Sfânt. Cu tot felul de vorbiri amăgitoare și false, el răstălmăcește Cuvântul Adevărului, până când reușește să nimicească sfânta lucrare a lui Dumnezeu. Tot așa îl va nimici și Dumnezeu pe el.

– Dar al treilea păcat care ar putea fi?

– *Păcatul rușinos al fricosului*. Acest păcat împotriva Duhului Sfânt îl face acela care, în fața unei amenințări, este gata să se lepede de credința sa, de frații săi, de părinții săi și de Dumnezeul său. Acesta ajunge un trădător al lui Hristos, un vânzător de frați, un slujitor al diavolului. Pentru a se scoate pe el, este gata să bage pe oricine în foc. Și nu-i pasă că vinde pe oricine, numai ca să se răscumpere pe sine de la orice necaz. Acest fel de netrebnic a făcut mult rău Lucrării lui Hristos și a dat la moarte sau la chinuri pe mulți nevinovați. El va avea și pe pământ, și sub pământ plata și osânda lui Iuda, vânzătorul lui Hristos și al fraților săi.

– Dar al patrulea păcat? Care este?

– *Păcatul cel viclean, leneș și nepăsător al celui care știe să facă binele și poate să-l facă, dar nu-l face.*

– Cum adică?

Să vă spun o întâmplare, două, trei, pentru a putea înțelege mai bine, deși, de fapt, din tot cuvântul Judecății din Urmă se poate înțelege limpede și fără nici o greutate că acesta este marele păcat, pentru care vor fi osândiți mulți credincioși.

Eram anul trecut internat într-un spital. Lângă mine, pe patul vecin, a fost adus un om cu care, ca în astfel de cazuri, am intrat îndată în vorbă, întrebându-l de unde este și cu ce suferă. Mi-a spus de unde este, cum îl cheamă, iar mai departe îmi zise: „Eu am fost un credincios în Domnul Iisus. Am cunoscut Cuvântul Sfânt, am primit credința și m-am predat Domnului cu legământ fierbinte să-L iubesc, să-L ascult și să-L slujesc cu toată ființa mea, cu toate darurile și averea mea, până la moarte. Dar eu am mințit pe Dumnezeu meu, căci inima mea nu s-a predat în întregime Lui, de la început. Undeva, într-un colț al inimii, mai rămăsese o părticică din iubirea lumii, din lăcomia și zgârcenia pământească, din plăcerile și gâdilările firii vechi. Boala de care sufăr acum nu este atât de mult a trupului, cât este a sufletului meu.

A început acum cam trei ani, deci la zece ani după ce mă întorsesem la Dumnezeu și predicam Cuvântul Domnului Iisus. Păcatul de care spun că nu-l scosesem deplin din inima mea era acolo de la început, dar el a izbucnit mai puternic după una, două, trei întâmplări din acești trei ani – și anume:

Prima întâmplare: Eram într-o farmacie, să cumpăr niște medicamente pentru mama mea care se afla greu bolnavă. Așteptam la ghișeu cu calcularea rețetelor, să-mi facă socoteala și să plătesc. Chiar înaintea mea era o femeie care, după îmbrăcămintea ei, se vedea bine că este săracă, iar după graba și după fața ei îndurerată și nerăbdătoare, se vedea că avea o

mare întristare în inima și în familia ei... Când ajunse la ghișeu, o rugă pe cea care făcea socoteala pe rețeta ei – și care nu se grăbea deloc, ci vorbea mereu cu o colegă a ei:

– Vă rog, doamnă, vă rog foarte mult, faceți mai repede socoteala, fiindcă tare mă grăbesc! Am pe cineva acasă în primejdie de moarte și aș vrea să ajung cât mai repede cu medicamentul! Poate scapă!...

– Dacă este să moară, tot nu-l scapi matale, îi răspunse obraznic farmacistă, supărată că o deranjase din discuția ei. Apoi smuci din mâna ei rețeta, încheie socoteala și răspunse răstit: Plătești 200 de lei!

– Doamnă farmacistă, izbucni în plâns biata femeie, vă rog foarte mult să-mi faceți numai pe jumătate, fiindcă nu am bani de-ajuns!

– Da' ce crezi dumneata, că ești aici la piața de zarzavaturi, să târguiești castraveți? Ai bani, bine! N-ai... Altul!...

Și îi aruncă rețeta care căzu ca o frunză jos.

Biata femeie, zdrobită ca de o lovitură de ciomag în cap, se aplecă plângând de durere și de rușine, culese tremurând de pe jos rețeta aruncată și ieși, împleticindu-se, pe ușă afară, în strada plină de lume.

Eu, cum spuneam, eram imediat înapoia ei și am văzut și auzit totul. Eram credincios de zece ani. Știam Cuvântul Domnului că cine are bunurile lumii acesteia să facă parte din ele și celui care nu are. Știam că cine poate să facă binele și nu-l face săvârșește un păcat. Știam și că aveam în buzunar multe mii de lei, iar acasă aveam și mai multe. Și totuși nu știu ce putere rea mi-a închis inima și nu m-a lăsat să zic: „Fă-i, doamnă, rețeta, că plătesc eu!” Și să bag mâna în buzunar, să scot banii și să-i plătesc. Puteam să plătesc nu știu câte rețete de astea... Și totuși n-am plătit una.

Când totuși m-am trezit din nebunia mea și am ieșit în stradă, s-o caut pe femeia nenorocită, n-am mai văzut-o. Strada era plină cu tot felul de oameni, iar ea, nu mai știam încotro plecase. Îndată mi s-a trezit conștiința îngrozită și mi-am adus aminte de toate versetele Cuvântului Sfânt care mă condamnau pentru fapta mea... Și nu auzeam decât cuvintele: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic!”

Și săptămâni de zile m-au chinuit aceste muștrări. Dar, nu după multă vreme, s-a întâmplat și alta:

Era o duminică din vremea Postului Mare. Mersesem la biserică și apoi la adunare, ca de obicei. M-am ridicat să vorbesc la adunare despre cele trei îndatoriri ale noastre în vremea postului: despre înfrânare, despre rugăciune și despre binefacere. Că în vremea postului nu-i de-ajuns să-ți chinuiești stomacul cu înfrânare de la mâncare, ci trebuie și ochii, și gândul, și mâinile de la tot ce este necurat. Apoi rugăciunea fierbinte, dar aceasta trebuie neapărat însoțită de binefacere față de cei lipsiți. „Cine are două pâini, zice Domnul, să dea una celui care nu are”... Și cine are două costume de haine, ziceam eu, trebuie să facă la fel...

Soția mea credincioasă era de data asta și ea acolo cu mine la adunare și se bucura auzind ce frumos vorbeam eu adunării și ce largă inimă spuneam eu că trebuie să avem față de semenii noștri. Asta era duminică după-masă.

Luni dimineața, pe când eu eram la serviciu, a venit în casa noastră unul dintre cei mai smeriți și mai sinceri frați ai noștri, care are o familie foarte grea și, din cauza asta, duce foarte multe lipsuri. Trebuind să îmbrace mulți copii, el nu avea, de ani de zile, decât un singur costum de haine, cu care îl vedeai și peste săptămână la lucru, și duminica la biserică și la adunare...

Îndată ce l-a văzut nevastă-mea intrând în casă, și-a adus aminte de predica mea de ieri cu cele două costume de haine. Într-adevăr, eu aveam în casă două costume noi: unul negru, iar altul gri. Și femeia s-a dus îndată, a luat costumul meu cel gri, a venit și l-a dat fratelui sărac, zicând: Ai auzit ieri, la adunare, ce frumos a vorbit soțul meu despre binefacere!? El are două costume. Te rog, ia acum unul, din partea lui, în Numele Domnului – și poartă-l sănătos! Fratele a mulțumit Domnului și celui care i l-a dăruit, plecând bucuros.

A doua zi după asta, trebuind să mă duc după niște treburi la o instituție, i-am cerut soției să-mi aducă să îmbrac costumul meu gri. Ea s-a dus, dar mi l-a adus pe cel negru. Eu i-am zis cam supărat:

- Pe cel gri ți l-am cerut să mi-l aduci!
- Nu mai ai costumul gri, mi-a răspuns ea.
- Cum, i-am zis eu, nu-l mai am?
- Pentru că l-am dat fratelui Ștefan. Ieri a venit la noi și, știi că el nu are nici un costum nou... i l-am dat lui.
- Dar cum ai îndrăznit să i-l dai fără să mă întrebi pe mine?
- Păi n-ai predicat tu așa de frumos duminică la adunare că cine are două costume de haine să dea unul celui ce nu are?

– Da, am predicat așa, i-am zis eu, dar asta era pentru alții, nu pentru noi...

– Pentru alții!? mi-a răspuns ea plângând. Atunci și Împărăția lui Dumnezeu va fi tot pentru alții, și nu pentru noi...

Și a ieșit afară, ștergându-și cu șorțul fața plină de lacrimi. Am rămas în casă ca lovit de un trăsnet. Mi-a fost, dintr-o dată, atât de rușine de mine, încât nu mă mai simțeam decât o creatură josnică, o târâtoare murdară la picioarele

Domnului. O vietate care nu mai era vrednică de nici o prețuire, nici în fața lui Dumnezeu, nici în fața oamenilor. Și starea mea s-a înrăutățit cu mult mai mult decât înainte, când cu farmacia.

După toate acestea, a venit sărbătoarea Nașterii Domnului. La această sărbătoare am avut, din nou, o altă nefericită întâmplare, cu un orb și un copilăș bolnav care veniseră până la poarta mea, chiar în seara de Ajun, cerându-mi adăpost peste noapte. Soția mea nu era acasă. Iar eu, dorind să scap cât mai repede, i-am trimis în altă parte, grăbindu-i să plece înainte de a veni ea. Soția primea totdeauna astfel de oameni, deși știa că mie nu-mi convine să-i văd atingându-se de lucrurile din casa mea. Au plecat. Era o iarnă foarte grea. În dimineața următoare, acești nenorociți au fost aflați morți de frig, căzuți în zăpadă și acoperiți de viscol.

Aceasta m-a prăbușit de tot. Am simțit că înnebunesc. Noaptea visam numai grozăvii și mă trezeam țipând de cele mai feroase vedenii. Mi se părea că văd numai Tronul Marelui Judecător și fața Lui aspră și muștrătoare. Toate versetele pe care le știam se ridicau din Biblia mea, care era pe masa Lui, și aceste versete strigau cu glas de foc: *Cine știe să facă binele și nu-l face săvârșește păcat!... Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe!... Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția Cerurilor!... Nu vă înșelați! Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit!...* Și toate se încheiau cu strigătul celui mai fioros verset care mă alunga și pe mine, împreună cu toată ceata în care eram și eu: *Duceți-vă, de la Mine, blestemaților, în focul veșnic, căci am fost bolnav, am fost gol, am fost flămând și nu ați avut milă de Mine!...* Ei toți ziceau: Când Doamne? Și ziceam și eu: Când, Doamne?... Și atunci El îmi răspundea: Adu-ți aminte de femeia de la farma-

CIREȘUL ÎNFLORIT

cie... de fratele Ștefan cel gol... de orbul cu copilul bolnav, care au murit înghețați, alungați din poarta ta... Eu eram femeia săracă. Eu eram fratele Ștefan. Eu eram orbul cu copilul bolnav. Am luat chipul acestora, pentru a-ți încerca credința, dar Eu eram. Și dacă n-ai făcut acelora, Mie nu Mi-ai făcut!...

Am început să-mi pierd puterea, liniștea, voința de viață, de muncă, de toate. Eram o ruină, atât trupește, cât și sufletește. Și acum mă simt la un pas de moarte și de Judecată – și mă simt pierdut. Pot eu, oare, să spun că n-am ucis, că n-am chinuit, că n-am nedreptățit pe nimeni? Pot?... Când toți cei de care ți-am amintit și mulți alții vor mărturisi în Ziua cea Mare împotriva mea!?!...

Și bietul om nefericit nu se mai putea opri din plâns.

Nu știu ce s-a ales de el până la urmă, căci după câteva zile eu am ieșit din spital, lăsându-l acolo într-o stare tot mai rea. Dar acest om, muncit de deznădejde și chinuit de muștrările Cuvântului pe care nu l-a ascultat, mi-a fost o pildă îngrozitoare de nefericirea care îi așteaptă pe toți cei ce săvârșesc acest fel de păcat împotriva Duhului Sfânt.

Eu nu știu cum va fi la Judecata cea Mare, nici în ce fel va aduce Domnul – în fața celor care l-au făcut – acest păcat pentru care vor fi osândiți cei de-a stânga Lui. Dar mă gândesc că, prin fața celui ce va fi judecat, Domnul va face să treacă – tocmai ca printr-un film – toate întâmplările din viața lui, în care, Domnul Însuși era: în chipul unui cerșetor sau al unui frate sărac, sau al unui orfan, sau al unui întemnițat, sau al unei văduve sărace cu care el s-a întâlnit sau pe care i-a cunoscut, care cereau ori aveau nevoie de ajutorul lui, iar el nu i-a ajutat. Atunci se vor deschide ochii lui și va vedea că acela era Domnul, dar va fi o recunoaștere prea târzie, care nu-i va mai folosi la nimic. Se va duce în osânda veșnică, în-

grozit și conștient că a avut vremea și a avut condiția să facă binele, dar nu l-a făcut.

Acum vremea aceea a trecut pe totdeauna. Și vremea când se putea ruga pentru iertare a trecut. Acum nici rugăciunea nu-i va mai folosi la nimic. Nici lacrimile nu-i vor mai folosi la nimic, căci vremea harului său s-a dus.

– Ce viclean este acest păcat, fraților! Spuse, de încheiere, ultimul. Domnul Duhul Sfânt ne îndeamnă pe noi, credincioșii – atât din afară, cât și dinăuntru nostru – în multe feluri, despre dragostea și mila pe care trebuie să le avem spre semenul nostru. De câte ori chiar am predicat altora despre aceste mari datorii, dar noi nu facem cum s-ar cuveni nici ce spune Dumnezeu, nici ce spunem noi...

O, pe câți credincioși și predicatori ai Cuvântului Sfânt îi va alunga Hristos, în Ziua Judecății, din fața Lui și din Împărăția Lui pentru acest mare păcat la care toți aceștia nici nu se gândesc aproape deloc în toată viața lor!

Oare nu cumva vom fi și noi printre ei?

Veniți să ne rugăm cu lacrimi de pocăință dureroasă Domnului și Dumnezeului nostru, ca să ne ierte pentru căderile noastre din trecut și, cu legământ fierbinte pentru viitor, să facem tot binele pe care îl vedem necesar, oricui putem, fiindcă iată, tot ce facem în felul acesta, Domnului Îi facem. Și tot ce nu facem, Lui nu-I facem...

Doamne Iisuse, Dumnezeul și Împăratul nostru, Răscum-părătorul și Judecătorul nostru cel Mare și Veșnic, Te rugăm, iartă-ne pentru toate prilejurile pe care ni le-ai dat ca să-Ți facem Ție ceva, făcând semenilor noștri un bine, dar noi nu l-am făcut! Acum punem gând și legământ ca, pe vii-

tor, să ne schimbăm tot felul nostru, astfel încât, oriunde și oricui va fi nevoie de un bine și-l putem face, să-l facem cu grabă și cu bucurie, oricât ne-ar costa, fiindcă mai mare preț are mântuirea sufletului nostru decât orice avuție care am dăruit-o în Numele Tău, pentru ai Tăi. Ca să ne poți așeza odată și pe noi la dreapta Tronului Judecății Tale celei Mari, printre cei cărora le vei spune: „Veniți, binecuvântații Părintelui Meu!” Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Ce mult se-ndreptățește omul...

*Ce mult se-ndreptățește omul că n-a ucis și n-a furat,
că n-a aprins la nimeni casa, că strâmb spre nimeni n-a jurat,
că n-a nedreptățit pe nimeni, luând ce nu era al lui,
oricât s-ar măsura cu alții, ca el mai drept, pe lume nu-i.*

*Se poate, n-a ucis cu parul; se poate, n-a furat comori,
dar cu cuvântul ori cu ura, el n-a ucis de-atâtea ori?
Se poate, n-a prădat avutul cel pământesc al nimănui,
dar n-a furat el de la Domnul când dezbină Lucrarea Lui?*

*Se poate, n-a făcut păcate cum face orice vinovat,
dar când putea să facă bine, și nu-l făcea, n-a fost păcat?
Când el vedea cum alții sufăr bolnavi și singuri, și trecea,
și-ar fi putut să facă-un bine, dar n-a făcut – el ce făcea?*

*Când va veni Hristos în Slavă, la Judecata Lui – atunci
nu de păcate-o să ne-ntrebe, ci de-ale dragostei porunci.
Nu pentru rele-o să ne-alunge, ci pentru binele știut,
putând la semeni a li-l face, dar noi, trecând, nu l-am făcut.*

*O, nu te-ndreptăți pe tine că n-ai aprins și n-ai furat,
că este, decât toate-acestea, un mai amar și greu păcat:
acela de-a nu face bine când știi și poți, trăind mereu;
– mulți credincioși o să alunge pentru aceasta Dumnezeu...*

SFETNICUL CEL CREDINCIOS

Există pentru fiecare școlar, la capătul timpului său de învățătură, un ceas de examen, când el trebuie să stea în fața celei mai hotărâtoare răspunderi. Când trebuie să arate cinstiți ce a învățat. Când trebuie să dovedească cum s-a pregătit el cu adevărat în timpul rânduit pentru învățătură.

Poate că pe parcursul vremii lui de școală el a mai avut și lipsuri, și note mai slabe; dar dacă în ceasul examenului el știe, dacă atunci el răspunde frumos și iese bine, este salvat. Nimeni nu-și mai aduce aminte de nici una din greșelile lui din trecut, de notele slabe, de stările rușinoase... Acum este promovat, lăudat, premiat și încununat. Examenul reușit a acoperit totul și cununa premiului său este pentru el o mare răsplată.

Dar și invers se poate tot așa. Oricât de bine ar fi învățat un școlar în tot timpul anului ori a anilor săi, dacă la ultimul său examen cade, la ce i-au folosit notele sale bune?

În viața și-n umblarea noastră cu Domnul Dumnezeuul nostru, prin Cuvântul Său și prin călăuzirea Duhului Sfânt, desigur că și noi avem multe greșeli și trebuie să ne întristăm pentru multe lucruri slabe și rele pe care le-am făcut sau chiar le mai facem. Chiar Cuvântul Sfânt ne spune că toți greșim în multe feluri și că nimeni dintre noi nu este neprihănit... Că de șapte ori cade cel credincios; dar, dacă de fiecare dată el are

lacrimi fierbinți pentru greșelile lui și dorință fierbinte să nu mai greșească, Tatăl cel Ceresc îl iartă pentru mijlocirea Domnului Iisus și pentru suspinele Duhului Sfânt. Până când odată vine o zi și vine o stare binecuvântată când credinciosul, trecut prin toate încercările, dar fără să se lepede de Domnul și Mântuitorul său, nu mai cade și nu se mai clatină din credința sa, căci Duhul Sfânt îl face biruitor și neclintit pe temelia lui Hristos – Domnul său. Atunci el trece cu bine peste orice examen al suferinței și al încercării pentru Domnul, făcând cinste veșnică Domnului Iisus și făcându-se vrednic de o cinste veșnică de la El.

Examenul credinței este totul. Cine-l trece cu bine va fi încununat. Cine cade la acest examen va fi acoperit cu o veșnică rușine.

Patimile Domnului nostru Iisus Hristos au fost un mare și greu examen nu numai pentru El, Fiul lui Dumnezeu, Care era pus cel mai direct și mai întâi în fața suferinței, ci, în toată Săptămâna aceasta de Patimi, au mai avut să treacă prin acest greu și cumplit examen încă mulți dintre cei care L-au cunoscut și L-au urmat pe Domnul până la Crucea și Învierea Sa. Mulți dintre cei care, când erau cu Domnul Iisus, se arătau plini de curaj și gata să înfrunte orice primejdie, îndată ce vedeau că El părea slab, învins și neputincios în fața oamenilor, și-au pierdut curajul și inima lor a fost cuprinsă de frică.

Să ne amintim nu numai de Sfântul Apostol Petru, dar și de ceilalți Apostoli – cu puțin timp înainte, când Iisus, cu un bici de ștreanguri, era în fruntea lor, lovind pe vânzătorii din Templu și izgonindu-i –, ce curajoși au luat și ei parte la această manifestare a puterii lui Iisus, ca niște viteji ostași ai Săi. Ei Îl urmau pe Domnul, lovind în dreapta și-n stânga pe cei împotriviți și obraznici. Răsturnau mesele schimbători-

lor de bani, dând drumul oilor, boilor și porumbeilor chinuiți. Numai astfel se explică marea biruință din ziua aceea și pentru că nimeni n-a îndrăznit să pună atunci mâna pe Domnul Iisus. O echipă de doisprezece viteji ostași ai Domnului, hotărâți și puternici, Îl urma gata de orice pentru El. Cine ar fi îndrăznit atunci să se ridice împotriva lor? Și chiar dacă s-ar fi ridicat, nimeni nu i-ar fi învins!...

Dar numai la câteva zile după aceea, ce notă slabă a primit credința lor! La examenul Patimilor Domnului – spune Biblia – toți ucenicii L-au părăsit pe Domnul, luând-o la fugă, de frică. Chiar și Sfântul Petru, cel mai curajos dintre ei, a fost în stare să se lepede, cu blesteme și jurăminte, zicând că nu-L cunoaște pe Iisus, în fața unei biete slujnice și a unor sărmani aprozi – netrebnicele unelte și zdrențe ale fariseilor, vrăjmașii lui Iisus.

Totuși, în zilele examenului Patimilor, au fost și unele suflete credincioase care au trecut cu cea mai mare cinste peste această încercare grea. Oameni și femei despre care mai înainte nu se vorbea nimic, în clipa când a fost cea mai mare nevoie de un ajutor imediat pentru Domnul, au ieșit din mulțime și din umbră și au pășit cu hotărâre în ajutorul Domnului Iisus. Înfruntând primejdia, chiar cea mai mare, ei au fost gata să-L ajute pe Domnul în felul cel mai frumos și în clipa cea mai grea.

Niște astfel de suflete erau Sfintele Femei care L-au urmat din Galileea și până la moarte, însoțindu-L mereu și ajutându-L cu tot ce puteau.

Un astfel de suflet a fost Simon Cirineanul, care, când nu era nici un ucenic cunoscut să sară în ajutorul Domnului, a luat pe umărul său Crucea Lui cea grea, căci Domnul căzuse sub povara ei și nu mai putea s-o ridice.

Un astfel de suflet a fost Sfânta Veronica, una dintre sfintele surori, care I-a șters Domnului Iisus fața Lui plină de Sânge, de sudoare și de praf, când El nu mai putea să-Și deschidă nici ochii din pricina asta, ca să vadă drumul pe unde mergea, fiindu-I și mâinile legate.

Un astfel de suflet a fost Maria Magdalena, despre care Sfânta Scriptură scrie cuvintele cele mai frumoase în legătură cu Mântuitorul... Cât de mult a alergat ea pentru El! Cât de nelipsită a fost pe urmele Domnului, clipă de clipă, tot timpul Patimilor, al Crucii, al Îngropării și al Învierii Sale! Ce mare curaj și iubire a dovedit ea pentru Domnul!

Dar a mai fost un suflet, tot așa de mare și de hotărât pentru Domnul, despre care, la fel, nu s-a spus decât foarte puțin și numai în legătură cu moartea și îngroparea Mântuitorului. Este vorba de Iosif din Arimateea, care era un sfetnic al Sinedriului. Ce mare și frumos suflet a avut acest Iosif și cum l-a ales pe el Tatăl cel Cereșc, ca, în momentul cel mai greu, să facă slujba cea mai grea, dar cea mai însemnată pentru Iisus!

Iosif din Arimateea a fost acela care a luat de pe Cruce pe Domnul și Mântuitorul nostru cel scump când El era mort și trebuia luat de acolo. Căci se apropia ziua Sâmbetei, iar trupurile celor răstigniți trebuia luate, ca să nu rămână acolo neîngropate. El s-a dus atunci la Pilat și i-a cerut să-i dea trupul Domnului Iisus ca să-l înmormânteze.

Iosif era un om cu mare vază, cu mare cinste și cu mare răspundere în conducerea cea mai înaltă a poporului, care era Sinedriul lor. Acest Sinedriu Îl judecase și-L osândise la moarte pe Domnul, dar acest lucru fusese făcut fără Iosif. El nu luase parte la ședințele Sinedriului care hotărâse moartea Domnului. Despre Iosif se spune că era un ucenic al Domnului, dar pe ascuns.

Se vede că totuși Caiafa și Ana – marii preoți – care erau foarte vicleni și care aveau multe iscoade pe urma Domnului, aflaseră că Iosif ar fi unul dintre prietenii Domnului Iisus. Și, ca să nu aibă cumva vreo piedică din partea lui Iosif, aranjaseră lucrurile ca Iosif să fie plecat cu diferite treburi afară din Ierusalim în acele două zile cât Iisus va fi prins și condamnat. Așa a fost că el nici n-a știut de toată întâmplarea aceasta până Vineri seara, când s-a întors în Ierusalim de unde fusese plecat.

Acum deci era Vineri seara. Domnul Iisus Își dase duhul în mâinile Tatălui Ceresc. Trupul Său atârna mort pe Cruce, iar cei iubiți ai Săi stăteau fără putere, plângând sub Crucea Lui. Ceilalți răstigniți încă nu muriseră, dar se luau măsuri să se grăbească moartea lor, căci se apropia apusul soarelui, când trebuia să fie luați cu toții de pe cruci și înmormântați.

Cum cei condamnați la moarte erau pentru totdeauna în mâinile autorităților, iar familiile lor nu mai aveau nici un drept asupra lor după moarte, toți erau luați cu grămada și aruncați împreună, de-a valma, într-o groapă. Acolo nimeni nu le mai putea pune nici un semn și nimănuia nu-i mai păsa de ei, ca de niște animale.

Domnul Iisus nu avusese domiciliul în Ierusalim; era deci fără drept de înmormântare în cetate; fără loc în cimitirul cetății și fără nici un alt drept cetățenesc. N-avea nici pe cineva din familia sa cu vreun astfel de drept aici. Deci se înțelege în ce situație grea și în ce primejdie mare era viitorul trupului Său.

Mama Lui, Sfânta Fecioară Maria, Sfântul Ioan – ucenicul iubit – și cele două Marii, care mai stăteau atunci sub Crucea Domnului Iisus, nu știau ce să mai facă. Erau cu toții îngroziți, ca nu cumva soldații păgâni, cruzi și beți să vină să-I smulgă trupul, sfârtecându-l și aruncându-l ca pe o zdreanță sub trupurile celorlalți, undeva într-o groapă comu-

nă. Poate în țarina olarului, în cimitirul „Acheldama”, care era „Ogorul sângelui”, cumpărat pentru îngroparea străinilor, cu arginții lui Iuda... Poate că acolo fusese îngropat și Iuda însuși, după ce se spânzurase și, căzând jos, pleznise în două prin mijloc, de i se vărsaseră toate măruntaiele, după cum scrie la Fapte 1, 15-20.

O, ce rușine și pierdere veșnică ar fi fost asta! Cum s-ar mai fi putut apropia vreun ucenic sau vreo mironosiță acolo? Cum s-ar mai fi putut împlini, față de Trupul Sfânt al Domnului, frumoasele îndatoriri de respect sau de recunoștință? Cum am fi mai avut noi astăzi inimile și conștiințele, gândindu-ne la moartea și Învierea Sa, dacă ar fi îngăduit Dumnezeu să se împlinească, și în privința asta, voia și planurile celui rău, care așa ar fi dorit să fie.

Dar slăvit să fie Domnul că n-a fost așa! Iar Domnul Dumnezeu, Care le-a aranjat toate, a făcut această întorsătură minunată prin slujitorul Său ascuns, care era atunci sfetnicul Sinedriului, adică prin Iosif din Arimateea.

Era deci în seara de Vinerea Patimilor. Trupul mort al Domnului Iisus trebuia neapărat luat de pe Cruce, să nu fie lăsat să-l ia soldații, ci să-l ia ucenicii Săi, ca să-l salveze de la pângărire ce I se pregătea.

Dar nimeni dintre ucenici nu era în stare să se ducă la dregătorul Pilat, care Îl condamnase la moarte, și să-i ceară drept asupra trupului lui Iisus cel condamnat. Toți credincioșii apropiați ai Domnului erau din Galileea, nu numai săraci și disprețuiți, dar și străini, care nici nu îndrăzneau să se apropie de poarta lui Pilat, să i-L ceară. Dar chiar dacă ar fi îndrăznit, ce s-ar fi întâmplat? Dregătorul, obosit și necăjit destul din cauza asta, i-ar fi dat îndată pe mâinile soldaților, să-i bată și să-i alunge pe ușă afară.

Dar cu Iosif, omul pus în mare cinste și bogat, n-a mai fost așa. Despre cele ce s-au întâmplat atunci, vechile povestiri spun că, în seara acelei zile de Vineri, care era ziua de pregătire, Iosif, venind acasă de pe unde fusese plecat, și-a găsit pe singurul său fiu, care era de 12 ani, foarte rău bolnav. Soția sa, mama copilului, foarte tristă și îngrijorată, stătea la căpătâiul fiului lor, plângând și rugându-se.

– Este foarte rău bolnav copilul nostru, îi zise ea îndată ce Iosif intră pe ușă. Trebuie acum, neapărat, să te duci să cauți un doctor sau o doctorie. Are călduri mari și tot timpul strigă după tine: „Tată, tătuțul meu, vino la mine!...”

Iosif se duse la patul copilului, îi puse mâna pe frunte, îl mângâie dulce pe obrazul asudat și fierbinte, îl sărută cu lacrimi, ridicându-și ochii spre cer și rugându-se: „Doamne, Dumnezeu nostru, ai milă de noi!”

– Mă duc îndată! zise el, ridicându-se și spunând soției sale: Să ne încredem în Domnul și să ne rugăm! Facă-se voia Lui!

În fața porții, în stradă, întâlni, gata să intre în casa lor, pe prietenul și fratele său Nicodim, cu o față foarte îngrijorată și tristă, care îi zise:

– Frate Iosife, află că Iisus a fost condamnat la moarte de către Sinedriu, care L-a dus la Pilat, stăruind pentru răstignirea Lui. Pilat L-a răstignit astăzi. Acum El este mort. Trebuie luat de pe Cruce și înmormântat. Măine este Sabatul, iar situația lui Iisus este foarte gravă. Știi soarta trupurilor celor condamnați. Trebuie neapărat să facem ceva, pentru ca lucrurile să nu ajungă până acolo. Trupul lui Iisus trebuie salvat de pângărire. El nu trebuie să ajungă pe mâinile soldaților și în groapa comună. Trebuie să-l cerem și să-l obținem de la Pilat, ca să-L înmormântăm pe Domnul. Și nimeni afară de tine nu poate face aceasta... Trebuie deci chiar acum, numaidecât, să

te duci la Pilat, să-i ceri trupul lui Iisus. El nu te poate refuza. Eu am pregătit o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și aloe, un giulgiu și fâșii de pânză, pentru îngroparea Lui. Merg și eu cu tine. Când vei primi învoirea dregătorului, ne vom duce în grabă să-L pogorâm de pe Cruce și Îl vom duce să-L înmormântăm în grădina ta și în mormântul cel frumos și nou pe care de curând ți l-ai pregătit pentru înmormântarea ta.

Iosif fu lovit ca de un trăsnet neașteptat. Rămase o clipă înmărmurit și, cu inima zdrobită de durere și uimire, zise:

– Cum s-a putut întâmpla chiar așa ceva?

Pentru moment, durerea față de Domnul Iisus întrecu în inima lui cu mult durerea față de boala fiului său.

Și – fără să-i mai pese de răul ce i s-ar fi putut întâmpla lui, care era un sfetnic al Sinedriului celor care Îl răstigniseră pe Iisus, că se dovedește pe față un închinător al Aceluia pe Care autoritățile Îl condamnaseră – se hotărî să iasă pe față în apărarea Domnului Hristos.

– Frate Nicodime, îi răspunse el îndurerat, fiul meu este pe moarte în casă. Mamă-sa, deznădăjduită, m-a trimis după un doctor și după o doctorie ajutătoare pentru el. Ei mă așteaptă, cu grabă și cu îngrijorare, cât mai repede înapoi. Dar acum, mai însemnat decât viața fiului meu este pentru mine lucrul privitor la trupul Domnului Iisus. Îi las pe ai mei în grija Tatălui Ceresc și vin să mergem împreună la Pilat. Eu voi intra să stau de vorbă cu el, iar tu mă vei aștepta afară. Apoi vom merge împreună să facem cum ai zis. Mă bucur că și tu ai curajul să lucrăm acum pe față pentru Domnul. Fie ce va fi!...

Și așa au și făcut. Iosif, după cum spun Sfintele Scripturi, a cerut și a primit de la Pilat dreptul asupra trupului lui Iisus,

apoi, mergând în grabă cu Nicodim, au luat o scară și au proptit-o de Cruce. Iosif s-a suit încet, până s-a apropiat de trupul Domnului Iisus. I-a sărutat cu lacrimi picioarele, apoi coasta însângerată, mâinile străpunse, fața brăzdată de lacrimi, de sudoare, de sânge și de rănilor loviturilor primite. I-a luat cununa de spini de pe cap și apoi, încet și cu inima zdrobită de durere, I-a scos cu grijă fiecare mână din cui; apoi, sprijinindu-L pe umărul său, I-a desprins, moale, și picioarele. Astfel L-a coborât ușor până jos, ajutat și de Nicodim.

După aceea, împreună cu cei care stăteau sub Cruce, au luat Trupul Sfânt și însângerat al Domnului, L-au dus în grădină la mormântul cel nou pe care Iosif și-l pregătise pentru sine însuși. Acolo l-au spălat, l-au uns și l-au îmbălsămat cu smirna și aloea aduse de Nicodim. L-au înfășurat în giulgiu și l-au înfășat cu fâșiile de pânză. L-au așezat cu mâinile lor evlavioase în cel mai frumos și proaspăt mormânt și în cel mai frumos loc al acelei grădini. Apoi, îngenunchind lângă Trupul dragului Mântuitor, s-au rugat cu lacrimi, încredințându-l în paza și voința Tatălui. După aceea, ieșind, au prăvălit la intrarea mormântului piatra cea grea ce trebuia să acopere ușa. Și a plecat fiecare acasă.

Până când ei au făcut toate acestea pentru Domnul Iisus, vremea a trecut repede. Se făcuse târziu și se înnoptase.

Acasă la Iosif, copilul se chinuise tot mai rău în friguri și fierbințeli din ce în ce tot mai mari. În boala lui, copilul striga:

– Tată, tătuțul meu, vino la mine!... Tătuțul meu, unde ești, de ce nu vii să mă vezi?...

Maica lui, îndurerată, își frângea mâinile de durere și îi răspundea:

– Vine tata, dragul meu copilaș! Trebuie să vină îndată; liniștește-te, că vine! Și alerga de la pat la fereastră, la ușă, la poartă, să vadă dacă nu cumva vine. I se rupea inima auzind chemările copilului și dorul lui după tatăl său care nu mai venea.

Viața copilului se stingea văzând cu ochii. Glasul îi era tot mai slab și mai stins. Nu mai deschidea ochii, ci șoptea tot mai rar și mai încet:

– Tată, tătuțul meu cel drag, unde ești de nu mai vii la mine? Vreau atât de mult să te văd. Te iubesc și îmi este dor de tine... Tată... Tătuțul meu!...

De la un timp, n-a mai spus nimic; răsuflă tot mai rar, apoi oftă prelung... Se mai întinse ultima dată și pe urmă se liniști. Sufletul său plecase la ceruri.

Mama, înnebunită de durere, își frângea mâinile, își smulgea părul și, prăbușită peste trupul copilului mort, plângea, gemând de durere.

În starea aceasta i-a aflat Iosif când s-a întors de la înmormântarea Domnului Iisus, fără doctor și fără doctorie.

– Acum poți să tot vii, i-a zis soția lui, zdrobită. Copilul a murit tot chemându-te: „Tată, tătuțul meu, vino la mine! Unde ești, de ce nu vrei să vii să mă vezi?“ Și tu erai cine știe pe unde. Nu-ți păsa de strigătele copilului tău. Unde-ai fost și cum ai putut sta atât de mult pe-acolo, când știai în ce stare suntem noi? Ce te-a putut opri să nu vii, până când poate se mai putea face ceva pentru viața copilului nostru?

– Draga mea soție, răspunse îndurerat Iosif, înțeleg durerea ta cea mare. Și eu sufăr tot atât de mult cât tine. Dar o datorie mai mare decât față de fiul nostru m-a chemat și m-a reținut, trebuind s-o ascult.

– Mai mare decât față de viața fiului tău, ce datorie puteai avea? Față de cine puteai avea o datorie mai mare?

– Datoria față de Dumnezeu. Datoria față de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Tu ai auzit despre tot ce s-a întâmplat astăzi cu El, despre judecarea și răstignirea Lui... Trupul Lui atârna mort pe Cruce și urma să fie aruncat în groapa comună, cu hoiturile celor fărădelege. A trebuit să merg la Pilat, să-i cer Trupul Domnului, apoi să ne ducem să-l coborâm de pe Cruce, să-l pregătim pentru înmormântare și să-l înmormântăm. A fost și fratele Nicodim cu mine, și Mama Lui, și Apostolul Ioan, și încă niște surori. L-am coborât eu de pe Cruce, pe umărul meu, apoi noi, cu mâinile noastre, L-am așezat în mormântul meu cel nou. El nu va sta mult acolo, fiindcă va învia, după cum a zis când era împreună cu ai Săi, înainte de Patimile Sale... Dar, până atunci, ce mulțumiți trebuie să fim noi că I-am putut da Domnului nostru un loc de adăpost la noi!

Asta am făcut! Acolo am întârziat! Pentru Domnul v-am lăsat pe voi! Tu știi Cuvântul Său care a zis: oricine iubește pe tată sau pe mamă, pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine... Pentru voi am făcut acest lucru, știind că, dacă noi facem ceva pentru El, și El va face pentru noi. Cred că și tu ai fi făcut la fel... Și la fel ar fi făcut oricine Îl iubește pe Domnul cu adevărat. Acum credem că și El va avea grijă de noi.

– Vino să ridicăm trupul copilului nostru și să-l ducem în odaia de sus, pentru pregătirea de înmormântare, zise mama.

– Lasă că îl iau eu! zise Iosif. Și se aplecă să-l ridice pe umărul lui.

Dar, în clipa aceea, când trupul copilului se atinse de umărul lui Iosif, pe care fusese coborât de pe Cruce Trupul lui Iisus, copilașul tresări dintr-o dată ca dintr-un somn adânc. Se trezi sănătos și, cuprinzând iubitor gâtul tatălui său, îi zise fericit:

– Tată, tătuțul meu cel bun, ce bine că ai venit! Mi-a fost atât de dor de tine! Ce mult te iubesc și cât te-am așteptat eu și cu măicuța mea!

Dar tatăl și mama nu mai puteau grăi nimic de bucurie. Îmbrățișând copilul și acoperindu-l cu sărutări, plângeau amândoi uimiți și fără de cuvinte... Când le-a revenit graiul, nu mai conteneau să aducă laudele și mulțumirile cele mai mari Domnului Dumnezeu pentru minunea pe care o făcuse Domnul Iisus cu ei.

Apoi, cu fiul lor fericit între ei, îngenuncheară toți trei, ridicând ochii plini de lacrimi spre Cer. Cu mâinile împreunate și cu glasul tremurând de recunoștință și fericire, tatăl se rugă, zicând:

– O, Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor, slavă veșnică Ție!

Îți mulțumim pentru dragostea Ta nespus de mare pe care ne-ai purtat-o, primind să suferi și să mori pe Cruce pentru mântuirea noastră!

Îți mulțumim că Te-ai îndurat să Te folosești de noi în slujba Ta, Doamne, și ne-ai învrednicit să facem și noi ceva din dragoste pentru Tine.

Îți mulțumim cu o veșnică recunoștință că, pentru puținul bine pe care l-am putut face și noi cu ajutorul Tău, Tu ne-ai dăruit o răsplată și o bucurie atât de mari!...

Te rugăm, ajută-ne ca, oricând vei mai voi să ne ceri ceva, să putem pune dragostea Ta mai presus de orice altă comoară de pe lume și să fim în stare să împlinim voia Ta cu orice preț și în orice vreme.

Al Tău era, Doamne, fiul Tău, copilașul nostru, de la Tine. Tu ni l-ai dat pentru Tine și pentru lucrarea Ta, căci pentru asta Ți l-am cerut și pentru asta Ți l-am promis, când ni

l-ai dat. Acum Îți mulțumim că ai lucrat atât de minunat cu el și cu noi. Uplete-l de Duhul Sfânt și fă-l slujitorul Tău cel mai bun și credincios, folosindu-Te de el în cel mai fericit fel, spre Slava Ta și spre mântuirea poporului nostru și a credinței noastre.

Așa Te rugăm, să ne ajuți să-l creștem împreună până Te vei putea folosi de el în felul cel mai înalt, mai puternic și mai frumos, ca, la Venirea Ta, Scumpul nostru Mântuitor, să putem vedea cu toții, fericiți, Fața Ta și să moștenim pe vecii vecilor Împărăția Ta Cerească. Amin.

Acesta este frumosul examen pe care l-a trecut, în chip atât de minunat, Iosif din Arimateea, curajosul slujitor al Domnului Iisus.

El va rămâne pe totdeauna una dintre cele mai frumoase pilde de dragoste și devotament față de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, într-o vreme când nimeni altul, decât el, nu putea face un lucru atât de însemnat și de frumos pentru Iisus, ca el. El ne rămâne și nouă, pe totdeauna, un exemplu strălucit, ca și noi să fim gata să-L iubim pe Domnul mai presus ca orice bun din lume, orice preț ne-ar cere lucrul care este nevoie să-l facem pentru El.

Fiindcă niciodată Domnul nu lasă nerăsplătită o astfel de ascultare, ci orice jertfă făcută pentru Hristos, Domnul nostru, este răsplătită nespus mai mult, chiar și în veacul acesta, iar în veacul viitor, cu viață veșnică.

Ferice de toți cei care au făcut și vor mai face așa! Amin.
Slăvit să fie Domnul!

Dacă lupți

*Dacă lupți cu-adevărat,
ce măreață-i biruința
când ca muntele curat
stă credința!*

*Dacă crezi cu-adevărat,
nu te va-ndoi furtuna,
vei rămâne neschimbat
totdeauna.*

*De iubești cu-adevărat,
taina ta o ții curată,
nu vei spune ce-ai jurat
niciodată.*

*De ești frate-adevărat,
de-ai tăi frați nu te desparte,
orice-ar fi de îndurat
pân' la moarte.*

*De ești soț adevărat,
ori prieten, ori părinte,
arzi în focul cel curat
mai fierbinte.*

*De ești om adevărat
și la vorbă, și la faptă,
cerul cel mai minunat
te așteaptă.*

SĂRBĂTOAREA CEA MAI MARE

Anul are multe sărbători, dar cea mai mare dintre toate sărbătorile anului este praznicul Paștilor. Nici o sărbătoare din viața omului nu-i atât de mare și de însemnată ca ea. Fiindcă toate celelalte sfârșesc la aceasta ori încep de la ea.

Și omul are multe zile de sărbătoare în viața lui, dar cea mai mare zi de sărbătoare din viața omului este totuși ziua nunții sale. Nici o altă zi din viață nu-i așa de însemnată și de fericită pentru om ca această zi. Fiindcă toate bucuriile lui merg spre ea. Sau vin de la ea...

Poporul lui Dumnezeu, atât cel din vechime, cât și cel de acum, a avut și are în viața sa multe sărbători mari și neuitate. Dar cea mai mare și neuitată a fost și a rămas sărbătoarea Paștilor. Pentru că ea este sărbătoarea eliberării, sărbătoarea saltului fericit din robie la libertate, din iarnă la primăvară, din moarte la viață, de la pământ la Cer, de la singurătate la nuntă.

În gândurile Domnului Dumnezeu este o nespus de frumoasă legătură între Paști și nuntă. Între sărbătoarea Paștelui de aici și sărbătoarea nunții de Acolo...

Încă de pe vremea lui Moise, Profetul Sfânt, Domnul Dumnezeu îi dăduse lui porunca aceasta: Timp de șapte zile să fie sărbătoarea Paștilor, să fie această sărbătoare în cinstea Domnului.

Să spui atunci fiului tău: Aceasta este spre pomenirea celor ce le-a făcut Domnul pentru mine când am ieșit din Egipt.

Să ții porunca aceasta la vremea hotărâtă, din an în an (cf. Exod 13).

Și așa a fost de-a lungul sutelor de ani. De fiecare dată, această mare sărbătoare era prăznuită cu o tot mai mare cinste.

Și cu cât era în popor o mai mare și mai aprinsă dragoste de Dumnezeu, cu atât găsea să împodobească mai frumos acest praznic cu tot ce îl putea face mai strălucit și mai de neuitat.

Pe vremea psalmistului David, sărbătoarea Paștilor se bucura de o slavă neîntrecută. El a adăugat la frumusețea celorlalte obiceiuri de Paști și obiceiul de a se cânta cincisprezece psalmi pe care i-a alcătuit, din îndemnul Duhului Sfânt, special pentru împodobirea acestei sărbători în timpul slujbei din Casa Domnului. Pe acei cincisprezece psalmi David i-a numit «Cântările Treptelor». Într-un moment de inspirație divină, el a alcătuit acești cincisprezece psalmi, după numărul treptelor viitorului Templu Sfânt. În acești psalmi, de la 120 până la 134, el a pus o suită de evenimente și de stări istorice și profetice din viața poporului lui Dumnezeu, vechi și nou, începând cu starea de robie din Egipt și trecând prin toate etapele care i-au urmat și-i vor mai urma până la atingerea stării de slavă din Canaanul Ceresc, din Împărăția cea veșnică a Împăratului și Domnului nostru Iisus Hristos.

David a rânduit ca acești cincisprezece psalmi să fie cântați în cea mai aleasă zi a marelui Praznic, ca o recapitulare, în fața întregului popor, a Istoriei și a Profeției – cele două fețe ale Timpului și ale Adevărului. Aceste evenimente se desfășoară ca un tot încheiat, fiindcă aceste trei faze ale tim-

pului, adică trecutul, prezentul și viitorul, nu sunt rupte una de alta, ci sunt o desfășurare continuă, ca o pânză întinsă a aceluiasi timp, care este *unul*, de la Geneză până la Apocalipsa, de la cea dintâi pagină a Cuvântului lui Dumnezeu și până la cea din urmă... De la ieșirea din neființă și întuneric până la intrarea în Lumină și existență strălucită și eternă.

Pentru reprezentarea aceasta strălucită și plină de semnificații unice, marele cor al celor două mii de cântăreți ai Templului, cu vocea și cu instrumentele, era împărțit în două: o parte de o mie de cântăreți era așezată pe treapta cea mai de jos a Templului și închipuia Trecutul și Istoria. Iar cealaltă parte de o mie de cântăreți era așezată pe treapta cea mai de sus a Templului, aceasta închipuind Viitorul și Profeția... Fiecare dintre aceste părți, urmând a cânta câte unul dintre acești psalmi numiți «Cântări ale Treptelor», urca sau cobora o treaptă, până se întâlneau la mijloc, când cântau împreună psalmul cel mai semnificativ, mai sărbătoresc.

Psalmul 120 era cântarea cu care începeau cei de pe treapta cea mai de jos. Aceștia, cu fața îndreptată în sus, evocau amintirea dureroasă a anilor din robie și de apăsare din Egipt și din păcat, cu strigătul amar al apăsării și al silniciei: *Către Domnul strig în strâmtorarea mea și El mă ascultă. Doamne, scapă-mi sufletul de minciună și de viclenie!...* Și tot psalmul acesta, ca o rugăciune dureroasă, sfârșește în deznadejde, ca starea celui fără nici o putere în fața asupritorului său. Dar, după acest psalm, cei de jos urcau o treaptă mai sus și așteptau răspunsul care le va veni.

Psalmul 121 era cântarea de răspuns a celor de pe treapta cea mai de sus. Acest psalm este un mesaj al ridicării, al îndemnului la un strigăt de rugăciune spre Dumnezeu, Izbăvitorul tuturor celor asupriți. El este ca și cum le-ar spune: Stri-

gați spre Domnul! Înălțați-vă inima și glasul din apăsarea voastră, cerând ajutorul Lui: *Îmi ridic ochii spre munți...* Da, ca niște munți înalți și puternici păreau vrăjmașii și asupritorii lor de atunci, gata să se prăbușească peste ei și să-i zdrobească... Dar ajutorul nostru vine de la Dumnezeuul cerurilor și al pământului, Care este mai înalt și mai puternic decât toți acești munți amenințători... Ce dulce este încheierea mesajului acestui psalm către toți cei care stau sub apăsarea și silnicia vrăjmașului: *Domnul te va păzi între ei și te va izbăvi de toată apăsarea și primejdia ta. Ai încredere! Roagă-te Lui!*

Și, după această veste de bucurie și nădejde, cei de sus coborau o treaptă spre cei de jos.

Psalmul 122 era răspunsul celor de jos, care, urmând îndemnul primit de sus, își îndreptau cu închipuire inima și pașii spre Casa Domnului, spre locul unde Domnul Dumnezeu primește strigătul și lacrimile celor asupriți, care doresc pacea cu Dumnezeu și tânjesc după fericirea Ierusalimului Sfânt, adică după starea în care te bucuri deplin de prezența lui Hristos, de fericirea părtășiei cu El, în mijlocul fiilor păcii Sale. Ce liniștitor apare aici gândul închinării către Dumnezeu în mijlocul vrăjmașilor și al prigonirilor! Da, ce mângâietoare este nădejdea că odată vom ajunge să ne bucurăm în Ierusalimul Ceresc, în Lăcașul strălucit al lui Hristos – Împăratul și Domnul nostru! Până atunci, să privim chiar și de departe în sus, spre acestea, pentru a avea puterea să mai străbatem prin această vale întunecoasă fără să descurajăm...

Și, cu această speranță, ei mai urcau încă o treaptă în sus...

Psalmul 123 era frumosul răspuns al celor de sus, care coborâseră tot mai aproape. Acest psalm vorbește de Dumnezeuul nădejdiei, Care vine spre cei asupriți, spre a le aduce

o puternică speranță... *Cum se uită ochii robilor la stăpânii lor și ochii roabei la stăpâna ei, așa se vor uita ochii noștri la Domnul Dumnezeu nostru până ce El va avea milă de noi.*

O, câtă putere primim când aflăm că și noi avem cui să ne vărsăm durerea inimii noastre și lacrimile ochilor noștri când suntem în apăsare ori în pribegie pe acest drum către cer! Că Acolo, Sus, noi avem un Tată nespus de bun Care ne ascultă. Și avem pe Dulcele nostru Izbăvitor, Iisus, Care va veni El Însuși să ne izbăvească la vremea Lui, cum a și venit. Cum va și veni...

Iar pentru a da tuturor celor care-L așteaptă o și mai dulce speranță, cei care o aduceau coborau mai jos, încă o treaptă...

Psalmul 124 era o cântare a izbăvirii, o mulțumire fierbinte a celor de jos, care urcaseră. Un răspuns recunoscător al celor cărora, strigând din strâmtorarea lor după salvarea lui Dumnezeu, El le-a adus-o. Acum ei recunosc cu lacrimi: *De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, o, de n-ar fi fost El, de mult ne-ar fi înghițit de vii, ne-ar fi înecat apele negre și no-roioase, ar fi trecut râurile reci și urâte peste noi, ne-ar fi acoperit valurile cele mari și năprasnice. Dar sufletul nostru a scăpat ca pasărea din laț. Căci ajutorul nostru este în Numele Domnului.*

O, Numele Domnului Iisus! Știm oare ce mare putere și ajutor avem noi și am avut în acest Nume Strălucit și Biruitor? Eu am fost în primejdii de moarte în multe rânduri. În clipele grozave n-am putut nici striga și nici plânge. Am șoptit numai Numele Lui: Iisus! Iisus! Iisus! De trei ori, de zece ori, de o sută de ori: Iisuse! Iisuse! Iisuse! Iisuse! Iisuse!... Și, pe măsură ce spuneam acest Nume Biruitor și Strălucit, puterea răului scădea, scădea, scădea – până ce am scăpat.

Faceți și voi așa, dacă veți ajunge vreodată cum am ajuns eu ori ca acei din psalmul 124, și veți vedea ce ajutor puternic, grabnic și mântuitor veți afla că este în Numele lui Iisus Biruitorul și Împăratul nostru.

Și, cu această descoperire, veți urca și voi, ca și cei care urcau acum, o treaptă mai sus.

Psalmul 125 era un psalm al încrederii și îl cântau cei de sus, coborând încă o treaptă spre cei care urcaseră spre ei. În această cântare se vorbește despre statornicia și siguranța neclintită a celor care se încred în Domnul ca urmare a izbăvirilor minunate pe care le-au primit de la El în trecut... Ca muntele Sionului care nu se clatină niciodată, așa este întemeiat pe vecie un astfel de suflet și un astfel de popor zidit puternic în Hristos. Într-adevăr, marea putere îi face totdeauna nebiruiți pe ai Săi...

Când eram și noi departe, în anii surghiunului amar, în zilele și nopțile friguroase, când trebuia să stăm ori să muncim prin geruri și zăpezi, și viscole, ne strângeam unii în brațele celorlalți, spre a ne încălzi spatele înghețat... Atunci cântam și noi cu lacrimi și cu speranță acest psalm neuitat: *Precum Ierusalimul de munți e-mprejmuț, / așa-nconjoară Domnul pe-al Său popor iubit...* Și câtă siguranță primeam atunci pentru izbăvirea pe care o așteptam și care a venit la vremea ei! Simțeam, într-adevăr, că cei de sus vin spre noi cântând această cântare, după cum coborau încă o treaptă atunci la Templul din Ierusalim.

Psalmul 126 era o cântare a celor de jos care urcaseră. O cântare de recunoștință și mulțumire a celor care nu uită niciodată binefacerea ce au primit-o și care evocă mereu amintirea acelor vremuri și întâmplări în care Dumnezeu a făcut minunea izbăvirii cu ei...

Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Si-onului!...

O, când i-am văzut revenind iarăși pe dragii noștri luați robi de atâția ani! Da, parcă și noi visam! Ce mult îi dorisem! Cu câte lacrimi ne rugasem pentru eliberarea lor! Ce mult suferisem pentru ei! Și acum ce luminoși îi revedeam între noi, izbăviți din întunericul și silnicia în care îi depărtase de la noi vrăjmașul nostru și al lor.

Doamne, și cum ni i-ai adus Tu iarăși înapoi! Tu, Care nu uiți și nu lepezi legămintele noastre și nici făgăduințele pe care ni le-ai făcut în strâmtorarea noastră! Făgăduințe pe care noi le-am așteptat suferind, plângând și chinându-ne, dar nădăduind mereu. Și astfel am urcat și noi o treaptă mai sus...

Psalmul 127 era un alt răspuns și o altă cântare a celor de sus, care, coborând încă o treaptă, erau acum din ce în ce mai aproape de cei de jos care arătasera în cântarea lor un psalm de recunoștință. Răspunsul ce le venea era un îndemn spre a se bizui și mai departe, puternic, pe marea lucrare a lui Dumnezeu în viața și istoria noastră. O puternică atârănare a noastră de voia și planul lui Dumnezeu, fără de Care toată lupta noastră, toată osteneala și toate planurile noastre nu valorează nimic.

Ce faliment nefericit au avut și vor avea întotdeauna orice lupte și orice planuri fără Dumnezeu și fără colaborarea Lui!... *Dacă nu zidește Domnul, degeaba se ostenesc cei ce construiesc...* Focul și ruina se va alege de tot ce se zidește fără Dumnezeu. *Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu* – ori nici nu vă mai culcați deloc – *ca să mâncați o pâine câștigată cu durere*. O, zădărnicia muncii istovitoare, dar fără Dumnezeu!... Ce puțini sunt înțelepții care se trezesc la această amară constatare înainte de a fi prea târziu!

Să coborâm cu dragoste spre cei cărora le spunem acest adevăr, ca și ei să poată urca spre El.

Psalmul 128 era răspunsul înțelegător al celor de jos, care, mai urcând o treaptă, cântau această cântare a împăcării la care ajunge cel care se bizuiește cu adevărat pe Dumnezeu și se bucură de colaborarea Lui... *Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă în toate căile Lui, căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit și-ți merge bine...* Această cântare se încheie, normal, cu o cântare din Sion, adică din chiar Locul Locuinței Celui Preaînalt și cu dorința de a vedea fericirea Ierusalimului, adică fericirea cea mai înaltă cu puțință. Pentru că aceasta este și va fi moștenirea cea mai strălucită pe care o va da Domnul Dumnezeu sufletului neclintit și statornic în temerea și ascultarea lui, cu evlavie, de Cuvântul și Voia Domnului Iisus.

Și, cu această binecuvântare, suim și noi, cu ei, o treaptă mai sus.

Psalmul 129 era cântarea cu care răspundeau cei de sus, care veneau, și ei, din ce în ce tot mai aproape de cei care urcau spre ei. Unindu-se cu gândurile celor care urcau, izbăviți de marele lor necaz, nu uitau totuși să-și amintească de suferințele nedrepte la care îi supuseseră atâta vreme vrăjmașii lor cei nelegiuiți și cruzi.

În aceste evocări sunt amintite nu numai suferințele de veacuri ale poporului lui Hristos, ci și suferințele Lui Însuși... *Destul M-au asuprit... Plugarii au arat pe spinarea Mea, au tras brazde lungi pe ea* (vinete și însângerate).

O, cum ne aduc aminte și nouă aceste brazde lungi de loviturile de pe spinarea goală a Mântuitorului nostru, arată, spintecată, însângerată de brazdele lungi ale bicelor și ale

nuielelor lui Pilat! De spinările Sfinților Apostoli, mucenici și martiri, peste care, de-a lungul anilor și al veacurilor, au trecut aceste înspăimântătoare „pluguri” ale acestor nelegiuiți „plugari”, cu brazde atât de adânci și sălbătice. Cum trebuie să fi arătat în fața lui Dumnezeu aceste sfinte spinări după ce au trecut peste ele blestemele unelte ale diavolului și ale spurcatelor lui creaturi!...

O, cum arătau și spinările, și mâinile, și picioarele noastre când și peste ele trecuseră niște astfel de brazde! Jumătate din acest Psalm sfânt cuprinde amintirile grozave ale acestor suferințe, iar cealaltă jumătate cuprinde blestemele lui Dumnezeu aruncate asupra celor care au provocat aceste nedrepte suferințe.

Iată ce grozavă plată îi așteaptă pe toți aceia care i-au făcut pe cei credincioși să sufere atât de mult și de cumplit!... Vai de toți cei împotriva cărora va striga către Dumnezeu chiar și numai un singur strop de sânge sau de lacrimă a vreunui chinuit de ei pe nedrept! Începând cu sângele neprihănitului Abel, apoi cu Sângele lui Hristos – și până la sângele ultimului martir al Său.

Și, cu acest adevăr cutremurător, cei de sus coborau mai jos...

Psalmul 130 era cântarea celor de jos, care, urcând o treaptă mai sus, ridicau spre cer strigătul profetic al așteptării și al venirii lui Hristos. Chemarea venirii Domnului Iisus va aduce veșnica izbăvire a tuturor celor ce-L așteaptă și-L iubesc pe El: *Sufletul meu așteaptă pe Domnul mai mult decât așteaptă străjerii dimineța... Israele, pune-ți nădejdea în Domnul... El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.*

O, ce suspin amar și dulce este suspinul acesta după venirea și izbăvirea Mântuitorului nostru Dulce și Scump! Nu este inimă credincioasă care să nu fi gustat din deznădejdea amară și din nădejdea dulce a acestei izbăviri. Spre această izbăvire să urcăm și noi, cu ei, o treaptă mai sus...

Psalmul 131 era cântarea de răspuns a celor de sus, care coborau acum penultima treaptă spre întâlnirea mult așteptată, de la mijloc, cu cei de jos. Acum ei sunt foarte aproape de frații lor care urcaseră toate treptele de jos ale Templului, ale Istoriei, dar și ale umilirii și suferinței, până aici.

Prin acest psalm, Cuvântul Domnului le aducea aminte de cea mai mare datorie a dragostei și a pregătirii pentru întâmpinarea venirii Domnului atunci când El Se va arăta pe norii cerului, venind pentru unirea și înălțarea definitivă și eternă a întregii Sale Biserici – cea de Sus și cea de jos.

Clipa aceasta se apropie ca și întâlnirea celor două părți ale aceluiași cor de cântăreți, care au fost despărțite la început pentru o lucrare, dar care vor fi unite la sfârșit printr-o minune unică și veșnică. Acum partea de sus se apropie, iar cea de jos urcă, dar încă nu s-au întâlnit.

În curând însă, undeva, va fi o treaptă din mijloc, o treaptă a văzduhului, o treaptă a îmbrățișării și a unirii lor veșnice, pe care se va încheia pe totdeauna acest strălucit și unic timp și episod. Pentru întâmpinarea fericită a acelei clipe, noi, cei de jos – care ne dăm silința să urcăm prin atâtea lupte și ispitiri câte o treaptă mai sus, spre întâmpinarea Domnului nostru – dorim să ne pregătim tot mai cu grijă și cu teamă, ca Ziua și întâlnirea aceasta să nu ne găsească nepregătiți. *Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe... Sufletul îmi este liniștit și potolit ca un copil înțârcat care stă lângă mamă-sa...*

Încrederea smerită și alipirea iubitoare de sânul Domnului Iisus e starea de împăcare dulce din care dorim să ne trezească Venirea Domnului – Sărbătoarea fericită în care sărutul și îmbrățișarea Scumpului nostru Mântuitor și ale scumpilor noștri venind cu El ne vor ferici pe totdeauna, ștergând toate lacrimile din ochii noștri.

Psalmul 132 era ultima cântare a celor de jos. Era un psalm, o cântare a legământului, o dorință și o luptă pentru întâlnirea fericită și totală a legământului nostru sfânt și neuitat cu Domnul și Mirele nostru și cu cei ai noștri și ai Lui. Pentru împlinirea aceasta, noi nu mai avem nici somn, nici odihnă. Nu avem liniște deplină nici în trupul și nici în duhul nostru, decât atunci când ne putem împlini tainica datorie a legămintelor noastre veșnice. Ne îngrozim și ne ferim de tot ce ar atinge și ar întina aceste legăminte unice și veșnice. Ne chinuim în fiecare zi când întârzie împlinirea nădejzii noastre și ne rugăm cu tot mai fierbinți lacrimi pentru grăbirea împlinirii lor fericite. Suntem tot mai aproape de această împlinire, dar, cu atât mai mult, fiecare clipă a noastră între străini și a lor între noi ne chinuiește și ne îngrijorează... *Scoală-Te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă...* Alungă-l pe străinul care încă mai stă ca un spin veninos și murdar între Tine și noi, între noi și noi. *Preoții Tăi să se îmbrace în neprihănire și credincioșii Tăi să scoată strigăte de bucurie...* O, strigătul acesta: Vine Mirele, ieșiți întru întâmpinarea Lui! Ce fericit va fi când toate gurile sfinte îl vor scoate aievea! Cum se vor scula și vor ieși din mormintele lor cei morți în Hristos! Și cum vor ieși din trupurile lor muritoare cei care nu vor fi adormit, îmbrăcându-se în trupurile lor nemuritoare, toți având pe buze aceeași nemuritoare cântare de nuntă. Se vor înălța spre treapta din mijlocul văzduhului, în îmbrățișarea

celui mai fericit psalm, ca și cele două părți ale corului din Ierusalim întâlnindu-se pe treapta din mijloc, cu psalmul îmbrățișării și înfrățirii eterne.

Psalmul 133 se cânta de ambele cete pe treapta din mijloc a Templului... Și se va cânta odată undeva, între Cerul cel nou și Pământul cel nou, unde locuitorii și moștenitorii veșnici ai acestor două minuni se vor întâlni.

Din clipa aceea, hotarul dintre cele două veșnicii va fi dispărut pe totdeauna. Cerul și pământul nu vor mai fi despărțite. Pământul se va preface în cer, iar timpul în eternitate. Trupurile firești se vor transforma în trupuri duhovnicești și Biserica cea despărțită se va întregi. Moartea va fi înghițită de Viață, toate sărbătorile se vor preface una; și toate nunțile – o singură nuntă.

Următorul și ultimul **psalm, 134**, este și va fi o cântare de mulțumire veșnică, o binecuvântare cântată pe totdeauna împreună cu toții, după cum este și scris: *Iată, binecuvântați pe Domnul toți robii Domnului!... Ridicați-vă mâinile spre Sfântul Locaș și binecuvântați pe Domnul!...*

Da, aceasta va fi, după aceea, unica și veșnica noastră cântare în mijlocul Sfântului Ospăț al Nunții Mielului... Nu vom avea în gurile și în harfele noastre nici o altfel de cântare, decât de mulțumire și de slavă pentru Făcătorul și Binefăcătorul nostru cel Preaiubit și Dulce.

Acesta este înțelesul Paștilor. Acesta este adevărul Praznicului celui mai mare – și acesta este și înțelesul Nunții, căci totul duce înspre ea. Și vine dinspre ea. Urcă spre ea și coboară dinspre ea. Începe din cer și sfârșește în cer.

Ferice de oricine o înțelege așa și o păstrează așa, ca pe o taină și ca pe o minune, închipuind bucuria și întregirea noastră cea mai profundă și mai fericită în Hristos și cu El.

Iată, aici se întâlnesc cele două sărbători mai mari: Paștile și Nunta. Și aici se contopesc ele, devenind una și pe totdeauna.

O, Doamne și Dumnezeu nostru Cel Profund și Cel Înalt, Cel Aproape și Cel Departe, Cel ce ai venit și Cel ce vei veni, fii binecuvântat veșnic și veșnic!

Te rugăm pe Tine, Cel ce ne-ai scos din întuneric la Lumină și din neființă la existență, ridică-ne mereu spre o tot mai desăvârșită Lumină și realizare veșnică în Tine și prin Tine. Pregătește-ne mereu pentru marea și fericita întâmpinare a Ta în văzduh, Acolo unde ne vom îmbrățișa și uni pe totdeauna cu Tine și cu cei dragi ai noștri care vor veni cu Tine spre noi, atunci când și noi vom merge spre Tine și spre ei.

Fă, Doamne Iisuse, ca, în clipa aceea, să fim găsiți îmbrăcați în sfintele podoabe cerute de sfințenia Ta și a lor, pentru ca să fim găsiți și noi vrednici să intrăm pe porți în Cetate, la Sărbătoarea Ospățului Nunții Veșnice, unde să stăm la masa fericită a Împărăției Tale.

Căci a Ta este Împărăția și Puterea și Slava, acum și în vecii vecilor! Amin.

Slăvit să fie Domnul!

La Ospățul Veșniciei

*La Ospățul Veșniciei vin pe-a razelor cărări,
revărsându-se din largul celor patru depărtări,
sufletele-nveșmântate în al Curăției în,
strălucind în oglindirea Feței Mirelui Divin.*

*Toți cei ce dormeau de veacuri în tăcere așteptând,
înviați de-o Față Dulce și treziți de-un Drag Cuvânt,
ies ca fulgerele albe într-un nou și unic nins,
din pământ în cer, feeric, umplu-al zărilor cuprins.*

*Sus în Porțile Măririi fâlfâie Slăvitul Steag,
faldurile coborându-și de pe turnuri până-n prag;
și din cerul cel deasupra până-n cerul cel de jos,
și din zare până-n zare, pretutindenea – Hristos.*

*Fața Lui răsfrânge slava pentru câte fețe vin,
a Lui Inimă se-mparte fiecărui sân deplin
și-a Lui Gură îi sărută al oricărui obraz –
pe când Soarele Său unic stă în veșnicu-I amiaz.*

*...Printre unduiri de raze cu răsfrângeri de culori,
se deschide Începutul Nesfârșitei Sărbători
și la mese nesfârșite – numai aur cristalin –
vin cei ce-au răbdat cu Mielul foame și-nchisori, și chin.*

*Coruri veșnice de îngeri cântă, reluând mereu
cele mai nemuritoare imnuri pentru Dumnezeu
și-ntre toți și cu oricare șade Mirele Dorit,
dându-i fiecărui, unic, dragostea desăvârșit.*

ÎNTR-O GRĂDINĂ CU FLORI...

Eram copil. Nu știu dacă era în vis ori era aievea, dar eram culcat într-o grădină cu flori. Nu știu nici dacă era seara ori era dimineața. Dar știu că era la vremea când este o liniște mare peste tot și roua și vântul vorbesc cu florile. Iar eu eram în starea când auzi vorbele lor și le înțelegei fericit...

Ce multe adevăruri minunate am auzit eu atunci! Căci toate florile erau deschise și vorbeau fără nici o teamă împreună. Se vede că între ele nu sunt iscoade care să se ducă să pârască îndată ce aud ceva vorbindu-se. Lucrul acesta nu-l fac însă decât când sunt singure, între ele. Îndată ce văd pe cineva străin intrând în grădina lor – mai ales, ființe omenești – atunci tac și se strâng îngrozite una în alta, fiindcă știu că oamenii vin numai să le facă rău. Să le smulgă, să le taie, să le rupă pe cele tinere ori mai frumoase, ca să-și împodobească cu ele casele ori miresele, ori morții, ori urâtenia lor, ca să nu mai pară atât de respingători cum sunt.

Vântul și roua sunt cei doi prieteni și binefăcători ai florilor. Vântul le mângâie și roua le răcorește și le spală. Amândoi acești prieteni le sărută cu drag pe obrăjorii lor curați și frumoși.

În vremea când stam culcat în răzorul moale, am auzit vântul oprindu-se lângă un crin alb și frumos care era chiar la marginea grădinii, între niște spini, și zicându-i:

– Crinuțule drag, ce alb și frumos ești tu! Știi tu cine a spus cândva: „Ca un crin între spini este mireasa mea între fecioare?”

– Știu, vântișorule bun, răspunse crinul. Fiindcă așa sunt și eu cum a fost Domnul Iisus pe pământ și cum sunt toți adevărații Lui copii în lumea aceasta. Numai El ne-a iubit și ne iubește cu adevărat și pe noi, fiindcă dragostea și frumusețea Lui ne-a creat. El S-a asemănat chiar și pe Sine cu noi. Și numai El n-a rupt nici o floare niciodată, pentru că numai El știe cât de mult suferim noi, florile, când suntem rupte, când ne ofilim de dorul celorlalte surori ale noastre și când murim de sete și de durere, departe de locul unde am crescut...

– Te sărut, crin drag, pe lacrimile ochilor tăi curați! Îți mulțumesc de gândurile tale frumoase, dar cam triste, care m-au îndurerat și pe mine pentru soarta voastră. Dar mă bucur că vă găsiți mângâierea în răbdarea pe care a avut-o și o are Domnul nostru Iisus. Rămâi și tu răbdător în locul unde te-a așezat Făcătorul tău, până când mâna Lui sfântă va veni să te culeagă, după cum este scris tot acolo, în Cântarea Cântărilor Lui: „El culege crini...”

Și vântul se depărtă cu un suspin, apoi se opri lângă un trandafir roșu și înrourat.

– Salutare sfântă, trandafirule drăguț! zise cu bucurie vântul, îmbrățișând trandafirul. Ce proaspăt și ce rumen ești tu! Spune-mi, știi tu despre cine se scrie: „Eu sunt un trandafir din Saron”?...

– Da, vântișorule iubit! Despre Domnul nostru Iisus, Făcătorul nostru și al tău.

– Dar de ce este scris despre El: „Mirele meu este alb și rumen”? De ce și alb, și rumen?

– Pentru că așa este crinul, alb – și așa este trandafirul, roșu, cu care S-a asemănat Iisus, dragul și scumpul nostru Mântuitor. El este alb prin neprihănirea Lui, dar este și roșu prin Sângele Său pe care l-a vărsat pentru mântuirea lumii.

– Mulțumesc, trandafirule frumos și rumen! zise vântul, sărutând dulce roua din ochișorii lui; și zbură mai departe.

– Pace vouă, frumoaselor! zise el mișcat, apropiindu-se lângă o tufă de lăcrămioare. Voi de ce stați mereu cu ochii plecați în jos? De ce sunteți mereu parcă numai plângând?

– Pentru că oamenii înțeleg atât de puțin rostul frumosului pe pământ, ziseră lăcrămioarele. Ei umblă numai după ce li se pare că le este folositor trupește. Dar Domnul Iisus iubește mai întâi ceea ce este frumos și numai după aceea ce este folositor. El a spus oamenilor: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui!” – acesta este frumosul – și apoi celelalte, adică folositorul. Acelea vi se vor da pe deasupra, ca un lucru de mai puțin preț. Căci Tatăl vostru știe că voi aveți nevoie și de acestea. Dar nu de ele în primul rând...

– Spuneți-mi și mai limpede gândul acesta, fiindcă mi se pare că aveți dreptate.

– Stați să-l spun eu! sări repede în vorbă un fir de lămâiță care era foarte aproape de tufa lăcrămioarelor...

– Spune-l, surioaro! ziseră florile care erau numai ochi și vântul care era numai urechi.

– Odată, în casa fariseului Simon din Betania, o femeie a uns capul Domnului Iisus cu un mir foarte scump. Un ucenic al Lui, care căuta numai ceea ce era folositor, iar nu ceea ce era frumos, a zis: „De ce nu s-a vândut acest parfum cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor? Ce păcat de banii cheltuiți pe acest parfum scump care s-a risipit degeaba!... Cu cât era mai folositor să se fi cumpărat, pe costul lui, niște pâine și haine pentru săraci!”

Dar Domnul, Care îi iubește atât de mult pe săraci, a zis totuși atât de delicat: „De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine”. Și frumosul este mai de preț înaintea lui Dumnezeu decât toate celelalte. Așa au gândit totdeauna sufletele nobile și mari.

– Da, da! Numai sufletele frumoase iubesc frumosul, se amestecară în vorbă și câteva viorele care ascultaseră ce vorbeau surorile lor. Poezia este un lucru frumos – și nu folositor. Cântarea, la fel. Oamenii răi și urâți nici nu le simt nevoia. Și pot trăi toată viața lor fără poezie și fără cântare, ca și fără flori.

Aceștia, dacă au varză și cartofi, nu mai simt niciodată nevoia să citească o poezie, să asculte o cântare, să privească o floare. Dar ce nefericiți trebuie să fie acești oameni! Ei se aseamănă cu niște animale care, când pătrund într-o grădină, nu miroase o floare, ci aruncă gura s-o rupă sau ridică laba și o murdăresc. Așa fac oamenii și cu Domnul Iisus. De aceea se aseamănă El atât de dureros și de amar cu florile...

– Și, cu toate acestea, floricelelor dragi, zise înduioșat vântul, voi totuși, ca și Domnul Iisus, îi iubiți pe oameni și căutați să le faceți viața cât mai frumoasă, dorind să-i ajutați să ajungă odată ca să prețuiască și ei mai întâi ceea ce este frumos, și nu ceea ce este folositor.

– Da! Îi iubim, într-adevăr, așa cum îi iubește și Domnul Dumnezeu! Îi iubim așa cum sunt ei, până când vor fi așa cum trebuie să ajungă. Noi, florile, mergem cu ei și îi însoțim în cele mai frumoase ocazii din viața lor, dar și în cele mai triste: la botezuri, la nunți, la aniversări – nu se poate fără noi. Acolo fiecare ne caută, ne așază în cele mai frumoase feluri și se împodobesc cu noi. Chiar și la înmormântările lor noi îi însoțim, ca să le facem frumoasă chiar și înfățișarea respingătoare a morții. Când toți cei iubiți ai mortului îl lasă ori se de-

părtează cu întristare sau frică de sicriul și de fața sa, noi rămânem totuși lângă fața, lângă mâinile, lângă pieptul său, însoțindu-i singurătatea plecării până în sicriu și până în mormânt sau lângă crucea proaspătă. Când toate rudeniile pleacă și îl lasă singur, noi rămânem acolo, arătându-i o dragoste și o prietenie nedespărțite, până la moarte.

Când mâinile iubite ne așază pe masa soției ori a mamei, noi stăm mereu acolo, aducându-le aminte de dragostea celor care ne-au adus, vorbindu-le mereu despre frumusețea și curăția adevăratei iubiri. Pentru această credincioșie a noastră, Domnul Iisus cel credincios și iubitor Se numește fericit cu nume de flori, fiindcă așa este și El: credincios în iubire și statornic în însoțire, până la moarte.

– Domnul Iisus Se mai aseamănă cu noi, florile, și prin altceva, zise un fir de busuioc, care se amestecă și el în vorbă, fiindcă lui totdeauna îi plăcea să audă vorbindu-se de lucrurile sfinte. Știți prin ce?

– Să auzim! Spune-ne!

– Prin aceea că, la fel ca și noi, Domnul Iisus a avut și are pe acest pământ o soartă tristă. Noi, scumpele noastre surioare, ne legănăm acum fericite la adierea acestui drag vântișor plăcut. Mai târziu, când ne încălzește soarele, ne aplecăm capetele fericite, să ne îmbrățișeze drăguțele albine, care vin să ne sărute și să ne cânte cu iubire... Dar vine pe neașteptate o mână de om care ne frânge fără milă sau ne smulge cu cruzime, ca să ne ducă departe de locul nostru iubit. Noi ne vărsăm sângele și lacrimile, ne stoarcem puterea miresmelor din noi, iar oamenii ne laudă că suntem frumoase câteva clipe, iar când ne dăm toată viața din noi și ne ofilim suntem aruncate în gunoi. Ori, poate, ajungem închise într-un vas strâmt, cu puțină apă stătută și rea, care nu ne va mai potoli setea chi-

nuitoare și vom muri de durere și de dor, în lumea prea nepăsătoare de ce este frumos și gingaș pe pământ... Aceasta este și soarta lui Iisus și a sufletelor asemănătoare cu El și cu noi.

Toate vietățile de pe pământ se pot apăra atunci când sunt atacate de cei care vor să le ucidă, numai noi nu ne putem apăra împotriva nimănui. Păsările au aripi cu care pot zbura, ca să se ascundă. Peștii, la fel. Fiarele au colți, ori co-pite, ori coarne pentru luptă și apărare. Numai noi n-avem nimic. Ci trebuie să stăm nemișcate și fără nici o apărare în fața oricui vine să ne rupă, să ne răpească, să ne ucidă. În adâncul ființei noastre, scoatem și noi strigăte de groază și de durere când vedem venind spre noi mâinile ucigașe. Dar nimeni nu aude strigătele noastre. Nimeni nu ne vede lacrimile. Nimeni n-are milă de viața noastră. Nimeni nu ne înțelege cât de mult dorim și noi să trăim acolo unde suntem, unde ne-am născut și am crescut...

Așa zise busuiocul, apoi tăcu, ștergându-și o lacrimă albă din ochișorii lui smeriți.

– Nimănuia nu-i place la închisoare, zise iarăși lăcrămioara de mai înainte. Și totuși multe din surioarele noastre sunt smulse cu rădăcină cu tot, apoi sunt vândute pe piață și duse departe, departe, și oamenii le cer să fie vesele acolo. Ca poporul Domnului când a fost dus în robie și stătea pe malurile râului Babilonului. Acolo ei ședeau și plângeau când își aduceau aminte de Sion – locul lor iubit. Iar durerea lor era cu atât mai mare, cu cât asupritorii lor le cereau acolo cântări de bucurie... „Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin!” – se tânguiau ei. Dar nimeni, în afară de Domnul Dumnezeu, nu auzea suspinele lor amare și nu simțea durerea cea sfâșietoare a inimii lor înstrăinate. Așa plâng, fără glas, și florile înstrăinate. Așa, florile închise în biserică.

Oamenii le duc acolo, apoi le închid și nu mai vine nimeni să le vadă și să le întrebe nimic până în cealaltă duminică. Ele stau în altare închise ca în niște temnițe frumoase, dar ca niște condamnați. Așa este și Domnul Iisus, pe Care creștinii Îl închid în biserică. Se duc două ceasuri pe săptămână să-L viziteze acolo, apoi Îl lasă și pleacă fără El, până duminica viitoare, alte două ceasuri, după care iarăși Îl lasă acolo singur, ca pe un condamnat în frumoasa și sfânta Lui temniță. Iar ei pleacă de la El și petrec cu satana toate celelalte zile ale vieții lor. Dar chiar dacă unii Îl mai iau cu ei, El este la strâmtorare în inima lor, pentru că cea mai mare parte a inimii lor este umplută cu tot felul de păcate și urâciuni. Pentru Iisus ei nu mai au decât colțișorul cel mai îngust și mai din urmă.

– Îmi pare rău de tot ce am auzit de data asta printre voi, scumpele mele surioare! zise vântul, suspinând trist. Eu vă iubesc atât de mult, încât n-aș putea să vă rup pe nici una dintre voi. Adevăratul iubitor al florilor este numai acela care, când vine printre voi, se uită cu drag la fiecare, vă mângâie, vă miroase acolo unde sunteți, vă sărută pe ochișorii voștri frumoși și curați, dar nu vă rupe, nici nu vă smulge pe nici una. El știe că mâna lui v-ar murdări ori v-ar aduce durere, fiindcă voi sunteți vii, frumoase și fericite numai aici în patria voastră, unde sunteți și în familia voastră.

Iată, ceasul nostru a trecut! Am să-mi iau îndată rămas-bun de la voi. Dar, vă rog, înainte de a ne despărți, să ne plecăm capetele și să ne rugăm împreună Domnului și Binefăcătorului nostru, Care ne-a făcut și Care Se îngrijește de noi.

Florile își aplecară căpșoarele și își împreunară frunzulițele, spre unde adia vântul și, cu lacrimile lor de rouă în ochișorii lor curați și frumoși, însoțiră rugăciunea pe care vântul o șoptea printre suspine iubitoare și sfinte:

Domnul și Dumnezeuul nostru binecuvântat, Îți mulțumim din toată inima noastră că ne-ai făcut într-atâtea forme și culori, și miresme! Tu ne-ai dat fiecareia dintre noi frumusețea, curăția și chemarea pe care le-ai găsit Tu cele mai frumoase și mai potrivite. Te rugăm, ajută-ne să nu cârtim niciodată pentru soarta pe care Tu ne-ai rânduit-o, ci să ne împlinim cu dragoste și cu smerenie misiunea dată de Tine! Ajută-ne să ne jertfim pentru ceea ce este frumos și plăcut, pentru a-i face mai buni și mai simțitori pe oamenii la care ne-ai trimis, așa cum îi dorești Tu, chiar dacă ei se poartă și față de noi cum s-au purtat și se poartă și astăzi față de Tine! Totuși Te rugăm pentru cei care nu știu să iubească și să prețuiască frumosul și iubirea, să trezești și în inima lor dragostea de flori, de poezie și de cântare, fiindcă în viața veșnică nu vor fi fericiți decât acei care au învățat să le iubească și să le prețuiască pe acestea.

Ajută-ne să-i însoțim totdeauna pe oameni, la toate ale lor: la bucurie, să le creștem bucuria; la durere, să le micșorăm durerea, așa cum faci și Tu, Domnul și Dumnezeuul nostru!

Iar când vom fi smulse și rupte ca să fim duse departe, ajută-ne să ne jertfim cu răbdare și cu înțelegere, găsindu-ne răsplata în mulțumirea că am putut face bine celor care se vor bucura de noi. Și la fel Te rugăm să-i ajuți și pe oamenii cei credincioși, pe fiii Tăi, care au și ei pe pământ aceeași fire și aceeași soartă ca și noi! Amin.

Când au zis vântul și florile „amin“, atunci m-am trezit și eu. Și am înțeles că totul fusese numai un vis. Dar ce vis minunat a fost! Până astăzi n-am uitat nici unul din adevărurile pe care le-am auzit atunci. Cred că nici voi n-o să le uitați.

Slăvit să fie Domnul!

Ce-ai înțeles tu, fiul meu?

*Ce-ai înțeles tu, fiul meu, și ce mai ții tu oare
din câte-ndemnuri ți-am spus eu, ascunse în cântare?*

*Din gândul sfânt cu care tu ai fost trimis la mine,
ce-ai înțeles când mi-ai privit a ochilor lumine?*

*Din tot ce nu puteam să-ți spun, dar îți doream în fire,
ce-ai înțeles și ce-mi vedeai pe față și-n privire?*

*Din tainele iubirii-adânci a Jertfei de pe Cruce,
ce-a înțeles tăcerea ta prin lacrima mea dulce?*

*Din scopul sfânt al lui Hristos spre care El te crește,
cât înțelege duhul tău și cât întrezărește?*

*Din râvna spre lumina Lui, spre razele-I divine,
cât înțelegi cum izvorăsc și se coboară-n tine?*

*O, scumpul meu urmaș venit din cer pentru-o chemare,
spre orice dar venit de Sus să ieși spre-ntâmpinare!*

*Și când vei fi primit deplin cereasca lor măsură,
închină-I-le lui Hristos – cu-ntreaga ta făptură!*

CELE DOUĂ CUVINTE

Multe s-au întâmplat în Săptămâna Patimilor Mântuitorului, după intrarea Lui în Ierusalim, când a fost întâmpinat cu ramuri de finici, cu „osana!” și cu mare cinste – dar puține s-au păstrat scrise din zilele acelea. Mai ales după învierea lui Lazăr din Betania, vestea despre minunile Domnului Iisus s-a dus ca fulgerul în toate părțile, așa că foarte mulți oameni vorbeau despre El cu mult respect și chiar cu teamă, ca despre cel mai mare profet care s-a ridicat vreodată în Israel, fiindcă despre nici unii dintre profeții de dinaintea Lui, nici chiar despre Moise, nu se spusese chiar atât de multe lucruri nemaipomenite.

Cei care Îl auziseră pe Domnul Iisus vorbind le spuneau celorlalți, care întrebau despre El fără să-L fi auzit vorbind niciodată, tot felul de lucruri uimitoare.

– Da, spuneau ei, nu am mai auzit niciodată pe nimeni vorbind ca omul acesta... El propovăduiește numai dragostea, mila, binefacerea, răbdarea... Ferice de cei săraci, zice El, ferice de cei ce plâng, de cei blânzi, de cei flămânzi și însetați, de cei milostivi, de cei cu inima curată, de cei împăciuitori, de cei prizonieri... Cine a mai auzit așa ceva?

El spune nu numai să nu ucizi ori să nu faci vreo mărturie mincinoasă, dar nici să nu te mânie pe nimeni... Iar dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, s-o tai și s-o le-

pezi de la tine. Și tot așa să faci și cu ochiul tău cel drept, dacă te face și el să cazi în păcat. Cine a mai spus vreodată așa ceva? Și cine poate face așa ceva?

– Atunci ar trebui să-i vezi pe toți bărbații numai orbi de ochi și ciungi de mâini, zicea câte unul mai uimit ori mai ușuratic, dar mai ales câte o femeie mai guralivă.

– Dacă ar fi spus Proorocul Acesta să se facă tot așa și cu limbile care păcătuiesc, răspunse altul femeii care vorbise, atunci voi, toate femeile căroră vă place numai să bârfiți, ar trebui să umblați numai cu limbile tăiate.

– Dar și voi, căroră vă place atât de mult să ascultați la vorbele rele, ar trebui să umblați numai fără urechi...

– Nu trebuie să glumim cu aceste lucruri, răspundea câte unul mai în vârstă și mai cu minte. Adevărul sfânt trebuie respectat în tăcere, fie că îl împlinim acum, fie că nu-l putem împlini. Judecățile lui Dumnezeu cu privire la păcat toate sunt drepte și se vor împlini cu credincioșie. Dacă nu vrem noi acum, de bunăvoie, să ne tăiem poftele rele și să ne oprim mădularele noastre de la înfăptuirea păcatului, va veni fără să vrem noi pedeapsa Judecății care ni le va tăia și ni le va opri...

– Și mai spune acest Iisus din Nazaret să nu ne împotrivim celui care vrea să ne facă rău... Ci oricui te lovește peste obrazul drept, zice El, întoarce-i-l și pe cel stâng. Oricui vrea să se judece cu tine să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două; și dacă-ți ia cu sila ale tale, să nu i le mai ceri înapoi. Să iubim pe vrăjmașii noștri și să ne rugăm pentru cei care se poartă rău cu noi. Să binecuvântăm pe cei care ne blestemă...

– Nemaipomenit! ziceau mulți, cu mâna la gură și cu ochii măriți de uimire și spaimă. Dar cine poate face așa ceva? Dar cine a mai auzit să se ceară așa ceva? Atunci, dacă

numai cei care vor putea face așa vor intra în Împărăția Cerurilor, cine mai poate fi mântuit? Nu va mai putea fi mântuit nimeni, fiindcă nimeni nu cred să poată face chiar așa!

– Așa au zis mulți, chiar în fața Lui. Dar El a răspuns: Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu... Și este cu putință și celui care crede cu adevărat. Trebuie să credeți – și veți putea!

– O, câte astfel de lucruri minunate a mai spus Iisus! zicea un altul. Chiar eu, cu urechile mele, L-am auzit zicând: Nu vă înșelați! Nu puteți sluji la doi stăpâni: și lui Dumnezeu, și lui Mamona. Trebuie să vă hotărâți clar și cinstit: ori pentru unul, ori pentru altul. Trebuie să vă nașteți din nou din Cuvântul Sfânt și din Duhul Sfânt. Trebuie să vă lepădați voi înșivă de firea voastră cea veche, de omul vostru lumesc și să deveniți oameni noi, oameni duhovnicești, oameni născuți de Sus, din Dumnezeu, ca să moșteniți Împărăția lui Dumnezeu. Fără această naștere de Sus și fără această fire duhovnicească, nu se poate. Iar această naștere din nou se face numai prin credință. De aceea trebuie să credeți puternic, trebuie să credeți statornic, trebuie să credeți până la moarte. Altfel nimeni nu va putea fi mântuit. Tatăl Ceresc este Sfânt și oricine vrea să fie ca El trebuie să se sfințească. Altfel nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.

– Niciodată n-am mai auzit așa ceva, zise unul mai de la margine. Și unde este El acum?

– Propovăduiește în Ierusalim, i se răspunse. Dar maimarii cărturarilor și ai fariseilor sunt foarte mâniați și porniți împotriva Lui, fiindcă osândește fățarnicia lor și judecă lăcomia lor hrăpăreață și toate fărădelegile pe care le fac ei față de popor, călcând Legea și Cuvântul lui Dumnezeu. Se pare că Îi și pregătesc moartea, fiindcă Îi întind tot felul de curse și pun multe iscoade pe urmele Lui, să-L prindă cu

vreo vorbă ori cu vreo faptă cu care să-L poată învinui și osândi la moarte.

– Dacă este așa, atunci El nu va mai putea propovădui mult. Răutatea acestor oameni, ca și puterea lor, este nespus de mare și ei nu iartă pe nimeni care se atinge de ei și de nelegiuirile lor. Acei care îi caută Profetului pricini de condamnare le află totdeauna și le vor folosi cât vor putea mai repede și mai crud.

– Da. Chiar Iisus a spus că El trebuie să fie dat în mâinile călăilor Săi, că ei Îl vor chinui și Îl vor omorî, căci pentru asta a și venit El de la Tatăl Ceresc, ca să propovăduiască Adevărul lui Dumnezeu și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru toate păcatele tuturor oamenilor...

– Nemaipomenit! Minunat! Extraordinar! Cum să fac să-L întâlnesc, oare, și eu? Nu mai pot de nerăbdare! Aș vrea să-L întreb numai două cuvinte! Numai două! Și să-L aud cu urechile mele ce-mi va răspunde! Cum să fac oare?

– Grăbește-te, dacă vrei să-L mai poți întreba și să-L mai poți auzi. Cred că nu-L vei mai putea întâlni dacă mai întârzi. Ai auzit care este starea Lui cu cei mari. După cum erau lucrurile acum trei zile, când am fost eu la Ierusalim, cred că El nu mai are mult...

Toate acestea se petreceau joi, în Săptămâna Patimilor, într-un sat nu departe de Ierusalim. Și omul care dorea neapărat să-L vadă cât mai repede pe Iisus, ca să-L întrebe cele două cuvinte ale lui, părea foarte hotărât să facă un drum, cât mai repede, până acolo. Să-L caute și să-L întrebe, ca să audă el, cu urechile sale, ce-i va răspunde Iisus.

– Mă voi și duce chiar mâine dimineață, zise el. Și se îndreptă grăbit spre casă, pentru a se pregăti de drum.

A doua zi era Vinerea Patimilor Domnului Iisus. Când omul ajunsese în Ierusalim, pe toate ulițele orașului era forfotă mare de oameni agitați care alergau în toate părțile. Grupuri mai mari ori mai mici discutau mai gălăgios ori mai în șoaptă. Alții, întâlnindu-se, își spuneau câte ceva în șoaptă, unul cu mâna la gură, altul cu mâna la ureche, uitându-se cu teamă în toate părțile. Iscoade umblau de la unii la alții, așezându-se cu spatele către cei care vorbeau, trăgând cu urechea să audă ori provocându-i pe alții să vorbească. Toți urmăreau să audă cine și ce vorbește despre Iisus cel arestat.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă el, foarte mirat, pe cineva care i se păru lui mai cinstit și mai trist și care stătea singur în fața porții lui.

– Tu ești singurul străin din Ierusalim, îi zise cel întrebat, de nu știi ce s-a întâmplat cu Iisus din Nazaret, acest Om trimis de Dumnezeu, despre Care tot poporul crede că este Mesia, Profetul promis? El a făcut în Israel ce n-a mai putut face nici un alt profet. Nici chiar Moise... Dar a fost dușmănit foarte de către cărturarii și fariseii care n-au putut suferi învătura Lui...

A fost prins aseară, închis, judecat și condamnat la moarte, de către Sinedriu și de către Pilat, dregătorul păgân, pentru că S-ar fi făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu și Împăratul lui Israel. Acum L-au și dus spre Golgota și se grăbesc să-L răstignească și să-L omoare, înaintea Sabatului de mâine... Nu de multă vreme L-au dus chiar pe ulița asta. Mai erau duși încă doi condamnați, ca să fie răstigniți toți trei. Era atât de multă lume care se ținea după cei condamnați, mergând ca să vadă ce se va petrece acolo.

– Și pe unde pot ajunge și eu acolo unde este Iisus acum?

Vreau neapărat să-L ajung încă în viață. Și să-L întreb, dacă voi putea, numai două vorbe. Și să-L aud ce-mi va răspunde.

– Ia-o pe aici în sus, pe ulița asta. Asta este ulița Calvarului. Pe asta se ajunge drept acolo sus, la Golgota, locul răstignirii. Eu nu mă pot duce, n-am fost de față niciodată la astfel de chinuri... Nu pot vedea cu ochii mei astfel de grozăvii. Altora le place să se uite, dar eu nu pot să privesc la așa ceva. Du-te tu, dacă vrei, dar, dacă ții neapărat să-L mai poți întreba cele două vorbe ale tale, trebuie să te grăbești și trebuie să lupți cu mare curaj. Fiindcă cei din jurul Lui, să știi, sunt foarte înrăiți.

Un fior de teamă și de îngrijorare îi străpunse inima, auzind aceste vorbe. Și, fără să mai spună nici un cuvânt, o luă la fugă în sus, pe calea Calvarului, spre Golgota, pe unde îi arătase omul din poartă că-L duseseră pe Iisus să-L răstignească.

Gâfâind de oboseală și de teamă că nu-L va mai putea întâlni pe Iisus ca să-L întrebe cele două vorbe, omul ajunse sus, pe vârful Golgotei. O mare mulțime de oameni se îngheșuia spre mijloc și, din pricina asta, el nu putea vedea decât, peste capetele mulțimii, trei cruci ridicate în sus, iar pe ele, trei trupuri omenești răstignite.

Apropiindu-se și făcându-și loc cu greu, cu coatele și cu umărul, prin mulțime, omul ajunse, în sfârșit, în mijloc. Privind cu spaimă spre cei răstigniți, el văzu pe cei doi de la margini zbatându-se, țipând și urlând de durere. Nu-i mai putu privi. Dar, uitându-se spre Cel din mijloc și văzându-L răbdând liniștit, fără cuvânt, tot chinul crucii, ușor înțelese că Acela era Iisus.

Se îndreptă înfiorat spre Crucea Lui. Sub Crucea lui Iisus era Mama Lui cu încă două femei și cu un bărbat tânăr, care

părea să fie unul dintre ucenicii Săi. Pe Mama Sa ușor o putu recunoaște, nu numai după chipul ei peste măsură de îndurerat, ci și după asemănarea feței ei cu fața Lui și după răbdarea ei asemenea răbdării Lui.

– Iisuse! Iisuse, Fiul Dumnezeului Celui Viu! strigă deznădăjduit omul, îngenunchind sub Crucea Lui și ridicându-și spre El mâinile împreunate și ochii scăldați în lacrimi, ai milă de mine! Eu vin de departe! Am dorit atât de mult să Te văd și să Te întreb două vorbe! Nu muri, până nu-mi spui, în două vorbe, toată Evanghelia Ta și tot adevărul mântuirii pentru care ai venit de la Dumnezeu! Ce să fac ca să fiu mântuit? Numai în două vorbe!

– Fă-I lui Dumnezeu, tu întâi, ceea ce ai vrea să-ți faci El ție! Și fă-le semenilor tăi la fel, îi răspunse Iisus.

...O undă de bucurie îi străpunse sufletul.

– Ce să fac eu lui Dumnezeu?

– Să-L iubești și să-L asculți, cum ai vrea tu să te iubească și să te asculte El pe tine!

– Dar semenilor mei?

– Și lor să le faci, tu întâi, ceea ce ai vrea să-ți faci ei ție!

– Am înțeles! Îți mulțumesc, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu! Pun aici, în clipa aceasta, legământ sub Crucea Ta că voi face întocmai! Binecuvântează și pecetluiește legământul meu!

Trei stropi de sânge picurară din rănilor Domnului peste obrazul scăldat în lacrimi al omului de sub Cruce. Dar el – fără să-și șteargă nici sângele și nici lacrimile care-i șiroiau pe obraz – se ridică să plece, nebun de bucuria iertării și de fericirea mântuirii sale. Trebuia să-și împlinească legământul cât mai grabnic și plecă, fugind la vale.

De departe, îl văzu, tot la aceeași poartă, pe omul pe care îl lăsase când se grăbea spre Iisus.

– Ei! L-ai întâlnit? L-ai întrebat? i se adresa acesta. Ce ți-a spus la cele două vorbe ale tale?

– Mi-a spus tot ce doream eu, răspunse el. Am înțeles tot ce trebuie să fac ca să fiu mântuit.

– Și ce trebuie să faci?

– O parte am și făcut! M-am născut din nou sub Crucea Lui. Am pus legământ că voi face, față de Dumnezeu, ceea ce aş vrea eu să-mi facă El mie. Adică să-L iubesc și să-L ascult eu mai întâi, mai grabnic și mai frumos ca toți. Apoi să fac tuturor semenilor mei tot așa, tot binele pe care eu aş vrea să mi-l facă ei mie.

– Și cum vei face asta?

– Voi ieși totdeauna în întâmpinarea lui Dumnezeu în tot ce Duhul Lui mă va înștiința că este voia Lui și trebuința lucrării Sale. Cu o dragoste fierbinte față de Dumnezeu și cu o ascultare smerită de tot Cuvântul și voia Lui, voi căuta să ies în întâmpinarea dorinței și trebuinței Lui, ca să-I fac totdeauna plăcerea cea mai mare, văzându-mă că eu nu aștept nici să-mi spună El, până ce eu și fac voia Lui; că nu aștept niciodată, până mi se va cere, ci, cu mult înainte, eu să văd și să fac ceea ce trebuie pentru Hristos. Iar semenilor mei, tot așa. Nu este greu să văd unde este nevoie de o haină, de o bucată de pâine, de o lacrimă curată, de un cuvânt cald, de o rugăciune fierbinte. Și să ies totdeauna, cu bucurie, cu bunătate, cu dragă inimă, în întâmpinarea fiecărui suflet care are nevoie de mine, de aceste calde și sfinte dovezi ale iubirii mele, așa cum aş dori eu să facă ei față de mine, dacă eu aş fi în locul lor și ei în locul meu. Să ies în întâmpinarea oricărei trebuințe înainte de a mi se cere.

Să-i dau eu binețe lui, înainte de a-mi da el mie. Să nu aștept, când vine cineva la mine, până îmi va intra el în casă,

ci să ies eu înaintea lui, măcar până la poartă, ca să vadă nu numai că mă bucur de venirea sa, ci și că îl prețuiesc foarte mult.

Să nu aștept să-mi ceară, când este o nevoie, ci să merg eu să ofer acest ajutor. Să nu aștept să vină săracul la ușa mea, ci să merg eu întâi la ușa lui.

Să nu aștept să-mi ceară altul iertare, ci să mă duc să-i cer sau să-i ofer eu, chiar dacă eu aș avea dreptate, și nu el.

Să nu umblu după dreptate, ci după dragoste, că nici eu n-am fost mântuit prin dreptate, ci prin iubire. După dreptate, trebuia să fiu eu răstignit, și nu Iisus. Dar Iubirea S-a răstignit pe Sine în locul meu, ca să fiu eu iertat prin Jertfa Ei.

Și, dacă eu voi face în felul acesta, atunci Domnul Dumnezeu meu va face și El tot așa față de mine. Când voi avea nevoie de un ajutor, Domnul Iisus va vedea mai dinainte asta și va ieși El în întâmpinarea nevoii mele cu tot ce-mi va lipsi, fiindcă El știe de ce am eu trebuință. Când voi avea nevoie de un binefăcător, mi-l va scoate în cale chiar pe acela care va putea deschide o ușă și va fi în măsură să pună o vorbă acolo unde n-am nici cheie și nici cuvânt. Iar când va trebui să-mi dau sufletul în mâinile Lui, la capătul zilelor mele pământești, atunci, mai înainte de a porni duhul meu spre El, va veni El în întâmpinarea duhului meu, îl va cuprinde la sânul Său și mă va înălța pe veci în Împărăția Lui fericită.

Iar la venirea Lui a doua oară, pe norii cerului, spre a-i învia pentru ospățul Nunții Sale Veșnice pe toți cei care L-au iubit și ascultat pe pământ, Duhul Său și trâmbița Lui cerească îmi va trezi și învia din mormânt și trupul meu nemaisupus putrezirii. Și Îl voi întâmpina astfel și eu pe El, și El pe mine, undeva pe norii cerului, între Cerul cel nou și Pământul cel nou, în care va locui apoi neprihănirea în veci

de veci. Atunci ne vom împlini – și eu Lui, și El mie – făgăduința întâmpinării pe care ne-am făcut-o în legământul pe care l-am pus astăzi sub Crucea Lui și pe care El l-a pecetluit cu trei stropi din Sângele Lui Sfânt, ca semn că mi l-a primit și că se bizuiește pe el.

Nu vrei și tu, prietenul meu, să pui astăzi, acolo, sub Crucea lui Iisus, un astfel de legământ? E unicul prilej de a te învrednici și tu de iertarea păcatelor tale și de dobândirea Împărăției lui Hristos la venirea Lui.

– Da, vreau și eu, răspunse adânc mișcat prietenul său care îl ascultase tot timpul cu ochii înlăcrimați.

– Atunci vino numaidecât, chiar acum, împreună cu mine, la Crucea Lui, îi zise omul, luându-l de mână și trăgându-l spre Golgota. Încă nu-i prea târziu! Mai poți să-L afli viu, poate! Vino chiar acum, înainte de a apune acest soare.

Și, trăgându-l grăbit după sine, omul o luă înainte, cu prietenul său alergând după el, să se țină aproape.

Când au ajuns, au văzut capul Domnului aplecat în jos, semn că murise. Trupul său atârna greu în cuie și din rănilor Lui încă mai picurau, din când în când, stropi de sânge.

Ai Săi merseseră să-I pregătească cele de înmormântare și să vină apoi să-L ia de pe Cruce. Numai Mama Lui era încă îmbrățișată de Crucea Sa, cuprinzându-I picioarele la pieptul ei și spălându-I-le cu lacrimile sale. Câțiva ucenici și câteva femei se vedeau pe aproape, așteptând.

Cei doi veniți prinseră un moment când soldații, așteptând noi ordine, erau ocupați cu împărțirea hainelor celor morți și cu tragerea la sorți pentru cămașa lui Iisus.

Se aruncară în genunchi sub Crucea Mântuitorului cu El încă răstignit. Și omul cel nou-venit puse și el legământul său, fierbinte și cutremurat, cu Dumnezeu, zicând:

Doamne Iisuse, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii, cred din toată inima că Tu ești cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. De aceea, Te rog, spală-mi cu Sângele Tău și păcatele mele și primește legământul meu de predare și slujire Ție de azi și pe totdeauna!

Îți făgăduiesc să Te ascult cu toată smerenia sufletului meu și să ies în întâmpinarea voii Tale în tot ce-mi vei arăta că trebuie să lucrez și să sufăr și eu pentru Tine, cum ai lucrat și ai suferit Tu pentru mântuirea mea. Pentru ca, și când voi veni eu în fața Ta, la Marea și Sfânta Judecată, să mă primești în brațele Tale și în Împărăția Ta, spunându-mi: „Bine, slugă bună și credincioasă!...”

Doamne Iisuse, Te rog, pecetluiește cu scump Sângele Tău acest legământ al meu și ajută-mă să mi-l împlinesc cu smerenie și credincioșie, până la moarte! Căci a Ta este Împărăția și Puterea și Slava, acum și în vecii vecilor. Amin.

Și, cu fața scăldată în lacrimi, se îndreptă privind în sus spre fața Domnului, care stătea aplecată spre el – și așteptă semnul. Trei stropi de Sânge, cald încă, picurară din rănilor Mântuitorului și pe fața lui scăldată în lacrimi, sfințind ca o pecete cerească legământul pus. Astfel se îmbracă și acest suflet cu o strălucire veșnică.

Cu aceeași față ca a lui, scăldată de aceleași lacrimi ferice și recunoscătoare, prietenul și fratele său, care fusese martorul acestui legământ cutremurător, îl îmbrățișă, sărutându-l pe lacrimile sale și spunându-i:

– Astăzi a fost cea mai fericită și binecuvântată zi din viața noastră, a amândurora. Să n-o uităm niciodată, frate! În fi-

ecare an, cât vom mai trăi în viața asta, în această zi de Vineri, să ne întâlnim aici, pe locul acesta sfânt și neuitat, pentru a ne reînnoi legământul nostru și a ne ruga Domnului să ne ajute ca să ni-l putem împlini mereu tot mai frumos, până în marea zi a Revenirii Lui. Atunci să putem ieși cu bucurie în întâmpinarea Sa, ca să fim apoi cu El în Împărăția Lui cea sfântă și fericită pe vecii vecilor.

- Amin, frate! Așa să ne ajute Dumnezeu!
- Slăvit să fie Domnul!
- În veci. Amin.

Fericiți sunt ochii

*Fericiți sunt ochii
care văd acum
drumul mântuirii –
cel mai dulce drum.*

*Fericită-i gura
ce plângând a pus
legământ s-asculte
veșnic de Iisus.*

*Fericită-i mâna
ce-a lucrat frumos
pentru 'naintarea
Cauzei lui Hristos.*

*Fericiți genunchii
ce-au știut mereu
ceasul rugăciunii
către Dumnezeu.*

*Fericită-i casa
pe al cărei prag
Domnul și săracii
au călcat cu drag.*

*Fericită-i viața
celui ce-i așa;
cea mai mare plată
Domnul o să-i dea.*

NUNTA DE DUPĂ CIMITIR

Omul cel mai bogat și cel mai bun din lume, despre care am auzit și eu din copilăria mea, știu că are casele cele mai frumoase, așezate nu departe de noi, la poalele celor mai frumoși munți dintre munții noștri, în poiana cea mai frumoasă dintre toate poienile Patriei noastre, cu o grădină totdeauna verde, înflorită și plină de tot felul de pomi roditori și de arbori decorativi și exotici... Cu păduri tinere și frumoase, pline de tot felul de parcuri, cu fântâni arteziene, cu izvoare limpezi unde se scaldă tot felul de pești veseli, unde se adapă și se spală tot felul de animale și păsări cântătoare de toate soiurile și de toate culorile.

Omul acesta, nespus de bogat și de bun, are o familie numeroasă și o mulțime de slujitori credincioși. Toți fiii și fiicele lui sunt tare frumoși și buni, semănând leit cu tatăl și cu mama lor, cei despre care se spune în toată lumea că sunt nespus de buni și care, deși sunt bătrâni, sunt și acum foarte sănătoși, veseli și frumoși, de parcă sunt tot la anii tinereții și acum.

La casele lui mari și largi, cu multe camere luminoase și împodobite cu cele mai alese frumuseți, ospătează totdeauna foarte mulți prieteni ai acestei familii, împreună cu fiii lor, bucurându-se din plin de toată dărnicia, bunătatea și bunăvoința acestui om atât de bogat și de bun. Eu am întâlnit încă

din copilăria mea pe mulți astfel de oaspeți fericiți venind și plecând spre casele lui frumoase din poiana cea minunată de la poalele celor mai frumoși munți ai Patriei noastre. Și toți cei pe care i-am întrebat cum își petrec timpul în lăcașurile fericite de Acolo nu mai găseau cuvinte să-mi arate toată marea lor mulțumire și bucurie pentru felul în care sunt primiți și ospătați Acolo. Câtă grijă și iubire le arată în toată vremea Stăpânul cel bogat și bun, dar nu numai El, ci toți care sunt Acolo, oricine ar fi ei și oricine ai fi tu, dacă ai putut ajunge să fii primit Acolo.

Felul cel plăcut al Stăpânului acelor bogății îi făcuse pe toți cei care locuiesc Acolo să fie și ei asemenea Lui. Așa că toate fețele pe care le întâlnești sunt numai zâmbet și iubire. Toți cei care stau ori petrec împreună sau se întâlnesc pe frumoasele alei ale parcurilor grădinii vorbesc între ei cântând. Întrebările sunt puse în cântări. Răspunsurile sunt cântate. Chiar și binețele pe care și le dau cei care se întâlnesc și le dau prin cântări cu melodii dintre cele mai frumoase și dulci. Plini de o bunăvoință încântătoare, fiecare caută să-l întâmpine primul pe celălalt, cu fața cea mai prietenoasă, cu melodia cea mai plăcută și cu binețea cea mai fericită.

Cântăreți din gură și din felurite instrumente pot fi întâlniți din loc în loc, fie în grupuri, fie singuratici, înveselind pe toți cei primiți să petreacă și să ospăteze Acolo. Ce frumoase sunt cântările lor, pe care le poți auzi plimbându-te pe câte o cărare umbrită de fagi și brazi înalți ori stând întins în iarba moale și plăcută, ori desfătându-te pe malul unui râu limpede, ori al unui izvor curat și proaspăt, uitându-te la peștișorii zglobii ori la florile mirositoare și colorate, ori la porumbeii albi care vin să se adape și să se scalde în undele lor albe ca laptele și albastre ca seninul cerului dimineții!

Pe marginile țărmurilor acestor râuri curate ori pe aleile înflorite ale acestor parcuri, vezi grupuri de tineri și tinere serioși și înțelepți. Sunt prietenii sau rudeniile apropiate ale fiilor bunului și bogatului Stăpân al acestor ținuturi fermecate.

Mai sus, chiar la poalele munților celor mai minunați din tot cuprinsul Patriei noastre, pe vârful căroră strălucește totdeauna zăpada argintie, iar la poalele căroră înfloresc cireșii și se coace zmeura, sunt câteva locuri nespuse de frumoase. Acolo sunt șapte izvoare care curg în șapte părți, străbătând și ocolind aceste locuri în care vezi toate minunile ce pot fi pe lumea asta.

Acolo vin, fără frică, cerbii cei frumoși, chemând și păzind căprioarele cele setoase și temătoare, ca să se adape și să se oglindească în undele apelor curate și proaspete. Până și iepurașii cei fricoși în alte părți aici nu se tem de nimeni, ci vin și ei să-și stâmpere setea lor, bând din prospețimea apelor răcoritoare și rupând câte o frunzuliță din trifoiul verde și fraged care crește din belșug pe malurile lor. Apoi sar și se joacă câte trei-patru, ridicându-se în două lăbuțe, rostogolindu-se fericiți prin trifoiul înflorit și moale.

Mielușeii albi și ieduții săritori, mulți-mulți, se văd fugind unii după alții, izbindu-se, în joacă, cu cornițele lor ca niște bumbi micuți, prefăcându-se că se bat, apoi se sărută dulce pe botișorul fraged și roz, apoi iarăși o iau la fugă, sărind unii după alții și unii peste alții, înveselind pe toți cei care ar tot sta să se uite după ei.

Din loc în loc, poți întâlni câte un urs mare care stă în mijlocul cărării ca să nu poți trece de el până ce nu-i dai câteva bucățele de zahăr ori alte dulciuri, după care, lingându-și buzele, se dă la o parte, mormăind ceva care, pe limba lui, înseamnă un „mulțumesc frumos”.

Dacă stai undeva pe o bancă în aceste parcuri, printre fagi sau brazi, uitându-te, pe gânduri, la vreuna dintre frumusețile ce te înconjoară, numai ce te trezești că cineva îți umblă pe neașteptate la buzunarele hainei, căutând și scotocind să ia ceva de acolo. Când, speriat, te uiți cine îndrăznește așa ceva, vezi o veveriță drăguță care, stând pe picioarele dinapoi lângă buzunarul tău, se uită de pe bancă la tine cu niște ochișori negri și frumoși și, lingându-și buzele și mustățile, îți face un semn cu lăbuța întinsă, parcă spunându-ți:

– Te rog, fii bun, și, dacă ai, dă-mi o nucă ori măcar trei alune!...

Iar când vede că bagi mâna în buzunar ca să-i dai, se urcă până pe umăr, ca să te miroase la ureche și să-ți spună, sărind cu nuca în copac: „Mulțumesc și mai doresc!”

Dimineața, înainte de a te scula din pat și a ieși din camera ta, te sperii dintr-o dată auzind trei bătăi destul de tari și de amenințătoare în ușă. Dacă nu te scoli îndată să deschizi, mai auzi din nou alte bătăi și mai tari. Deschizi ușa speriat să vezi cine te scoală atât de dimineață și într-un mod așa de aspru. Și când, ce să vezi: un cerb înalt și frumos, cu ochii cei mai nevinovați și mai frumoși din lume, se uită la tine dând capul când într-o parte, când în alta și așteptând să-i dai covrigul după care vine în fiecare dimineață. El lovise cu coarnele lui mari și lucioase în ușă. Apoi cu copita neagră și ageră a piciorului din față. Când îl vezi atât de frumos și de nevinovat nu numai că nu te superi pe el că te-a speriat din somn, dar îi dai îndată cu bucurie un corn ori o feliuță de pâine. Și îți vine să-l săruți pe botișorul lui frumos și curat care se întinde spre fața ta cu prietenie și încredere.

Ce să mai zici de porumbeii albi și de turturelele vesele care vin până pe umerii tăi și se așază pe mâinile tale, ciugu-

lind fărâmiturile sau semințele ce le dai... Nici o vietate nu se teme Acolo nici de om și nici de celelalte vietăți, căci Acolo nu sunt vietăți răufăcătoare. Oricine ajunge Acolo n-ar mai pleca niciodată.

Numai că toate frumusețile acelor locuri și toată veselia acestor case se găsesc dincolo de un cimitir mare și tăcut. Iar dincolo de acest cimitir mare și tăcut se întinde o apă neagră și rece. Mulți au căutat să ajungă în acele locuri minunate fără să treacă prin acest cimitir mare și tăcut și fără să întâlnească această apă neagră și rece care uneori este foarte tulbure și lată. Dar nu este nici un alt drum pe care să se poată ajunge în fericirea acelor locuri, decât prin acest cimitir și peste această apă...

Cum anii au trecut tot mai mulți, cimitirul a tot crescut și s-a tot întins încoace, spre locul unde stau și eu acum. Stând de atâta vreme aici, am văzut și eu foarte mulți doritori trecând într-acolo și apropiindu-se de cimitirul acesta tot mai mare și mai tăcut. Pe mulți i-am văzut că, apropiindu-se de cimitir, se cutremurau de groază și n-ar fi vrut deloc să treacă pe acolo. Alții se înfricoșau numai gândindu-se la apa cea neagră și rece care uneori era foarte tulbure și lată. Și se scuturau de teamă, neștiind ce să facă: să treacă sau să nu treacă. Dar nu era alt drum, decât pe acolo.

Ascultam adeseori, stând în fața porții mele, când la unii, când la alții care treceau. Și am auzit multe păreri și multe vorbe, de toate felurile. Unii erau curajoși și nu se temeau nici de cimitir și nici de apa de după el. Aceștia priveau cu o nădejde fericită și chiar cu o mare bucurie la vârfurile argintii ale munților frumoși la poalele cărora ei știau că îi așteaptă poiana cea minunată și casele cele cu multe lăcașuri ale Stăpânului celui mai bogat și mai bun din lume, care primește și ospătează pe oricine poate ajunge cu bine până Acolo.

Odată, cineva mi-a spus fericit că Acolo se pregătește o nuntă mare. O nuntă cum n-a mai fost niciodată și nicăieri. Fiul cel mai mare și cel mai iubit al Stăpânului își aflase o mireasă nespus de frumoasă cu care dorește să se cunune pe totdeauna, iar acum se pregătește Acolo o nuntă cum nu s-a mai văzut.

Umblau frumoșii chemători îmbrăcați sărbătorește, mergeau din poartă în poartă scuturând țoalele lor împodobite cu panglici colorate și cu zurgălăi aurii, cântând cele mai frumoase cântări de chemare și îndemnând cu cele mai frumoase cuvinte pe toți cei chemați să vină la nuntă. Solia lor cea frumoasă era cea învățată din moși-strămoși și se rostea la fel oriunde intrau, zicând:

*Să știți care este cuvântul
al lui Dumnezeu mai întâi,
apoi al Stăpânului cel Bun
și al Fiului Său Preaiubit,
Care are Casele cele mai mari
din Poiana cea mai minunată
de la poalele munților celor mai frumoși
ai Patriei noastre Scumpe.
Că sunteți poftiți la nunta lor,
care va începe în Duminica Mare,
pe o zi-două, ori pe nouă,
ori pe nouăzeci și nouă,
ori pe-o sută, ori pe-o mie,
dar va fi o veselie,
cum n-a fost, nici n-o să fie...
Să veniți cu bucurie,
ca nuntași de omenie...*

Și ieșeau, cântând și sunând din zurgălăi:

Să ne vedem sănătoși la nuntă!

În zilele următoare, pe măsură ce se apropia Duminica Nunții, vedeam venind pe cei mai de departe întâi, căci totdeauna cei care sunt mai de departe ajung primii. Ei se grăbesc mai tare decât cei de aproape, care se mai ocupă cu prea multe altele, gândind că ei și așa sunt aproape și mai au vreme... Întocmai cum spune Mântuitorul: „*Vor veni de la miazănoapte și de la apus... și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov, iar voi veți fi scoși afară...*”

Sâmbătă seara, mă grăbeam și eu ca să nu rămân de ultimii nuntași care mergeau cât mai repede ca să ajungă și ei înainte de a se încuia porțile. Știi că porțile se închid la miezul nopții. Cine n-a ajuns până atunci rămâne afară.

Mă uitam printre cei care treceau, doar voi vedea pe cineva cunoscut lângă care să mă alătur și eu, pentru că vom avea de trecut în noaptea asta nu numai prin cimitirul cel mare și tăcut, dar și peste apa cea rece și lată. Și nu este bine să fie omul singur niciodată. Întârzasem și eu, nefiind cu grijă ca să-i văd pe ceilalți vecini și prieteni ai mei cu care mă înțelegeam atât de bine, ca să merg și eu o dată cu ei. Se vede că ei s-au pregătit mai din timp, sfârșindu-și lucrul pe acasă și îmbrăcându-se de sărbătoare. Și m-am pomenit că plecaseră fără mine. Când m-am uitat eu, ei abia se mai vedeau. Trecuseră prin cimitir și peste apă. Intrau pe porțile frumos împodobite, în cântările sărbătorești ale corurilor de nuntă care îi întâmpinau...

Când și eu, terminându-mi lucrul și îmbrăcându-mi haina de nuntă, am ieșit în drum, căutând, cum am mai spus, pe cineva cunoscut lângă care să mă alătur, am mai aflat doar do-

uă suflete de care simții că mă pot alipi să merg împreună cu ele spre nuntă. Unul o luase ceva mai înaintea mea, celălalt era mai în urmă, dar se ținea după mine. Am băgat de seamă că nu se cunosc, fiindcă nu vorbeau împreună, dar pe mine mă cunoșteau amândoi.

– Mie mi-e frică de cimitir, îmi zise sufletul care venea ceva mai în urmă, grăbindu-se să fie lângă mine și să mă țină de mână. Am băgat de seamă că tremura. Te rog să nu mă lași singur! Să nu mergi fără mine! Vreau și eu să ajung la nuntă, dar mă tem. Mi-e tare frică de locurile astea pe unde trecem acum.

Auzi cum urlă niște câini? Auzi cum țipă niște cucuvele? Simt cum foșnesc niște umbre primejdioase împrejurul nostru... Nu mă lăsa singur! Nu te duce fără mine! Lasă-mă să mă țin de tine! Mi-e frică de cimitirul acesta, de noaptea asta, de apa asta neagră!... O, de-am ajunge cu bine!... Să nu te duci fără mine!...

– Vezi dacă am plecat prea târziu! i-am zis eu. Ce bine era să fi plecat și noi mai devreme, când era dimineată ori măcar ziuă, să nu tot amânăm până acum, seara, ca să ne prindă noaptea pe drum! Iată câte primejdii întâlnim în cale și cine știe încă ce vom mai întâlni. Noaptea este foarte primejdios să pleci la drum. Și poți ajunge prea târziu. La miezul nopții porțile se închid. Dacă nu ajungem până atunci rămânem afară. Și noi mai avem mult de mers.

– Ție nu-ți este frică de cimitir? am strigat însoțitorului meu care se grăbea și era mulțisor înaintea noastră.

– Nu mi-e frică nici de cimitir și nici de apă, de nimic, răspunse. Eu m-am pregătit și pentru una și pentru alta. Și abia aștept să trec de ele, fiindcă Acolo, în Casa cea de Nuntă, eu am pe toți cei dragi din familia mea care sunt plecați

înainte de mine. Ei m-au lăsat acasă ca eu să termin ce mai rămăsese de făcut după ei, apoi să vin și eu. Acum, după ce am terminat totul frumos, mă grăbesc să ajung și eu cât mai repede. Mirele îmi este cunoscut și prieten foarte bun din copilărie, iar mireasa este una dintre verișoarele mele dulci cu care sunt cel mai bun prieten. Nici nu mă gândesc la cimitirul din fața noastră, nici la apa cea rece peste care trebuie să trec. Prin cimitir, calea este scurtă și ușoară, iar peste apă este o punte dreaptă și frumoasă. În afară de asta, știu că cei dragi ai mei mă așteaptă chiar pe malul celălalt al apei, ca să mă conducă Acolo în Casa Ospățului Fericit, unde Mirele – Prietenul meu – și Mireasa – rudenia mea – mi-au pregătit și mie un loc frumos între ai lor și între ai mei. Toți mă așteaptă cu dor, gândindu-se să ajung și eu cu bine Acolo unde ei au și ajuns. Veniți și voi mai repede! Iată, s-a înnoptat și încă mai avem! Dar nu-i departe, ajungem și noi curând!

– Stai ceva mai încet, i-am zis eu. Vezi că sufletul ăsta este mai slab și se ține de mine. Nu pot să-l las și să merg fără el.

– Tu, i-am zis sufletului care se ținea de mine, de ce te temi de noapte, de cimitir, de apă, de năluci și de toate acestea printre care trebuie să trecem? Noi mergem la o nuntă atât de strălucită și ne așteaptă Acolo o bucurie atât de mare, încât nici n-ar trebui să mai gândim la toate aceste primejdii prin care avem de trecut ca să ajungem Acolo. Suferințele acestea de acum nici nu sunt vrednice să fie puse alături de fericirea care ne așteaptă dincolo de ele pentru totdeauna.

Eu nu-i pot înțelege pe foarte mulți pe care, când trebuie să plece într-acolo, îi aud – atât pe ei, cât și pe ai lor – plângând cu mare jale și tânguindu-se: *Vai de noi! Vai de noi! De acum niciodată nu ne vom mai vedea.*

Ba unele femei se bocesc de asurzesc lumea cu vaietele lor, zicând:

*Plângeți frați, plângeți surori
și tu, grădină cu flori,
plângi tu, casă, și tu, masă,
că cel drag acum vă lasă
și se duce, duce, duce
într-o groapă, sub o cruce
și se duce peste-o apă,
și s-acopere-ntr-o groapă,
și se-acopere sub glie,
și nu-l mai văd pe vecie!...*

Vai, ce nefericiți sunt cei care se tem de cimitir și de apă! Aceștia n-au nici o nădejde și nici o credință în ceea ce este dincolo de acestea. Care nu-L cunosc pe bunul și bogatul Stăpân al Ospățului, Care-i așteaptă cu o bucurie și o fericire negrăită și strălucită.

E o adevărată groază să-i auzi pe aceștia cum își iau rămas bun de la cei care pleacă, tânguindu-se: *Jalnică familie, întristați ascultători, nefericite rudenii, luați-vă rămas bun pentru totdeauna!... Veniți să-i dați cea din urmă sărutare! De acum nu vă veți mai întâlni niciodată!... Vai, și iară vai!...*

Nici chiar păgânii, care nu au auzit niciodată despre un Dumnezeu Viu și Atotputernic, nici despre Viața și Învierea Veșnică pe care le-a adus Hristos – Domnul și Mântuitorul nostru cel Viu –, nici chiar păgânii nu se tânguiesc cu atâta deznădejde și necredință ca mai toți acești ziși creștini.

Cum adică, chiar nici o nădejde? Chiar niciodată? Chiar pe veci? Dar unde este făgăduința cea mai scumpă ca oricare

alta, a învierii noastre și a vieții noastre cu Domnul în Împărăția Sa, despre care ne-a spus Dulcele nostru Mântuitor Iisus Hristos când a zis: „Mă duc să vă gătesc un loc și apoi iarăși Mă voi întoarce la voi, ca să vă iau cu Mine, pentru ca Acolo unde voi fi Eu să fiți și voi...”? Sau: „Eu sunt Învierea și Viața, cine crede în Mine, chiar dacă moare, va trăi veșnic...”

Oare sufletele celor dragi nouă, care au plecat înaintea noastră, nu sunt ele Acolo, la Domnul Iisus? Oare ele nu ne așteaptă, nu se roagă pentru ca și noi să ajungem fericiți Acolo unde sunt ele? Oare cei iubiți ai noștri care vor rămâne în urma noastră nu vor veni și ei Acolo în curând, pentru a nu ne mai despărți apoi niciodată? Ba da!... Toate acestea sunt întocmai așa, fiindcă Scumpul nostru Mântuitor ni le-a spus și ni le-a promis cu sfintele Sale buze, iar El nu ne-a spus decât Adevărul. Atunci, dacă noi avem niște făgăduințe atât de scumpe și de sigure, oare cum ne mai putem tânguî chiar așa ca și cei care nu au nici o nădejde pe vecii vecilor?

Ce despărțire este veșnică? Ce mormânt este închis pe veci? Ce lespede sau glie ne pot acoperi ca să nu mai ieșim, când Domnul Iisus ne spune: Toți veți învia și veți ieși din morminte, dar unii pentru viața și răsplata veșnică, iar alții pentru rușinea și pedeapsa veșnică. Ne vom revedea sigur cu toții iarăși, în fața Marelui Judecător. Și numai unde vom merge din fața Lui, acolo vom rămâne pe veșnicie. Nu despărțirea asta de acum e veșnică, ci aia de atunci va fi pe veci.

Dar pentru noi, care trecem prin cimitir la Nunta cea de dincolo de el, trecerea asta nu trebuie să ne întristeze întru nimic. Noi nu rămânem acolo, noi numai trecem pe acolo, fiindcă pe acolo este calea și nu putem ajunge la Nunta cea fericită decât trecând pe acolo. Și dacă este numai o trecere scurtă, de ce să ne fie frică ori să ne tânguim? Spunem ca

Psalmistul: „Nu mă tem, căci Tu ești cu mine!... Când Tu ești la dreapta mea, de cine m-aș teme?”

Veniți mai bine să ne rugăm împreună – și astfel să ne pregătim să trecem bucuroși:

Doamne, Dumnezeu și Stăpânul nostru cel nespus de bun și de bogat, Îți mulțumim că ne-ai chemat și pe noi la Nunta pe care Tu ai pregătit-o Fiului Tău Preaiubit.

Te rugăm, ajută-ne să trecem cu bine și cu bucurie peste toate cele ce mai sunt în calea noastră, până vom ajunge și noi la Porțile Veșnice ale Locuinței Tale, unde ne-ai pregătit și nouă un loc frumos.

Iată, ne apropiem și noi de cimitirul cel tăcut și de apa cea rece. Fă-le pentru noi plăcute și ușoare, ca să le putem trece cu bine. Fă-ne să auzim tot timpul cântările cele fericite cu care ne vor întâmpina cântăreții Tăi cei minunați și rugăciunile ce le fac pentru noi dragii noștri care ne așteaptă Acolo, să ajungem și noi biruitori.

Ajută-ne și pe noi, cei slabi și întârziați, să putem ajunge la timp și cu vrednicie. Amin.

...După această rugăciune, am intrat plini de curaj pe calea care trece prin cimitir spre puntea apei. Și parcă nici n-am simțit ce repede am trecut prin ele.

De cum am intrat pe această cale, am și auzit de Dincolo de apă cântările de nuntă și glasul dragilor noștri care ne îndemneau: Nu vă temeți! Credeți în Dumnezeu-Tatăl și bizuiți-vă pe Numele lui Iisus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, căci Duhul Sfânt vă va călăuzi și ajuta să ajungeți cu bine! Ațintiți-vă privirea și auzul, și inima spre ceea ce vă așteaptă Aici, căci lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, nici urechea nu le-a auzit, nici inima n-a putut să le bănuiască, așa

sunt lucrurile care vă așteaptă Aici! Fiți tari! Credeți și veți birui! Încă o clipă și veți ajunge!... Fiți tari și luptați și Domnul Iisus vă va da biruința!...

Și, până nici n-am băgat bine de seamă, într-adevăr așa a fost.

O, Mână Sfântă, nu închide încă Porțile Tale – căci mai sunt și în urma noastră... până nu vor ajunge și ei – ca să nu rămână afară nimeni din cei chemați. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

La Țărmul Întâlnirii

*La Țărmul Întâlnirii dorim s-ajungem blând,
cu cea din urmă lună în soare apunând,
cu zorii primei zile a vecilor ieșind,
cu Nou-Ierusalimul în Zare strălucind.*

*Deasupra, Curcubeul cu sute de culori,
s-anunțe începutul Eternei Sărbători
și-n coruri fericite, al îngerilor roi
cântări și flori să lase să ningă peste noi.*

*Miresme-mbătătoare prin unduiri de vânt
s-adie tot mai scumpe spre noi din Duhul Sfânt,
iar Țărmul Drag să fie cu dragii noștri plin,
privind spre noi, să strige: O, iată-i, iată-i, vin!...*

*În urmă ni-e Trecutul, pe veci de veci uitat,
'nainte-i Viitorul în slavă-nveșmântat,
deasupra și spre larguri, și dedesubt e tot
un cântec și-o iubire prin care treci înot.*

*Aproape, mai aproape, prin lacrimi, fericiți,
cu drag ni-i recunoaștem pe cei prea mult doriți;
cu mâinile întinse, plângând și ei, și noi,
ne împreună veșnic al Harului șuvoi.*

*Din tot – și de prin toate, Iisus, Iubitul Drag,
ne-așteaptă pretutindeni, în fiecare prag,
ne-mbrățișează dulce și ne sărută lin
– și cântecul e numai al dragostei suspin.*

MOARTEA LUI IAMBOR

Cuvântul cel Sfânt al lui Dumnezeu spune că prietenul cel adevărat iubește oricând, iar în nenorocire îți ajunge ca un frate. Lucrul acesta este foarte adevărat; și oricine a trăit și a încercat în viața lui a mai adăugat o dovadă și o mărturie despre temeinicia acestui duios și sfânt adevăr. Mai ales, cine a avut un astfel de prieten, din copilăria lui, și a ajuns astfel să mai treacă și prin nenorociri și primejdii, trebuind să se sprijine pe un ajutor numai din partea prietenului său – când acest prieten și-a pus în primejdie chiar viața lui însuși pentru a-l salva – atunci, într-adevăr, un astfel de prieten îți ajunge mai scump decât orice frate.

Deosebirea dintre prieten și frate se face de multe ori în folosul fratelui și în paguba prietenului. E adevărat că uneori sunt și frați care sunt în stare să facă orice pentru tine. Dar parcă este și mai adevărat că un prieten adevărat este în stare să facă ceea ce, de multe ori, nu-ți face nici cel mai apropiat frate.

De aceea, pentru multe suflete, mai frați sunt prietenii decât cei născuți din aceeași mamă. Bineînțeles că aici este vorba numai de prietenii cei credincioși, cei curați, cei vrednici și buni.

Eu am fost un copil singur la părinți. N-am avut nicio dată nici frați, nici surori din aceeași mamă și tată. Poate că

de aceea am iubit atât de mult copiii și copilăria. Am avut și o soartă mai grea în familia mea de atunci. Acum – când toate au trecut demult și pământul înverzit acoperă de zeci de ani toate fețele și numele celor care erau în jurul meu atunci – o blândă rugăciune iertătoare mi-i învăluie pe toți. Și toate se topesc într-o duioasă și înlăcrimată amintire. Dar atunci eram un suflet foarte nefericit și trist. Nefericirea și tristețea asta îmi erau cu atât mai mari cu cât nici puținii copii care mai erau prin vecini nu mi-au arătat niciodată stropul de iubire și prietenie sinceră de care avea atâta nevoie inima mea de copil singur. Ei erau câte doi, trei la părinții lor și erau de-ajuns ca să se joace sau să umble unii cu alții – și nu mai aveau nevoie de mine. În afară de asta, părinții lor, care aveau nu știu ce neînțelegeri cu ai mei, îi îndemneau nici să nu mă primească la ei. Iar pe ei îi opriseră nici să nu vină la mine. Totdeauna când puteam primi ori puteam afla pe undeva ceva bun și frumos, alergam repede să le duc lor, doar-doar voi reuși să mi-i împrietenesc cumva. Simțeam atâta nevoie de o prietenie în singurătatea zilelor și ocupațiilor mele – și nu știam unde să-mi pot afla această prietenie. Bunicii mei – părinții mamei și ai tatălui meu – care, singurii, mi-au arătat o dragoste sinceră cu adevărat, au murit unii după alții, la vârsta când eu abia mi-i mai amintesc. Despre bunicul după mamă am numai două amintiri ca două visuri scurte.

El a murit în august 1916, când eu aveam doar un an și jumătate. Și totuși de la vârsta aceea mai păstrez și astăzi aceste două amintiri scurte ca pe doi bănuți de aur în punguța tainică a inimii mele de copil. Despre bunicul după tată am mai multe amintiri, presărate printre povestirile mele. El a murit când eu aveam aproape șapte ani, în toamna anului 1921, când eu încheiam doar prima mea săptămână din întâia

clasă primară. Nici nu aveam abecedar încă, ci numai tăblița și condeiul de gresie, pe care învățam să fac primele cercuri și bețe ce vor forma, peste câteva zile, cele dintâi litere pe care le-am învățat: «o» și «i» – «oi».

Bunicile și-au urmat și ele, una după alta, pe soții lor care le așteptau încă în mormintele proaspete din cimitirul de pe dealul bisericuței noastre – tristă și ea între cei doi tei bătrâni, care îi păzesc singurătatea într-o lume tot mai străină și pentru ea. Astfel am rămas cel mai singur și mai trist suflet de copil de pe lume. E de la sine înțeles că, negăsind nici un prieten între oameni, mi-am alipit fața înlăcrimată și inima singură de animale. Mai ales de două dintre acele ființe necuvântătoare, care mi-au devenit apoi cei doi mai apropiați prieteni din copilăria mea.

Unul a fost Somoș, câinele nostru alb, pe care l-am crescut cu lapte și pâine de pe când era doar un cățeluș ca o jucărie, cu blănița albă și molcuță și cu doi ochișori mici și negri ca două mure. După doi ani, Somoș era un câine mare și puternic. A murit apărându-mă pe mine și tot avutul nostru ce era într-un car cu boi, când fugeam de războiul ce se năpustise peste noi atunci. A murit ucis cu baioneta de către soldatul care se năpustise să ne prade ce aveam în car, împingându-mă pe mine la o parte. Atunci Somoș, care venea cu noi, văzându-l pe soldat împingându-mă, i-a sărit în spate și l-a prins de gât. Dar soldatul puternic s-a întors și l-a străpuns cu baioneta, omorându-l pe loc. După nici un mort de pe lume cred că n-aș fi mai plâns cu atâta durere cum am plâns după acest câine care a murit apărându-mă pe mine. Am mai povestit undeva despre el, dar totdeauna când îmi aduc și astăzi aminte despre prietenia care își dă viața pentru prietenul său, mă gândesc

și la Somoș, care a făcut asta pentru mine. Ce mult am învățat eu de la el, în privința asta!...

A doua ființă, după Somoș, pe care am iubit-o la fel, a fost Iambor – vițelul și boul de mai târziu. Am mai povestit și despre el, cum a venit pe lume în curtea casei părinților mei când eu aveam abia cinci, șase ani, la un an după ce-l pierdusem pe Somoș. Așa a avut bunul Dumnezeu totdeauna milă de mine, ca, ori de câte ori am pierdut o ființă dragă, să nu mă lase zdrobit și părăsit de tot, ci S-a îndurat și mi-a adus în inima mea o altă ființă cu care să-mi unesc soarta și să-mi încălzesc inima. Și după cum toată iubirea inimii mele i-o dădusem celei pe care Dumnezeu mi-o lua-se, tot așa mi-o dăruiam acum celei pe care mi-o aducea în locul ei rămas gol.

Nu știu cum pot alții, dar eu n-am putut iubi pe nimeni numai cu o parte din inimă. Ori mi-am dat inima toată, ori n-am putut da nimic. De aceea am fost atât de zdrobit totdeauna când o prietenie mi-a murit ori m-a trădat...

Acum vreau să povestesc mai departe cum s-a întâmplat cu Iambor, după ce știți cum ne-a salvat de la moarte, trăgând singur carul cu lemne, în genunchi, prin pietrele sparte, până în vârful pogorului aceleuia greu și primejdios din pădure. Am povestit ce sfârtecată îi era pielea de pe amândoi genunchii lui, când am ajuns sus, în vârful dealului primejdios. Cum tata, rupându-și mânecile de la cămașă, i-a pansat genunchii însângerați și, astfel, cu nespuse de mare greutate, am ajuns până acasă. Iambor nu ne-a lăsat pe drum, dar numai bunul Dumnezeu știe cum s-a chinuit el ca să ajungem până în curtea casei noastre. Acolo a căzut jos, sfârșit de durere și efort. Și de-abia l-am putut trage șase oameni până în grajdul lui pe paie. Era toamna atunci; cădeau frunzele ruginite de prin merii și

nucii grădinii noastre. Toată iarna următoare a zăcut Iambor în grajd, căci genunchii picioarelor lui din față se umflaseră și rănilor lui copseseră dureros. Când tata le strângea ca să curgă sângele stricat și gălbui, mai ieșeau încă pietricele și așchii de sub pielea sfârtecată și din rănilor lui dureroase. Atunci el gemea de durere și-i curgeau lacrimi mari din ochii lui blânzi și îndurerați. Eu, văzându-l cât de mult suferă, îngenuncheam lângă el, îi cuprindeam capul în brațele mele și, lipindu-mi obrazul de al lui, plângeam și eu de mi se scutura cămășuța pe inimă, așa mă durea sufletul din pricina lui.

Sunt trecuți de atunci peste șaiszeci de ani, dar parcă a fost ieri, așa de adânc mi s-au întipărit în amintirea mea toate aceste întâmplări. Ce mult am învățat eu atunci din credințioșia lui Iambor, ca, oricât ar fi de greu, să nu-mi las nicio-dată datoria la jumătate de drum! Să mi-o duc până la capăt, oricâte suferințe ar trebui să îndur pe drumul ei! Numai când am ajuns la capăt să pot să mă opresc! Numai atunci să fiu liniștit! Până atunci – nu!

Noi dorim, din tot sufletul nostru, iubiri mari în viața noastră. Și nu se odihnește ființa noastră cu adevărat decât atunci când simte că le-a găsit. Dar dacă am ști noi de la început cât de scump va trebui să plătim aceste iubiri, aproape că mă îndoiesc dacă le-am mai dori. Am iubit și eu pe Somoș și m-am bucurat de el, puținul timp cât l-am avut lângă mine, cum nu te mai bucuri de nimic pe lume la vârsta aceea. Dar cât de mult l-am plâns apoi când l-am pierdut – iarăși nu-i nimeni să poată măsura.

Iubirile – toate iubirile – se plătesc cu un preț pe măsura lor. Pe cele scumpe le plătești scump. Pe cele ușoare le plătești mai ușor. Dar pe cele grele le plătești foarte greu.

L-am iubit apoi pe Iambor și mai mult. De prietenia lui m-am bucurat o vreme mai lungă și de la el am învățat alte lucruri neuitate. Dar și suferința mea pentru el mi-a fost tot așa de mare când a venit vremea să-l pierd și pe el. După iarna cea grea, cu boala genunchilor lui Iambor, a venit și primăvara. În timpul acesta, el s-a vindecat deplin. Acum era vremea aratului și a celor dintâi însămânțări de primăvară. Tata, de dimineața până seara, era cu boii: când la plug, când la grapă, când la cărat cu carul.

Ce drag mi-a fost mie totdeauna când am văzut la jug doi boi care trag frumos, care țin jugul drept pe grumazul lor, care pășesc la fel, care merg alături, trăgând cinstit și înțelept la povara ce trebuie s-o ducă împreună! Mersul lor parcă era o cântare de iubire. Carul lor parcă se legăna și nu se hurduca mergând. Roatele cântau, nu scârțâiau și oricine îi privea ar fi tot dorit să-i vadă. Chiar și drumul pe unde mergeau era mai frumos din pricina lor. Așa am văzut și așa am dorit eu, cu lacrimi, să văd și viața de căsnicie a celor doi soți care se hotărăsc să ia împreună jugul însoțirii. Și, mai ales, așa am dorit să-i văd și pe acei frați lucrători ai Domnului pe care Duhul Sfânt i-a ales și i-a chemat să ducă împreună jugul Domnului Iisus – să tragă la carul Lucrării Sale Sfinte... Ce fericite sunt căile și vremile când acești frați trag cinstit, frumos și curat împreună la poverile și la jugul lui Hristos! Ce rod minunat dă Dumnezeu pe urma muncii lor harnice și ce priveliște minunată este și pentru îngerii, și pentru oameni armonia și colaborarea sfântă și fericită dintre frații lucrători!

Dar nu știu de ce a îngăduit Dumnezeu și în viața animalelor, ca și în a oamenilor, atât de multe însoțiri dureros de nepotrivite. Soțul la jug al lui Iambor, pe care tata îl

cumpărase prea în grabă de la un negustor prea bun de gură, nu se potrivea deloc cu Iambor. Era în același jug cu Iambor, dar niciodată nu i-a fost un soț cinstit și adevărat. La muncă, oleacă ce simțea ceva mai greu, se lăsa pe rudă și nici nu voia să mai tragă deloc. Dacă-l atingea tata cu biciul, devenea nervos, se smucea în dreapta și stânga, lovea cu capul și cu picioarele, dădea înapoi și nu mai știa ce să mai faci cu el. Te făcea și de rușine, și de necaz. Trebuia să-l silești tot pe Iambor să tragă singur toată povara. Ba, să-l mai tragă și pe el, care se încăpățâna să nu mai facă nimic. Nu-i păsa nici de vorba bună, nici de cea rea. Așa făcea mai totdeauna. De aceea, tata era foarte necăjit din cauza lui. Dar, ca să nu mai aibă atâta bătaie de cap și rușine, potrivise jugul astfel, încât să ducă singur Iambor, totdeauna, mai toată povara.

Când îl întreba vreun prieten pe tata ce fel de boi mai are, bietul tata, necăjit și rușinat, îi răspundea: „Am un bou și o belea!”

Într-adevăr, numai o belea pe capul lui era acel soț necinstit și leneș al lui Iambor, care la muncă lăsa tot greul pe celălalt, iar la mâncare era un lacom și un hrăpăreț fără frâu.

Când le da mâncare în iesle, leneșul de soț, necinstit și lacom, se repezea el întâi să întindă botul în fața celuiilalt, să tragă la el toată mâncarea, s-o grămădească de partea lui, apoi mânca cu lăcomie din grămadă, pe când în fața lui Iambor nu mai lăsa decât niște ogrinji și paie. De aceea, trebuia să avem totdeauna grijă ca partea lui Iambor s-o împingem mult de partea lui, ca să nu mai poată ajunge să-i ia celălalt mâncarea. Acela, când vedea că nu poate ajunge să-i ia mâncarea, îl lovea furios cu capul și îl împungea cu coarnele lui ascuțite, deși era mai slab și mai mic decât el.

Mai târziu, când m-am uitat în multe căsnicii, am văzut că și între oameni sunt, în prea multe cazuri, tot un bou și o belea. Boul trage jugul, iar beleaia chiulul. Boul muncește, iar beleaia lenevește. Boul câștigă, beleaia risipește. Unul rabdă și trage, iar celălalt lenevește și profită de bunătatea lui, umblând necinstit și necurat toată viața câtă le-o îngăduie Dumnezeu împreună.

În anul următor a fost o primăvară foarte secetoasă. Iarna nu ninsese aproape deloc. Gerul aspru uscaser pământul, iar dinainte de Postul Paștelui nu mai căzuse nici rouă, nici ploaie. Pământul era tare ca fierul și se crăpase ca scoarța de pe stejar. Aratul ogoarelor de primăvară mergea tare greu. Tata se chinuia de dimineața până noaptea, arând aproape numai singur cu Iambor, tot ce trebuia să însămânțeze. Ziua era peste măsură de cald. Soarele ardea ca vâlvătaia de foc la gura cuptorului. Plugul mergea scuturând ca prin pietre și scotea numai niște bolovani mari și rotunzi, cât dovlecii cei mari, fiindcă la noi pământul este argilos și bătucit ca drumul.

Iambor mergea trăgând din greu, cu limba scoasă de căldură și de oboseală, toată ziua. Jugul îi ardea grumazul asudat, care se umflase și îl dureau îngrozitor. Nu putea suferi să pui nici mâna pe grumazul lui umflat. Părul i se smulsese, iar pielea se crăpase, umflătura se făcuse mare și neagră ca o căciulă, iar din crăpăturile ei, un sânge negru amestecat cu sudoare se scurgea pe jug, pe resteu, pe brazda tare și uscată ca un drum de fier.

Dintr-o zi, Iambor n-a mai putut răbda jugul pe grumaz. Atunci a căzut în genunchi, a deschis gura mare și a scos limba, cu un muget de cea mai grea durere.

Din ochii lui – care se uitau cu o rugămintă sfâșietoare și parcă cu o cerere îndurerată de iertare – curgeau șiroaie de

lacrimi. A rămas așa în genunchi, apoi s-a lungit neputincios pe o coastă și a rămas așa prăbușit pe o brazdă.

Tata l-a înțeles cu durere. I-a luat jugul, apoi s-a dus și a făcut o saramură cu apă caldă și săpun, l-a spălat bine și l-a bătut ușor cu mâna, frecându-l moale, de sus până jos, până s-a mai liniștit. Apoi l-a legat cu o cârpă moale și l-a dus la umbră, să se odihnească pe iarbă. În primăvara aceea, Iambor n-a mai putut să tragă la jug. După câțva timp s-a vindecat. Dar ce învățătură minunată și dureroasă am reținut eu din răbdarea cu care el a tras, făcându-și datoria până ce a căzut pe brazdă! Cum trebuie să fiu și eu de credincios în lucrul încredințat mie, până la sfârșitul puterilor mele! Atunci, și numai atunci, să pot odihni liniștit. Stăpânul meu va avea grijă de rănilor mele și El îmi va da mângâierea și îngrijirea Lui la timp.

În ziua de Sfântul Constantin – prin 21 mai – se duceau de prin satele noastre vitele la munte, pentru vârat. Am mai povestit și despre asta, în alte ocazii. Atunci m-am dus și eu cu boii noștri la munte, împreună și cu alții dintre sătenii și vecinii noștri. Unii cu vitele, alții cu oile lor.

Oile rămâneau acolo mai mult, până la Sfânta Maria Mare, după cum spune cântecul păstoresc de la munte:

*La Sfântă Maria Mare
se duc turmele la vale
și se duc și nu mai vin
pân' la Sfântul Constantin.*

Celelalte vite vin mai repede de la munte, mai ales boii, căci vine căratul grâului la arii pentru treierat, aducerea lemnurilor de la pădure și alte multe cărașii, unde este nevoie de ei.

În vara aceea, s-a întâmplat însă o mare nenorocire la munte. Vitele au început să se îmbolnăvească de un fel de boală nemiloasă care le umplea de bube dureroase gura, limba și buzele. Bubele acestea, umflate și coapte, le făcea să nu mai poată mânca nimic. Nici chiar să bea apă, decât cu mare greutate, suferind niște dureri îngrozitoare... Dar nu numai de gură, ci și de picioare se îmbolnăveau deodată. Bietele vite stăteau zi și noapte cu gura căscată, cu limba scoasă, curgându-le din gură spume cu sânge negru și gălbui. Iar împrejurul unghiilor, la toate picioarele, se făceau, la fel, umflături și copturi vinete și gălbui, până le cădeau unghiile de tot. Din cauza asta, mai toate vitele stăteau culcate și gemeau cu gurile deschise.

După două, trei săptămâni de zăcere, unele se mai vindecau, cu greu, dar cele mai multe mureau de foame, de sete și de mâncărimea muștelor care roiau neînterupt, cu miile, pe rănilor lor, fără ca să se mai poată nici apăra de ele. Dacă nu era cineva care să le mai îngrijească cu milă și cu răbdare, toate ar fi pierit. Atunci cea mai mare parte dintre vitele care erau la munte s-au îmbolnăvit, una de la alta.

Tata, când a auzit că a izbucnit boala între boii de la munte, repede s-a dus să aducă boii noștri acasă. Dar, când a ajuns el acolo, era prea târziu. Boala lovise și boii noștri. Dar, și de data asta, tot Iambor a trebuit să sufere cel mai greu. Celălalt era atins mai ușor. Aproape că nici nu-i păsa, putea să umble, să pască și să bea apă fără prea mare greutate. Nici n-a zăcut jos deloc.

Tata i-a adunat încet, având toată grija mai mult de Iambor și coborând cu ei pe marginea căilor cu iarbă. Mai greu a fost pe plaiul de la Ferica, până ce au ajuns jos, la fânețele de sub pădurea Fericenilor. Dar când au ajuns acolo, Iambor n-a mai putut umbla pe picioare și nici să pască iarbă. S-a culcat

jos și a zăcut acolo. Tata s-a dus și i-a cules iarbă moale de pe marginea izvorului de sub plai și s-a dus de i-a băgat cu greu în gura deschisă, ca s-o înghită. Apoi i-a dus apă și l-a făcut să înghită puțin. După aceea l-a lăsat acolo, în grija unuia care cosea fân în locul acela, și a venit acasă să o trimită pe mama după ei.

Mama, când a ajuns și l-a văzut pe bietul Iambor atât de slab și de bolnav, a îngenuncheat lângă el plângând și mângâindu-l pe frunte. Iambor plângea și el ca un copil, cu capul în poala mamei.

Mama s-a dus apoi cu găleata după apă, i-a dat să bea, apoi i-a spălat rănila de la gură și de la picioare. A cules în poală iarba cea mai molcuță de la marginea izvorului și i-a dus-o, băgându-i-o în gură, ca s-o poată înghiți. Apoi, cu niște cârpe duse de acasă, i-a înfășurat legându-i unghiile, ca să poată umbla mai ușor. Trei zile a durat până când mama, mângâindu-l și ajutându-l cum putea, a reușit să vină cu ei până acasă... Alegea marginea cu iarbă a drumului, ca să-i fie mai ușor lui Iambor. Iar când ajungea la un izvor ori la un loc cu iarbă tânără și fragedă, îi da să mănânce, apoi să bea apă sau să mănânce iarbă, adusă cu lacrimi, din mâinile sau din poala mamei.

A patra zi, seara, au ajuns, în sfârșit, acasă. Dar cea din urmă parte din drum a făcut-o bietul Iambor mergând numai în genunchi. Dorea și el parcă să ajungă cât mai repede acasă. Nu mai putea nici mânca, nici bea nimic. În zadar îl îmbrăcia mama, el nu-și mai putea mișca limba umflată și coaptă... Dar se chinuia, gemând, să ajungă până acasă. Făcea niște eforturi nebănuite de mari. Se târa ca un vierme, numai să ajungă. Slăbise de nerecunoscut; era numai un schelet. Și ce frumos fusese Iambor când plecase, acum o lună, la munte!...

Îndată ce a ajuns în curtea casei unde s-a născut, Iambor s-a lungit la pământ și a gemut atât de dureros, încât toți am căzut în genunchi lângă el. Tata i-a luat capul lângă pieptul lui. Mama se apleca să-i dea dintr-o căldare lapte cu pâine muiată, iar eu îl sărutam pe fruntea lui albă și pe ochii lui care ne priveau cu o nemărginită jale neputincioasă, printre șiroaiele de lacrimi. După ce ne-a privit dureros de stăruitor, și-a plecat capul, moale, pe picioarele tatei și – mai scuturându-se o dată din tot trupul – își întinse toate picioarele, își închise gura, apoi ochii și rămase așa pe totdeauna. Dumnezeu a avut, în sfârșit, milă și de bietul nostru Iambor. I-a luat astfel durerea și toată povara pentru veci. A scăpat și el de jugul nedrept și chinuitor pe care îl purtase toată scurta lui viață. Și a scăpat mai ales de necinstitul soț, care îl chinuise și îl nedreptățise toate zilele lui, de când și-l primise ca soț de jug și ca tovarăș de viață.

Cu multă durere m-am gândit, mai târziu, că în multe căsnicii se petrece, și cu oamenii, la fel. Oricât ar trebui să tragă și să se chinuiască soțul bun, nu se poate să nu aducă bunul Dumnezeu o zi în care se umple măsura și a unuia, și a celuilalt. Atunci se sfârșește totul. Ori pe pământ, printr-o minune, ori sub pământ, printr-o despărțire veșnică. Îndurarea lui Dumnezeu îl izbăvește pe Iambor, apoi îi vine rândul celuilalt să tragă până își ispășește tot răul ce îl făcuse soțului său celui bun, pentru care n-a avut nici o prețuire și nici o dragoste, cât le-a fost dat să tragă pe pământul acesta împreună.

L-am îngropat pe Iambor în fundul grădinii, sub mărul frumos, pe unde ne jucam noi cândva, când eram atât de veseli și de fericiți cum nu mai erau nimeni alții ca noi pe lume. Și astăzi, după atâția zeci de ani, când revăd locul acela, îmi

vin atât de dureroase amintiri în inimă și nu-mi mai pot stăpâni lacrimile.

Ce mult ne-am iubit noi, Iambor, și cât de mult ni s-au asemănat sorțile noastre pe acest pământ!...

În prima zi de târg, după moartea lui Iambor, pe soțul lui l-am dus, împreună cu tata, să-l vindem. Tata l-a vândut celui ce l-a cerut primul, cu cât a oferit pentru el, numai să-l dăm de la casa noastră. Nu-l mai puteam suferi pentru cât rău ne-a făcut nouă și, mai ales, lui Iambor.

Când l-am văzut, peste o vreme, la noul stăpân, aproape că nu l-am mai recunoscut. Era înjugat cu unul mai rău decât el. Stăpânul aranjase jugul în așa fel, că el ducea toată povara. Stăpânul nu mai mergea pe lângă car ori înaintea lor, ci stătea sus pe saci, având un par în mână, și da fără nici o milă, pe unde ajungea, când vedea că se trage într-o parte ori se oprește să răsuflă. Bietul de el! Slăbise de i se vedeau coastele. Șoldurile erau julite de lovituri cu parul, un corn îi era rupt – poate cel cu care îl tot împunsese pe Iambor – iar grumazul îi era numai crăpături umflate. Mi-au dat lacrimile de mila lui, în ce stare ajunsese.

Așa plătește odată bunul Dumnezeu – am gândit în inima mea – fiecărui soț rău și necinstit care, când are vreo ființă bună, blândă și răbdătoare lângă el, își bate joc de ea până ce i-o ia Dumnezeu. Apoi ajunge într-un jug cu una ca el sau chiar și mai rea, de trage el, până își blestemă ziua în care s-a născut și țâța pe care a supt-o, dorindu-și moartea, dar nepuțând muri, până ce își ispășește tot ce a făcut. Și bine face Domnul Dumnezeu când face așa cu cei care se poartă nedrept – fie în familia lor, fie în familia Domnului – cu soții și frații lor căroră ar trebui să le sărute și picioarele, dar căroră numai le chinuiesc sufletul.

Doamne și Dumnezeu milei și al dreptății, ai milă de toți cei care trag toată viața și toată greutatea la un jug nepotrivit, lângă un soț necinstit, leneș, lacom și murdar. Scapă-l odată, Doamne, de această însoțire nedreaptă! Iar până atunci dă-i răbdare și nădejde, ca să poată duce și suferi. Pregătește-i ziua izbăvirii ori pe pământ, ori sub el... Și, după aceea, dă-i odihna și răsplata pentru toată cinstea, tăcerea, smerenia și suferința lui. Iar soțului nedrept și necinstit rânduiește-i să primească după cum merită, pentru ca să-și dea el seama ce a făcut cu soțul său bun pe care i-l dase Dumnezeu, dar de care și-a bătut numai joc până la moarte.

Ai milă și de lucrătorii Tăi care se poartă tot așa cu frații lor, lucrătorii buni care și-au pus toată ființa lor în slujba Ta și duc aproape numai ei toată sarcina lucrului Tău. Ajută-i să-și poarte și ei partea lor, spre a nu rămâne toată numai pe unul sau numai pe unii, până cad. Ca să nu fie mai rău apoi, când vor rămâne numai ei singuri. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Când trebuie o jertfă

*Când trebuie o jertfă, eu mă gândesc la tine,
iubirea mea cerească, frumos și drag copil,
și simt că tu ești prețul izbânzilor divine,
și-aștept să vină-altarul, să-l văd cerându-ți-l.*

*Când gloatele sărmane tânjesc spre dezrobire
și pentru-a lor salvare se cere-un preț amar,
eu simt că tu ești prețul, frumoasa mea iubire,
tu ai să arzi, ca alții să-ajungă-n stări de har.*

*Când gurile flămânde vor leșina-n pustie
și pentru-a lor viață se cere dat un preț,
eu știu că tu ești prețul, iubire scumpă mie,
și-ai să te frângi pe tine, să scapi a lor vieți.*

*Când mâinile crispate vor cere-o răstignire
și pentru-a lumii ură se cere-un preț de dat,
eu știu că tu ești prețul, frumoasa mea iubire,
căci cerul nu primește decât un dar curat.*

*Când trebuie o jertfă, iubirea mea tăcută,
tu n-aștepta ca **alții** să fie răstigniți,
pășește tu 'nainte – și crucea ne-o sărută,
tu știi c-am fost în lume la **asta** rânduiți.*

*...Atunci și când veni-va Hristos în strălucire,
cu răsplătirea celor ce-au ars cu El pe-altar,
răbdarea ta smerită, frumoasa mea iubire,
va fi-ntre-a Lui podoabe un scump mărgăritar.*

MIELUȚUL CINEI DE TAINĂ

Era în Joia Mare, dimineața. În Ierusalim, sărbătorile Paștelui se apropiau de sfârșit. Urmau cele două zile mai mari. A doua zi era Vineri, ziua pregătirii, ziua dinaintea Sabatului, apoi venea Sabatul cel mare, care încheia cele șapte zile Pascale.

În toate casele fiilor lui Israel se pregătea jertfirea mielului pascal, în amintirea serii dinaintea eliberării strămoșilor lor din Egipt, când Domnul Dumnezeu poruncise ca fiecare familie israelită să taie un miel pentru masa de pregătire a ieșirii lor din robie, iar cu sângele mielului să ungă ușorii porții, spre a fi un semn pentru îngerul nimicitor care va trece în noaptea aceea și va ucide pe toți întâii născuți din casele asupritorilor poporului lui Dumnezeu.

Astfel, îngerul morții intra în toate casele care nu aveau semnul sângelui pe ușorii porții. Dar cei care aveau acest semn au fost salvați.

Deci toate casele și familiile evreiești se pregăteau, și în acest an, cu mielul obișnuit, după tradiție, pentru Cina de Paști... În toate părțile vedeai oameni ducându-se și venind, căutând să-și facă rost fiecare de un miel pe care să-l taie, după cum fusese cândva porunca Domnului și după cum se păstra cu sfințenie și acum obiceiul acesta străbun. Piața Ierusalimului era plină de mieluți legați de picioare și trântiți pe jos, pregătiți să fie luați și duși la junghiere.

Peste tot se vedeau oameni cu câte un miel, ducându-se sau venind dinspre piață. Unii se opreau să vadă sau să pipăie mielul celuilalt, cumpărat ori dus spre vânzare. Se întrebau de prețul mielului, împingându-l ori smucindu-l când într-o parte, când în alta. Își dădeau cu părerea, apoi plecau ori se târguiau să cumpere ori să vândă.

În dimineața aceea, Domnul Iisus îl trimisese și pe Iuda să cumpere și pentru ei un mieluț, ca să-l taie pentru Cina de Taină pe care aveau să o ia împreună cu toți ai Săi în seara acestei zile. Iuda ținea punga și se pricepea foarte bine la vânzări și cumpărări, fiindcă de câtăva vreme numai de asta se ocupa. Nici nu mai stătea decât foarte puțin împreună cu Domnul Iisus și cu ceilalți Apostoli, pentru că mereu își făcea de lucru să meargă când într-o parte, când în alta. Ba zicea că trebuie să ajute pe niște săraci, ba că trebuie să viziteze niște bolnavi, ba că este nevoie să lămurească pe cineva cu privire la o trebuință sufletească... De multe ori mințea, fiindcă el mergea în cu totul alte părți. Se ocupa cu negustorii necinstite, pentru câștig lacom și vinovat. Se împrietenise cu niște tovarăși răi și astfel ajunsese despărțit de Domnul și de frații săi. În curând, apoi, ajunse informatorul fariseilor și se făcu iscoadă pentru urmărirea și prinderea lui Iisus – Învățătorul și Stăpânul său.

Deci în dimineața aceea de Joia Paștilor, Domnul Iisus îl trimise pe Iuda să meargă să le cumpere și lor mieluțul de Paști. Iuda s-a dus bucuros, fiindcă asta îi era plăcerea lui cea mai mare: să vândă și să cumpere. Când te duci prin târguri ori prin piețe și ai timp să-l urmărești – așa, numai ca să-l cunoști mai bine – pe câte un astfel de om, făcut parcă anume pentru negustorie, te uimești cum se pricepe să învârtă vorba, cum știe să găsească vină când vrea să cumpere și cum știe să

inventeze numai calități și foloase când vrea să vândă. Cum știe să-l îmbete de cap pe celălalt, până reușește să cumpere cu jumătate de preț ori să vândă cu două, trei prețuri. Un astfel de târgoveț ajunsese Iuda.

Ajuns în piața mieușilor, Iuda se uita în dreapta și-n stânga, să vadă pe cine l-ar putea înșela. Se oprea când ici, când colo, lângă mieușii care zăceau pe jos legați de picioare. Lovea cu piciorul când pe unul, când pe altul dintre cei care erau legați cu funiute de gâturi, împreună trei sau patru, ori îi întorcea, când era numai câte unul, ca să-i vadă pe toate părțile. Îi pipăia cu mâini aspre și dure la gât, pe spate, peste tot, ca să-i vadă cât sunt de grași, apoi întreba de preț, strâmba din nas și pleca mai departe. Avea vreme destulă și nu se grăbea. Îi plăcea grozav să umble de la un vânzător la altul, arătând cum se pricepe el să încerce marfa și cum știe el de bine să aleagă și să se târguiască.

Privind cu ochi iscoditori când într-o parte, când în alta, Iuda căuta a-l descoperi pe acela pe care să fie sigur că-l poate înșela mai ușor. Acest fel de negustori plini de lăcomie și de șiretenie, cum era și Iuda, au un ochi așa de ager și de format în aceasta, încât dintr-o privire el îl și recunoaște pe omul simplu și cinstit, pe care apoi el este sigur că-l poate înșela așa cum vrea.

La marginea târgului, Iuda văzu o tânără fecioară care ținea în brațe un mieuș ca un crin alb cum e zăpada și cu-n botișor frumos ca un trandafir roz și rumen. La gât avea o fundiță roșie ca o rană proaspătă și sângerândă. Fecioara strângea mieușul lângă sânul ei, netezindu-i blănița albă de pe căpșor, sărutându-i cu drag ochișorii lui cei negri și curați și botișorul lui cel roz și frumos, mirosind încă a lapte proaspăt, pe care îl supsesse în dimineața aceea pentru ultima dată de la

măicuța lui. Iuda tresări de bucurie. Asta îi va fi prada care îi va cădea cel mai ușor în mâini. Fecioara curată cu mieluşelul ei cel frumos nu vor scăpa din mâinile lui.

– Cât ceri pe stârpitura asta! zise el cu batjocură și cu lăcomie plină de răutate, aruncând mâinile lui grosolane în gâtul mieluşului nevinovat, care se feri cu teamă, alipindu-se de sânul fecioarei.

– Nu-i stârpitură! răspunse cu sfială și durere fecioara curată. Este un mieluş atât de frumos și drăgălaş, de la singura noastră oiță care l-a avut pe el, cel dintâi născut al ei. Și mama lui este atât de tânără și blândă ca el. Nu l-am vinde pentru nimic în lume, dar suntem oameni săraci și ne trebuie și nouă bani pentru cumpărăturile de Paști. Ia-l, domnule, dacă vrei. E frumos și nu-i scump.

– Cât ceri pentru el, te-am întrebat?

– Nu cer mult. M-au mai întrebat și alții înaintea dumitale, dar îmi vine așa de greu să-l vând, când mă gândesc că acela care îl va cumpăra nu va avea nici o milă de el, îl va lovi, îl va trânti, îl va lega și pe urmă îl va ucide, chinuindu-l. Și biata fecioară izbucni în plâns, sărutându-și mieluşul ei și strângându-l la sân, ca să-l apere, încă o clipă măcar, de soarta crudă care îl aștepta.

– N-auzi? Cât ceri pe el? Spune o dată! Ori du-te cu el acasă și nu mai încurca lumea pe aici, dacă-ți pare chiar așa rău de el! Mielul acesta de aia s-a născut, ca să moară. Altfel cum ar fi sărbătorit Paștile?! Toți mieii au soarta asta. Ei, spune cât ceri, – ori te las și plec!

– De acasă mi-au spus să nu-l dau fără treizeci de arginți. Face atâta. Eu nu cer mai mult, dar nici nu primesc mai puțin, deși s-ar cuveni să cer. Fără acest preț nu-l dau.

– Bine, se învoi Iuda bucuros. Dă-l încoace la mine și ia-

ți banii!... Făcuse un târg bun. Cei treizeci de arginți erau doar prețul unei găini. Era mulțumit. De fapt, avea bani destui, căci tot ce se dădea pentru Domnul – de către cei credincioși sau recunoscători – ajungea la el, în punga lui. Dacă un vas de mir scump se vindea cu trei sute de arginți, atunci treizeci, pentru un miel atât de frumos, nu era mult. Fecioara întinse, cu mâinile ei curate și tremurânde și cu ochii scăldați în lacrimi, mieluțul ei dulce spre Iuda. Acesta îl smuci, îl trânti jos și, luând din buzunar o funie, îi legă strâns cele patru piciorușe fragede și albe, apoi îl lăsă acolo jos în praf. După aceea, cu niște degete negre și strâmbe ca niște gheare, se scotoci prin pungă și îi numără fecioarei, în palma curată și tremurândă, cei treizeci de arginți, prețul mieluțului ei alb, care era legat și aruncat în praful pământului.

Apoi luând mieluțul de picioarele legate, plecă, ducându-l cu capul în jos, mai mult târându-l după el. Bietul mielușel tăcea, silindu-se din toate puterile lui să-și țină capul cât putea în sus, ca să nu-l târască prin gunoaie și să nu se lovească de pietrele drumului ori să-i intre gunoaie în ochișorii lui cei negri și umezi. Dar încordarea aceasta grea îl obosea greu și îi lua toate puterile. Piciorușele, legate nepotrivit și strânse prea tare, îl dureau de nesuferit. Dar tăcea fără să scoată decât niște scurte gemete înfundate, când chinurile ajungeau prea mari și nu mai putea de durere. Îi venea să plângă din toate puterile lui de dor după mama sa, după dragostea celorlalți mielușei cu care se jucase prin iarba moale și prin soarele călduț în puținele zile ale vieții lui. Îi era și foame, îi era și cald; și toate acestea îi rupeau inima de durere, dar vedea că acum totul este în zadar. Mâinile negre și strâmbe care îl țineau nu aveau nici o milă, nici o îndurare. Venise vremea suferinței și trebuia să sufere în tăcere totul.

Când nu-și mai putea ține căpșorul în sus îl lăsa să atârne puțin, ca să-și mai odihnească mușchii încordați peste puteri. Capul, atârând, se lovi în mers de pietrele ascuțite ale drumului, iar în ochi i se înfipseră paie și așchii. Capul și fața, și buzele mieluțului începură să sângereze de lovituri, de împunsături, de tăieturi și pe blănița lui albă și curată se prelingeau șiroaie de sânge roșu amestecat cu lacrimile ochilor săi și cu praful adunat de pe drum...

Așa ajunse Iuda cu mieluțul în fața Domnului și a celorlalți ucenici. Când ajunse în fața lor, Iuda trânti mieluțul jos, în mijlocul lor, și le zise provocator:

– Acum, tăiați-l!

Domnul Iisus se aplecă plin de milă spre mieluț, îl ridică pe brațele Sale, îl netezi cu mâna pe frunte, îl pipăi cu durere pe răni și Își îndreptă privirile întrebătoare spre Petru, care era cel mai aproape de El, în semn dacă vrea să-l taie.

– Eu nu pot să-l tai, Doamne Iisuse! zise Sfântul Petru cutremurat. Nu știu de ce nu pot să pun mâna pe mielușelul acesta astăzi. Iartă-mă, dar nu pot! Poate, altul dintre frați...

Domnul Iisus Își întoarse atunci privirea Sa, tot așa de întrebătoare, spre Ioan, care era cel mai aproape, de partea astalaltă. Privirea Domnului era și mai îndurerată...

– Doamne Iisuse, Te rog iartă-mă, nici eu nu pot! răspunse cu durere și Ioan, privind cutremurat când spre mieluț, când spre mâinile negre și spre fața întunecată a lui Iuda...

Ochii I se umplură de lacrimi și-Și întoarse fața în altă parte.

La fel fu și cu Iacov, și cu Filip, și cu Bartolomeu, și cu Andrei – și cu toți ceilalți unsprezece.

– Dați-l la mine! Îl tai tot eu! zise cu glas disprețuitor și supărat Iuda. Văd eu că nimeni nu-i în stare de nimic! Trebu-

ie să fiu tot eu la toate! Cineva trebuie să o facă și pe asta, altfel n-ar mai fi jertfit nici un miel de Paști și n-ar mai fi nici Paștile.

Ce profetic vorbea Iuda atunci, fără să-și dea seama!... Măine – când Ioan va auzi de la Caiafa, care și el a spus în fața Sinedriului, că Iisus trebuie să moară pentru mântuirea întregului norod și pentru a-i strânge pe toți copiii lui Dumnezeu cei risipiți – își va aduce aminte cu cutremur și despre aceste cuvinte ale lui Iuda care cuprindeau tot acest adevăr.

Doamne, cum își profetesc uneori unii oameni propria lor soartă viitoare!

Iisus mai privi încă o dată mieluțul care se alipise de sânul Lui și-L privea în ochi cu nădejde și tremurând, cerând parcă să-l scape de la moartea chinuitoare care îl aștepta și de groaza acestor mâini negre și strâmbe ca niște gheare. Dar Domnul Iisus – pătruns de înțelesul cel tainic, profetic și necesar al jertfei acesteia – Se aplecă spre mieluț, îl sărută pe frunte, pe buze, pe un ochișor și pe celălalt, în formă de cruce – semn care putea să fie atât binecuvântare, cât și sentință de moarte – și-i șopti să audă numai ei doi:

– Du-te, mieluțule drag! Asta e voia Tatălui – Jertfa și dragostea noastră. Acum este rândul tău, mâine va fi al Meu, fiindcă așa cere răscumpărarea celor pentru care am fost trimiși – și tu, și Eu. Acesta este prețul prin care se poate da viața și mântuirea lumii. Nu se poate altfel.

Și Mântuitorul, blând și trist, întinse în tăcere mieluțul și îl dete în mâinile negre cu degetele îndoite ca niște gheare ale lui Iuda, care îl înșfăcă repede. Mieluțul se cutremură o clipă, apoi se lăsă moale, să facă cu el ce va vrea.

Astfel Iuda ieși afară mormăind disprețuitor împotriva Domnului și împotriva acestui mieluț curat:

– Lasă că deseară mă voi despăgubi eu nu numai de arginții pe care i-am cheltuit pe tine, stârpitură, dar și pe Tine, molaticule Învățător, Care nu prețuiești mai mult ca acesta! Deopotrivă sunteți amândoi!...

În seara acelei zile de Joia Patimilor, se știe apoi mai departe, din Sfintele Evanghelii, tot ce s-a petrecut la Cina cea de Taină, în care trupul mielului a fost împărțit spre hrană atât bunilor ucenici, cât și răului Iuda. Și tot așa, după cum s-a frânt trupul mielului nevinovat spre hrana tuturor, tot așa Mântuitorul Și-a frânt propriul Său Trup spre hrana mântuitoare a noastră, a tuturor oamenilor, de-a lungul veacurilor, până la venirea Sa.

Cine va mânca Trupul Meu și va bea Sângele Meu, a zis El, va avea viața. Cine nu mănâncă Trupul Meu și nu bea Sângele Meu nu are viața. Aceasta a fost instituirea Cinei Domnului, care este viața și puterea duhovnicească a tuturor copiilor lui Dumnezeu din toate popoarele și din toate veacurile, până astăzi. Și până la venirea Lui a doua oară pe norii cerului, după făgăduința Sa, pentru a aduce mântuirea tuturor celor ce-L așteaptă. Și pentru întemeierea Împărăției veșnice a Tatălui Ceresc și a Mielului – Fiul Său și Dumnezeuul nostru.

După Cina cea de Taină, Domnul Iisus S-a dus împreună cu ucenicii Săi în grădina Ghetsimani, ca să Se roage și ca să fie prins și dus la chinurile și moartea Lui, ca Jertfă pentru răscumpărarea lumii, după cum El Însuși profetise mai înainte că așa va fi.

Astfel El S-a predat singur ca să fie vândut de către Iuda cel nelegiuit și să fie chinuit și omorât de către fariseii cei ucigași.

Ce taine sfinte și cutremurătoare sunt ascunse în toate întâmplările care se petrec în jurul nostru și cu noi! Ce Tai-

ne s-au petrecut mai ales în viața Mântuitorului și în toate întâmplările privitoare la El! Când le cercetezi, adâncindu-le prin credință și prin Duhul, te uimește potrivirea dintre profețiile făcute mai dinainte și împlinirea reală a acestor profeții, mai târziu. Sau mult mai târziu după ce au fost făcute. Dar totdeauna atât de cutremurător, întocmai cu ceea ce se spusese. Cât de adânc trebuie să ne încredințeze pe noi asta de adevărul că Domnul Dumnezeu nostru știe dinainte tot viitorul. Dar nouă ne arată doar din când în când câte ceva din acest viitor, pentru ca noi, prin aceste câteva arătări, să fim încredințați de desăvârșita Lui cunoaștere și putere asupra tuturor celor ce se petrec în viața fiecăruia și a tuturor dintre noi.

Mai ales taina lui Iuda a dat atât de mult de gândit multora – și de mii de ani. A știut Domnul Iisus, când l-a ales între ucenicii Lui, că Iuda Îl va vinde – ori n-a știut? Dacă n-a știut – atunci oare era El Dumnezeu, căci, Dumnezeu fiind, trebuia să știe de la început acest lucru. Ori dacă a știut, atunci de ce l-a mai ales?

Este oare mai dinainte rânduită de către Dumnezeu soarta oamenilor, a fiecărui om? Ori soarta fiecărui om este lăsată în propriile sale mâini, astfel că omul și-o rânduește, fiecare, cum el însuși vrea?

Dacă soarta omului este mai dinainte rânduită de Dumnezeu, atunci ar însemna că omul, orice ar face, nu poate să și-o schimbe singur. Iar în cazul acesta, omul nici n-ar mai trebui să fie judecat pentru faptele sale rele, fiindcă nu el a făcut ce a vrut, ci soarta care stăpânea asupra lui l-a dus să facă fapta. Iar dacă fiecare om își croiește el însuși soarta sa, atunci de ce este atâta nepotrivire între om și om, între soartă și soartă?

În Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu – Biblia – este întregul Adevăr. Dar unele părți ale acestui Adevăr sunt mai la vedere și le știm toți. Alte părți ale acestui Adevăr sunt mai adânci și mai ascunse – iar acestea nu le știu chiar toți. Dar sunt câteva părți ale acestui Adevăr ascunse cel mai adânc – și acestea le pot afla și pătrunde numai cei foarte puțini și rari care pot îndeplini cele patru cerințe puse de Dumnezeu pentru pătrunderea acestora – și anume:

1. să muncești cel mai mult ca toți;
2. să te rogi cel mai mult ca toți;
3. să iubești cel mai mult ca toți;
4. să suferi cel mai mult ca toți.

Cine a putut îndeplini în cel mai deplin fel aceste patru condiții, acela a ajuns să aibă sufletul cel mai curat, duhul cel mai înalt, mintea cea mai pătrunzătoare, inima cea mai largă. Și această stare este *cheia de aur* cu care poate să deschidă ușa Chivotului Sfânt al lui Dumnezeu în care sunt închise aceste Taine.

„În Casa Tatălui Meu – a spus Mântuitorul – sunt multe lăcașuri”.

De ce oare multe lăcașuri?

Pentru că sunt multe familii, adică multe stări din care fac parte atâtea categorii de credincioși.

Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur ori de argint, ci sunt vase și de lemn, și de pământ. Unele sunt pentru o întrebuințare de cinste, altele sunt pentru o întrebuințare de ocară.

Această alegere n-o face întâi Dumnezeu, ci mai întâi o face voia și dorința fiecărui om. Dumnezeu recunoaște numai și aprobă după aceea alegerea pe care a făcut-o mai dinainte omul însuși, pentru sine și pentru Dumnezeu, îndeplinind ori neîndeplinind cele patru condiții de mai sus. De aceea este

scris pentru cei aleși: Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Lui. Și, de asemenea, pe cei care i-a cunoscut mai dinainte că vor alege să fie vase de cinste în Casa Lui i-a și rânduit mai dinainte să fie asemenea Chipului Fiului Său și pe aceia i-a și chemat – i-a socotit neprihăniți și i-a proslăvit... Pe fiecare, în măsura nivelului duhovnicesc până la care se vor fi ridicat prin străduința de a împlini aceste patru condiții.

Și tot așa, tot Dumnezeu i-a lăsat într-o întrebuintare de ocară pe cei care, tot de mai dinainte, i-a cunoscut că nu vor voi să se despartă de fărădelege și nici să se curățească de vechile lor păcate. Ci se vor uni cu nelegiuirea lor, după cum, de asemenea, este scris: Cine se unește cu Hristos este un singur duh cu El. Dar cine se lipește de o nelegiuire este un singur trup cu ea.

Temelia cea tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe cei care sunt și pe cei care nu sunt ai Lui. Și, potrivit acestei alegeri, i-a îngăduit lucrul ce și l-a ales să-l facă și i-a rânduit urmarea și răsplata potrivită cu lucrul făcut de om însuși.

De asemenea este scris: Dacă cineva se curățește de ceea ce este rău va deveni un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului Său și destoinic pentru orice lucrare bună. Asta este deci cheia și asta, înțelepciunea acestei Taine. Fiecare, alegându-și singur, este cunoscut mai dinainte ce își va alege. Și Dumnezeu, Care l-a cunoscut ce-și va alege și ce va fi în stare să facă, l-a rânduit pentru slujba pe care și-a ales-o din libera lui voință – fie pentru slujba de cinste, fie pentru cea de ocară.

Pe Ioan l-a rânduit pentru iubire și credincioșie; pe Iuda, pentru ură și trădare. Ioan n-ar fi putut face slujba lui Iuda, fiindcă nu se lăsase coborât spre ea. Iuda n-ar fi putut face slujba lui Ioan, fiindcă n-a dorit să se ridice spre aceasta. Așa

că fiecare a fost folosit pentru întrebuințarea pe care și-o alesese singur. Dumnezeu – Care îi știa pe fiecare mai dinainte de a fi ei și ce-și vor alege fiecare – i-a ales pe fiecare pentru slujba pe care va trebui s-o facă.

De aceea le-a spus mai dinainte Mântuitorul, când erau cu toții de față: *Nu v-am ales Eu pe toți cei doisprezece? Totuși unul dintre voi este un drac.*

Da. Domnul Iisus știa că Iuda va deveni un drac și l-a ales tocmai pentru o astfel de slujbă pe care n-o poate face decât un drac. Căci slujba de trădător și vânzător al Lucrării lui Dumnezeu, al lui Hristos și al copiilor Săi este o slujbă drăcească. Și oricine o face, acela este stăpânit ori de un drac, ori de șapte, ori de o sută de draci. Depinde cât de hotărât este să facă această slujbă satanică. Și cu câtă cruzime și răutate stăruie în ea.

Bineînțeles că plata slujbei pe care o face fiecare vas, de cinste ori de ocară, va fi pe măsura folosului ori pagubei făcute de el. A cinstei ori a ocării adusă de el lui Hristos ori împotriva Lui în Lucrarea Sa.

Atât Iuda, cât și Ioan au avut aceleași condiții lângă Domnul Iisus, pentru a se sfinți. Numai că unul și-a ales o cale, celălalt, alta.

Când Domnul le va fi propus tuturor ca să se aleagă dintre ei cine să fie cel care va lua punga, cred că fiecare se va fi retras, simțind în aceasta o posibilă ispită. De aceea se vor fi reținut cu teamă și cu grijă sufletească, să nu se ofere s-o ia. Doar Iuda se va fi oferit cu grabă, temându-se chiar să nu i-o ia altul înainte, simțind spre aceasta un puternic îndemn lăuntric, fiindcă găsea o plăcere în îndeletnicirea asta. Și nu voia să smulgă din inima lui această plăcere, nici s-o osândească, ci, dimpotrivă, o încălzea și mai mult în sufletul său.

Iată, aici este adevărul ce trebuie să ne cutremure pe fiecare dintre noi, care suntem în Casa Domnului, în Adunarea Domnului, în Oastea Domnului ca niște vase rânduite la o slujbă potrivit cu alegerea pe care noi înșine ne-o dorim și ne-o împlinim: fie de cinste, de dragoste și unitate cu frații, fie de ocară, de certuri și de dezbinare între ei. Fie de o cinste tot mai mare, cu cât lucrezi mai frumos și mai curat – fie de ocară, de o tot mai mare ocară, cu cât lucrezi mai murdar și mai obraznic.

Doamne și Dumnezeuul nostru Cel iubitor și drept, fii binecuvântat pentru vasele Tale cele de cinste care lucrează cu vrednicie și de care Te folosești frumos în Lucrarea Ta. Binecuvântează mereu aceste vase sfințite și destoinice, folosindu-Te tot mai frumos și mai rodnic de ele, pe măsură ce venirea Ta este tot mai aproape, iar nevoia de ele este tot mai mare în Casa Ta și în Lucrarea Ta. Înmulțește și înzestrează tot mai mult aceste vase, iar nouă ajută-ne să le prețuim tot mai mult, după cum merită.

Dar ai milă, Doamne, de Casa Ta și o izbăvește de toate vasele de ocară, care, în loc să se curățească și să se sfințească pentru a fi mai destoinice în slujba Ta, se scufundă tot mai adânc în murdăria lor și se pun tot mai mult în slujba de ocară a diavolului.

Te rugăm, Doamne, alungă-le din Casa Ta și nu lăsa să facă dezmăț în Casa Ta și în moștenirea Ta. Ci fă-l pe fiecare să meargă mai grabnic la plata și la locul pe care și l-a ales de bunăvoia lui, prin umblarea și faptele sale. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Din locul unde sufăr

*Din locul unde sufăr de flacăra iubirii
răsare Coarda Viței cu șapte înălțimi,
cinci trandafiri mai roșii ca floarea răstignirii
se scutur de petale în mâini de heruvimi.*

*Din șapte spice pline, mai albe ca azima,
se taie Miezul Vieții în patru părți cruciș,
din Alfa spre Omega, de la Ioan spre Dima,
din Moarte spre Viață, din Iad spre Lumină.*

*În josul rădăcinii e țeasta despicață
ca rana unei razne mușcată dintr-un măr;
deasupra arde zarea cu creasta-nflăcărată,
ca spuma unui Sânge vărsat pentru-Adevăr.*

*Păduri de mâini se-nalță cerșind o fărmitură
și nor de buze arse așteapt-un strop de har,
și cele Patru Taine se dau fără măsură,
și cele Patru Brațe se-ntind fără hotar...*

MAMA SFÂNTULUI PETRU

Este scris: „*Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel Viu.*” (Evr 3, 12). Și, de asemenea, este scris: „*Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii!*” (Evr 3, 15).

În acest loc din Cuvântul lui Dumnezeu se vorbește despre trei stări, una mai rea ca alta, în care poate ajunge inima unui om, chiar credincios fiind, dacă nu veghează cu grijă asupra citirii Cuvântului Sfânt, asupra rugăciunii și asupra părtășiei frățești. Sfântul Apostol Pavel scrie cuvintele versetelor de mai sus tocmai unor credincioși dintre evrei – în epistola către ei sunt scrise aceste înștiințări.

Aceste trei stări în care poate cădea, din jos în mai jos, o inimă omenească sunt: întâi *răutatea*, apoi *necredința* și apoi *împietrirea*.

O inimă poate să ajungă rea prin lenevie, prin iubirea de sine și prin nepăsarea de aproapele. Neiubirea Scripturii, slăbirea rugăciunii și depărtarea de frați sunt păcatele care fac cel mai rău inimii noastre.

Din această stare apoi, inima rea cade mai jos, cade în necredință. Citirea cărților rele, plăcerea lucrurilor firești și prietenia cu cei păcătoși fac să piară credința din inima omu-

lui care alunecă spre acestea și îl duc degrabă la necredința în Dumnezeu și la disprețuirea voii Sale.

Din această stare josnică, inima celui căzut se prăbușește în starea cea mai nenorocită și mai de jos, care este împietrirea. Ajunge o inimă împietrită de om îndrăcit.

Unele inimi trec mai repede prin aceste căderi spre cea mai de jos, iar altele trec mai încet. Unii oameni, pe care îi credeai credincioși, nici n-ai avut timp să-i vezi că au ajuns să aibă o inimă rea ori necredincioasă, până îi și afli că au devenit niște împietriți, niște îndrăciți. Nici n-ai timp să te miri, până ce îi afli că sunt ajunși într-o stare de nerecunoscut. Despre acei oameni, care atât de repede cad, te întrebi dacă într-adevăr vreodată au fost ei chiar credincioși când păreau că sunt. Ori și atunci când păreau că sunt frați și se prefăceau credincioși ei erau niște fățarnici ori niște nechibzuiți. Poate că acesta este și adevărul, căci, normal, dacă aceștia ar fi fost vreodată cu adevărat credincioși, parcă ar fi fost cu neputință să se prăbușească chiar atât de repede și chiar atât de rău.

Dar tot Cuvântul Sfânt ne spune – și tot în Epistola către Evrei – după asta ceva și mai greu și anume, ca o întregire la cele de mai înainte, când scrie: „*Căci cei ce au fost luminați o dată și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și Puterile Veacului Viitor – și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit (...)*” (Evr 6, 4-6). Aceștia vor sfârși în focul veșnic.

Unii credincioși vor să se arate, în privința asta, mai milostivi chiar și decât Domnul Dumnezeu – când vorbesc cu foarte multă ușurință despre iertarea și mântuirea unor astfel de suflete care au și ajuns în această stare pierdută și grozavă.

– A, nu trebuie să fim chiar așa de exagerați! zic ei. E adevărat că acum ei sunt ispitiți și au slăbit în credință, dar nu trebuie să credem că ei sunt pierduți de tot! Trebuie să mai așteptăm, să le arătăm dragoste, să nădăjduim, să ne mai rugăm, dar să nu-i considerăm pierduți pe totdeauna! Trebuie să-i socotim tot frați de-ai noștri. Doar toți greșim în multe feluri – spune chiar Sf. Scriptură.

– Greșeala e una, frate! Păcatul cu voia este alta! Greșim când cădem fără voie și Dumnezeu ne iartă, fiindcă îndată ce ne dăm seama ne pare rău, ne căim cu durere și altă dată ne ferim cu grijă să nu mai cădem... Dar când o dată am cunoscut harul iertării și prețul Sângelui lui Hristos cel Răstignit pentru noi, am propovăduit-o aceasta și altora, iar după aceea cădem cu voia și plăcerea noastră, tăvălindu-ne în păcatele din care ne-a salvat Hristos și de care ne-am lepădat cu legământ dumnezeiesc, atunci nu mai greșim; atunci păcătuim provocator spre Dumnezeu și batjocorim Harul Său cel Mare și Unic.

– Poate că totuși nu-i chiar așa... Nu trebuie să judecăm prea aspru. Dumnezeu nu poate fi chiar atât de fără milă, ca să nu ierte...

Și tot vorbind în felul acesta, acești oameni – care vor să fie mai buni decât Dumnezeu, mai iertători și mai îngăduitori cu păcatul decât este Adevărul Cuvântului lui Hristos – sfârșesc prin a ajunge și ei cam tot așa. Fiindcă cine se unește cu o desfrânată ori cu un desfrânat, chiar numai cu o apărare prin cuvânt, ajunge vinovat de același păcat. Apărând păcatul contra lui Dumnezeu, vrând-nevrând, treci de partea păcatului. Cine apără pe un hoț apără hoția. Cine apără pe un bețiv apără beția. Cine-l apără pe un căzut apără căderea. Și cine-l apără pe un nelegiuit apără nelegiuirea, fiindcă se unește și el

cu păcatul aceluia pe care îl apără. Mulți părinți credincioși se fac vinovați astfel, apărând păcatul fiilor lor. Și mulți soți, apărând păcatul soțiilor. Și mulți frați, apărând păcatul fraților lor. Numai pentru că sunt de ai lor – altfel nu i-ar apăra.

Dacă spune Cuvântul lui Dumnezeu că este cu neputință să fie înnoit iarăși, atunci trebuie să știm că este cu neputință – oricine ar fi sau ar fi fost cel căzut. Tatăl Ceresc nu mai dă a doua oară pe Fiul Său la moarte pentru nici un om și nici pentru lumea întreagă. L-a dat *o dată* și *mai mult* nu-L va mai da.

„*Atât de mult* a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Fiul Său Unul născut...” – spune Biblia. *Atât* de mult – dar *mai mult nu*. Cine nu prețuiește această unică Jertfă și unică moarte a lui Hristos pentru păcatele sale și pentru mântuirea sa, acela nu o va mai prețui nici dacă de o sută de ori S-ar mai da Hristos la moarte pentru el. Ba încă, cu fiecare dată ce s-ar răstigni Domnul Iisus pentru el, ar disprețui și mai tare Jertfa Lui, fiindcă păcătosul se prăbușește cu repeziciune, din ce în ce mai adânc. Cu cât i s-ar arăta mai multă prețuire și dragoste, cu atâta s-ar îngâmfa mai tare și s-ar ambiționa mai vârtos, închipuindu-și ce preț mare are și că Dumnezeu nu mai poate fără el. Importanța asta mare pe care începe omul să și-o dea îl face apoi un provocator obraznic față de Dumnezeu. Un disprețuitor și un nelegiuit față de Cuvântul Sfânt. Și un vânzător de frați, un batjocoritor al Lucrării Domnului în care el însuși a fost până acum câtăva vreme.

Când i-am spus cu durere aceste lucruri unuia care este cel mai nou căzut în starea aceasta – el râdea disprețuitor, sfidând toată înștiințarea cea îndurerată pe care i-o făceam...

– Cum poți să râzi, omule nefericit? i-am zis, cu tot sufletul întristat de starea lui.

– Acuma văd eu ce prost eram când credeam aceste lucruri, îmi răspunse râzând batjocoritor. Credința m-a făcut pe mine orb, să nu cunosc lumea, să nu știu ce-i bine și ce-i rău. Abia acum, când am scăpat de orbia asta cunosc eu ce-i viața și ce-i lumea! Nu mai fac eu astfel de prostii!...

Frații mei, nu glumiți cu păcatul și nu vă uniți ușor cu cei care îl fac. Pentru că în curând s-ar putea să ajungeți și voi la fel cu cei pe care îi apărați, pentru că vă este fiu ori fiică, ori vă este frate, ori vă este soț, ori vă este prieten, ori vă este părinte. Fiindcă veți plăti amar păcatul că ați apărut păcatul. Și veți vedea atunci prea târziu ce înseamnă să te faci tu mai iertător și mai milostiv decât Dumnezeu față de un păcat și față de un păcătos pentru care nu mai este nici la Dumnezeu, nici în Cuvântul Său, nici iertare și nici milă, nici în veacul acesta și nici în cel viitor.

Ci mai degrabă temeți-vă și feriți-vă cu groază, după cum spune înștiințarea Domnului: „*Cutremurați-vă și nu păcătuiți!*” (Ps 4, 4). „*Feriți-vă de orice se pare rău!*” (I Tes 5, 22). Nu păcătuiți nici voi, dar nu păcătuiți nici apărând, nici micșorând sau nesocotind păcatul celor care păcătuiesc – oricine ar fi aceștia și oricine ați fi voi pentru ei. Fiți față de păcatul oricui așa cum este Dumnezeu și osândiți-l așa cum îl osândește El. Căci chiar dacă voi ați vrea să îl scoateți din iad pe unul care vrea cu tot dinadinsul să se ducă el însuși acolo și să fie acolo – nici voi și nici Dumnezeu nu-l va mai scoate de acolo. Inima lui rea și necredincioasă l-a despărțit pe veci de Hristos și l-a unit pe veci, prin răutate și ură, cu diavolul.

Pentru a arăta mai pe înțeles și mai cutremurător acest adevăr, iată o istorioară despre una dintre cele mai scumpe ființe ale unuia dintre cei mai scumpi fii ai lui Dumnezeu. Ca

să vedem că, dacă omul se trage singur la iad, nici îngerii lui Dumnezeu nu-l mai pot scoate de acolo.

Se povestește că într-o dimineață, sus în cer, Domnul Iisus l-a văzut pe Sfântul Său Apostol Petru stând foarte întristat, cu fața în palme și cu ochii plini de lacrimi. Oprindu-Se lângă el, Domnul Iisus îl întreabă cu duioșie:

– Simone, de ce ești tu atât de mâhnit?

– Doamne Iisuse, răspunse cu durere Sfântul Apostol, mama mea a murit. Și sufletul ei n-a venit aici în Împărăția Ta... Și, Doamne Iisuse, este mama mea. Te rog, ai milă de sufletul ei!

– Bine, Petre, îi răspunse cu milă și cu bunătate Domnul. Așteaptă puțin...

Și Domnul Iisus făcu un semn unuia dintre cei mai apropiați și puternici îngeri, îl chemă la Sine și îi zise:

– Mama Sfântului Apostol Petru a murit și sufletul ei n-a ajuns aici în Rai. Du-te acolo jos, în locul acela (și îi arată unde anume, în partea celor împietriți), scoate sufletul ei de acolo și adu-l aici.

Puternicul înger, ca unul ce primise o poruncă așa de hotărâtă din partea Domnului și care fusese încărcat de puterea și slava unei astfel de misiuni, își desfăcu marile aripi și porni ca un fulger măreț și strălucitor prin bezna veșnică spre locul unde îi arătase Domnul și Împăratul Hristos, Cel în stăpânirea Căruia sunt date toate, atât cele de sus și cele de jos, cât și cele de dedesubt. Se luminau toate pustietățile întunecate ale Ținutului Uitării Eterne și toate duhurile răutății, care mișună pretutindeni prin aceste întunecate spații, fugeau îngrozite din calea solului puternic și luminos care venea învestit cu puterea lui Hristos și trecea biruitor spre locul unde era locuința blestemată a diavolului și a îngerilor lui.

Ajungând acolo în adâncul veșnicelor și îngrozitoarelor chinuri, îngerul Domnului văzu sufletul bătrânei mame a Sfântului Petru chinându-se într-o stare îngrozitoare, împreună cu alte multe suflete vinovate de același păcat, care erau și ele în același loc. Lumina strălucitoare a feței îngerului descoperi, pentru întâia dată, în ce stare grozavă erau cei ajunși acolo. Un foc împietrit și înghețat îi ardea. O arșiță de gheață, cum este arșița celui mai grozav frig, era toată marea de flăcări împietrite unde zăceau îngropate aceste suflete: unele până la genunchi, altele până la brâu, altele până la gât, toate aceste suflete care nu avuseseră niciodată și pentru nimeni o inimă caldă și milostivă. În această arșiță de ger, înotau în propriile lor murdării, care puteau îngrozitor, luptându-se să nu se înece, dar neputând să mai scape din ele niciodată. În această luptă se îngropau când până la gură, când până la ochi, căutând să se descarce de murdăria lor înghețată, arzătoare și scârboasă, dar nereușind decât să se încarce și să se înece în ea și mai greșos. Ca niște viermi într-o beznă scârboasă și îngrozitoare.

Cu toată ființa lui cutremurată de cele ce le vedea, puternicul înger întinse mâna după sufletul nefericitei bătrâne, care era încleștat în niște lupte cu alte optsprezece suflete care se luptau împreună în aceeași băltoacă de murdărie. Îndată ce mâna îngerului se atinse de sufletul bătrânei, băltoaca unde era ea dispăru. Și dispăru și murdăria de pe ea. Și sufletul ei căpătă o înfățișare curată și frumoasă. Și la fel se făcură și celelalte optsprezece suflete care erau încleștate de ea. Și care, văzând minunea, se luminară dintr-o dată de nădejdea salvării lor. Se agățară deci și mai strâns de sufletul bătrânei, care era în mâinile îngerului.

Puternicul înger – ținând sufletul bătrânei, iar celelalte suflete fiind agățate de ea ca boabele unui strugure – zbură cu toată povara aceasta voios și fericit spre cer. Ce fericite erau toate aceste suflete care erau salvate acum de înger împreună cu sufletul bătrânei – lângă care se chinuiseră urându-se și mușcându-se cu cruzime în focul unde fuseseră – acum fiindu-le schimbată cu totul starea de mai înainte într-una de speranță și potolire! Și îngerul le suia cu ușurință la cer pe toate.

Dar bătrâna, cu inima ei rea, nu putea suferi să se mai mântuiască și altcineva, decât ea. Cu toată puterea pe care o avea în mâinile ei, ea se lupta să desfacă mâinile celor care se agățaseră de ea și să-i arunce înapoi în focul și gheața din băltoaca lor murdară în care fuseseră. Toate acele nefericite suflete o rugau cu lacrimi și stăruiau de ea, zicând:

- Nu ne arunca înapoi!
- Lasă-ne și pe noi să ne mântuim!
- Ai milă de noi și nu ne arunca, tu știi ce rău este acolo!
- Vai! Vai!
- Dacă Dumnezeu are milă și dacă îngerul ne duce, lasă-ne și pe noi! Lasă-ne și pe noi!...

Dar bătrâna, fără nici o milă și fără nici o îndurare, nu zicea nimic, dar se lupta din răputeri să le desfacă mâinile și să le împingă cu răutate, să cadă înapoi. Și bietele suflete se prăbușeau în adânc, strigând:

- Vai, vai!...

Dar pe măsură ce numărul sufletelor se împuțina, căzând în prăpastie, povara îngerului se îngreua tot mai tare și zborul lui, la început voios și fericit, ajunsese acum tot mai greoi și mai obositor.

Mai rămăsese un singur suflet agățat de bătrâna răută-

cioasă și împietrită. Și sufletul acesta striga deznădăjduit și o ruga cu plâns mare:

– Lasă-mă și pe mine! Numai eu am mai rămas! Lasă-mă măcar pe mine, nu mă arunca înapoi! Nu mă arunca! Nu mă arunca înapoi!...

Dar bătrâna răutăcioasă și împietrită nu se lăsă înduplecată deloc, ci se chinui, cu toată puterea ei, până îi desfăcu mâinile și acelui suflet care se mai ținea cu deznădejde de ea. Și bietul suflet se prăbuși înapoi, strigând sfâșietor:

– Vai, vai! până nu se mai auzi.

În clipa aceea, îngerul care, pe măsură ce sufletele se împuținau, slăbea din puteri și abia mai putea să urce, când ultimul suflet căzu, slăbi de tot. Aripile i se făcură grele ca de plumb și neputincioase ca niște zdrențe. Și fu gata să se prăbușească cu bătrână cu tot și el în adâncul întunecat și înspăimântător.

Atunci o lăsă și el pe bătrână să se prăbușească înapoi, nemaiputând să o țină. Apoi, dintr-o dată, recăpătându-și puterile, zbură cu mâinile goale la cer.

Domnul Iisus și Sfântul Apostol Petru văzură tot ce se petrecuse. Când sfântul înger ajunse îndurerat în fața Domnului, se închină adânc și cu toată smerenia înaintea Lui, zicând:

– Atotputernicul nostru Domn și Stăpânul tuturor lucrurilor, Tu pe toate le vezi și pe toate le știi. Tu ai văzut și Tu știi totul.

– Bine, slugă bună și credincioasă! îi răspunse Domnul. Du-te! Tu ai făcut tot ce trebuia să faci!...

Și îngerul plecă mâhnit, căci dacă este o mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu când un singur păcătos se mântuiește – precum este scris – atunci cu cât mai mare trebu-

ie să fie întristarea lor când văd că un suflet se pierde. Dar sunt legi și porunci peste care nici Dumnezeu, Care le-a dat, nu trece. Una dintre acestea este aceea că dacă cineva nu dorește și nu luptă să se mântuiască pe singura cale rânduită de Dumnezeu pentru această mântuire, apoi pe un astfel de om nici o altă putere de pe pământ ori din cer nu-l mai poate mântui, pe nici o altă cale. Căci nu este alta.

Când plecă îngerul, Domnul Iisus se întoarse îndurerat spre Apostolul Său și îi zise:

– Petre, Petre, este scris: Luați seama ca nimeni să nu aibă o inimă rea și necredincioasă care-l desparte de Dumnezeul cel Viu. Cine nu crede în Dumnezeul său și nu iubește pe semenul lui, acela nu va putea locui niciodată cu Domnul și este cu neputință să vadă Fața Lui.

Ca să poți trăi în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fii născut din Dumnezeu, să te unești cu Dumnezeu și să rămâi pe totdeauna în această unire. Un suflet care nu le are și nu le dorește acestea, chiar dacă l-ai duce cu de-a sila în Împărăția lui Dumnezeu, el nu va putea trăi în ea. Fiecare om ajunge în locul către care se trage și își va primi răsplata după ceea ce lucrează.

Dar față de unele suflete de pe pământ, Domnul Dumnezeu Își mai arată încă o dată Marele Său Har, datorită rugăciunilor stăruitoare ale unor credincioși adevărați care mijlocesc pentru ei. Cum ai făcut tu, Petre, acum pentru mama ta. Dar dacă sufletul acela pentru care un credincios mijlocește și se roagă nu dorește el însuși să se roage și nu vrea să se întoarcă sincer spre Domnul, în zadar sunt pentru el toate rugăciunile care s-ar face.

Iar dacă un suflet care a fost luminat o dată va cădea din nou și se va tăvăli cu plăcerea și cu voia sa în păcatele de mai

înainte ori în altele și mai mari – acela este cu neputință să mai fie înnoit și spălat iarăși. Căci unui vas care fusese mai înainte un vas de ocară, iar Stăpânul S-a îndurat să-l ridice din murdăria lui, să-l curățească cu un preț nespus de mare, prefăcându-l într-un vas de cinste și așezându-l într-un loc nemeritat, fiind folosit într-o lucrare de cinste, unui astfel de vas i se face cel mai mare har. Câtă grijă trebuie să aibă un astfel de vas și câtă temere, ca să rămână smerit și curat, ca să merite încrederea și cinstea ce i s-au arătat! Câtă vreme el face această lucrare cu smerenie și curăție, va fi binecuvântat. Iar Stăpânul Se va bucura că nu S-a încrezut în zadar, nici nu S-a ostenit în zadar pentru el.

Dar când acest vas căruia i s-a făcut un atât de mare și nemeritat har din partea Domnului Dumnezeu se dovedește nevrednic de cinstea ce i se făcuse – și devine obraznic provocator și cade din nou în mocirla din care fusese scos și în care zac și ai lui – atunci cine oare să mai privească la el? Cine să se mai aplece vreodată cu nădejde spre ridicarea lui? Ba, dimpotrivă, el va deveni de șapte ori mai netrebnic decât era înainte, după cum este scris. Când un credincios cade din credință, în inima lui nu se mai așază numai un singur demon, cum fusese înainte, ci acela mai ia cu el încă șapte, mai răi decât el însuși – și astfel starea acelui om devine de șapte ori mai rea decât înainte. Și de aceea nu mai poate fi el mântuit, pentru că nici nu mai merită mântuirea, dar nici n-ar mai ține la ea, chiar dacă ar primi-o a doua oară, nici măcar cât ținuse întâi. Cine ajunge să-L disprețuiască pe Dumnezeu, el cade din rău în mai rău, în privința asta, cu cât este îngăduit mai mult.

Credinciosul adevărat să se cutremure și să nu păcătuiască încă de pe când stă tare în credința lui. Căci dacă începe să fie îngăduitor cu păcatele altuia, va începe să fie – sau a și

ajuns chiar să fie – îngăduitor și cu propriile sale păcate. Ori invers: pentru că a ajuns întâi să fie îngăduitor cu păcatele sale a ajuns să le îngăduie și pe cele ale altora. O astfel de inimă va deveni în curând rea. Apoi necredincioasă. Apoi împietrită.

Toți oamenii credincioși trebuie să știe că nimeni nu poate fi mai bun și mai îngăduitor decât Domnul Dumnezeu față de sufletul care greșeste din neștiință, dar căruia îi pare rău cu amar și se lasă de calea lui cea rea. Nici mai înțelegător ca Domnul nu poate fi nimeni față de acel suflet care trece prin stări atât de grele, încât nu poate să nu greșească într-un fel sau în altul.

Dar cine iartă păcate pentru care Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu spune că nu mai este iertare și cine mai promite ridicare pentru acela despre care Dumnezeu spune că nu mai poate fi niciodată ridicare, și promite înnoire pentru acela despre care Dumnezeu spune că este cu neputință să fie înnoit iarăși – acela este el însuși un nelegiuit și un vinovat, poate mai mare decât nelegiuitul pe care îl apără. Fiindcă Îl disprețuiește pe Dumnezeu și degradează Cuvântul Lui. Pentru păcatul acesta va merge și el împreună în același blestem, la satana, a cărui lucrare mincinoasă și nelegiuită a apărat-o, amăgind sufletele lesne-crezătoare și chinuite de felurite pofte, ca să cadă și acestea.

Doamne și Dumnezeul nostru! Cu frică și cutremur ne apropiem cu sufletele noastre de Scaunul Îndurării Tale celei mari. Și Te rugăm să ai milă de noi și să nu ne lași să avem nici unii dintre noi o inimă rea, ca nu cumva aceasta să ajungă necredincioasă, iar apoi împietrită în păcate și în vrăjmășie față de Tine și față de Lucrarea Ta!

Ci dă-ne, Doamne, totdeauna un duh de temere și evlavie față de Tine și de groază și de frică față de orice păcat! Ajută-ne să ne ferim de orice cădere, iar dacă am căzut, ajută-ne să ne ridicăm cu lacrimi amare și cu pocăință dureroasă, ca să nu ne împietrim, rămânând în starea cea rea. Să osândim cu grabă și cu groază orice păcat, la noi mai întâi. Iar după aceea și la oricine vedem că îl săvârșește. Să nu îndreptăm păcatul nimănui, cu atât mai mult al aceluia care a fost o dată curățit și despre care spune Sfânta Scriptură că „scroafa curățită s-a întors iarăși la mocirla ei...” Fusesse curățită, dar tot scroafă rămăsese, cu gândul la mocirla ei. Și, de aceea, cu prima ocazie care s-a ivit, s-a aruncat cu și mai multă plăcere acolo. Cine cade – chiar dacă a fost curățit o dată – în inima lui tot căzut era și când părea că este ridicat. Cel pe dinlăuntru scroafă tot așa este chiar și atunci când pe din afară pare oaie. Căci dacă era oaie n-ar fi ajuns în mocirlă.

Domnul și Dumnezeuul nostru, ferește-ne de această stare grozavă! Și ferește-ne de a apăra cu ușurătate acest îngrozitor păcat, chiar când el este la mama noastră ori la fiul nostru. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

Suntem în drum

*Suntem în drum spre-o oră
din care-n veci vom fi
pe veci numai în noapte
sau veșnic numa-n zi,
așa precum ne-alegem
și-așa precum ne vrem
din felul cum viața
ne-o ducem cât suntem.*

*Din sarcina averii
pe care o târâm
nimic n-avem să ducem
pe celălalt târâm,
doar ce-am trimis 'nainte
iertând și dăruind,
acesta este-al nostru
și-o să-l aflăm sosind.*

*O, dragoste și milă,
voi mergeți, numai voi,
cu noi spre locul unde
de toate-ajungem goi;
– când le vom pierde toate
câte-am crezut că sînt,
voi să ne fiți avutul
cel netrecut și sfânt.*

CE ESTE ÎNCREDEREA

Credința este ca o candelă scumpă, dar încrederea este ca flacăra strălucitoare care arde aprinsă în această candelă.

Credința este ca pasărea măiastră cu pene de aur, dar încrederea este aripa cea puternică și frumoasă cu care zboară această pasăre măiastră. Și glasul dulce cu care cântă ea.

Credința este luntrea cu care trecem peste această mare agitată a vieții către Patria Cerească, dar încrederea este lopata cu care împingem această luntre și cârma cu care o îndrumăm puternic spre Țărutul mântuirii. O luntre, oricât de bună ar fi ea, nu ne-ar putea fi de nici un folos dacă n-are lopata ce o poate împinge și cârma cu care despică valurile pentru a ajunge la Țintă. Că o pasăre, oricât de măiastră ar fi ea, dacă n-are aripi și glas, – iar o candelă, oricât de scumpă ar fi, dacă nu arde puternic și nu luminează, nu valorează nimic.

O credință fără încredințare nu înseamnă și nu valorează nimic. Pentru că însăși credința, dacă este adevărată, așa cum o cere Dumnezeu, este o puternică încredințare, după cum este și scris: *Și credința este o încredere neclintită în lucrurile care nu se văd* (adică o puternică siguranță), că acestea există. *Și o puternică încredințare* (adică o neclintită convingere) *despre cele nevăzute* (cf. Evrei 11, 1).

Ce definiție clară și măreață! Ce adevărire solemnă și cutremurătoare! Ce condiție divină și mare este cerința aceasta ce se pretinde nouă, fiecăruia, pentru a ne putea apropia de Dumnezeu și pentru a putea nădăjdui mântuirea Lui și Împărăția lui Hristos.

Iată, aceasta este credința adevărată și valabilă: credința care trebuie să devină încredere neclintită, siguranță deplină, temelie de nezdruncinat, fiindcă altfel credința nu valorează nimic. Altfel, credința care nu este încredere puternică este ca un ban, ca o monedă, ca o bancnotă care poate avea înscrisă pe ea o cifră oricât de mare, dar care nu mai circulă în țara ta și pe care nimeni nu mai dă nimic.

Ca să vedem totuși mai limpede care este deosebirea dintre credință și încredere, vom spune trei povestiri, deoarece printr-o povestire potrivită cu gândul pe care îl spui se poate mai ușor înțelege adevărul pe care vrei să-l faci înțeles celor cărora le vorbești ori le scrii despre acest adevăr. Tocmai pentru aceasta a folosit și Domnul Iisus, Mântuitorul nostru, în Sfânta Sa Evanghelie, mijlocul acesta al pildelor și asemănarilor, ce întipăreau în mintea ascultătorilor Săi mult mai adânc și mai puternic marele și prețiosul Adevăr al cuvintelor lui Dumnezeu pe care El li le propovăduia.

Iată prima povestire din care se vede limpede cât de mare lucru este încrederea și cât de greu o poate avea cineva:

În America de Nord există o mare cădere de apă – anume Niagara. Apele unui mare fluviu, străbătând niște munți și curgând puternic, cad de la o înălțime de șaiszeci de metri, făcând un zgomot asurzitor și o învolburare înspăimântătoare. Mii de privitori se duc acolo zilnic, din toate colțurile țării și ale lumii, ca să vadă și să se mire de această unică priveliște

din lume. Acolo au loc multe petreceri și reprezentații ale felișurilor artiști ori scamatori, ori maetri ai curajului, câștigând admirația și banii privitorilor.

Un astfel de maestru al curajului era un umblător pe sârmă, unic în lume atunci, anume Strösnaider. Peste această uriașă cădere de apă, la o înălțime de treizeci de metri, acest meșter a întins o sârmă groasă de fier între doi stâlpi înalți și puternici. Pe această coardă de sârmă întinsă, el se plimba umblând cu ușurință de la un capăt la altul peste grozăvia apelor. Pentru ca să-l poată vedea, oricine trebuia să plătească o taxă. Foarte mulți oameni, curioși să vadă această minune, se grămădeau acolo cu miile când se vestea că el dă o reprezentație de acest fel.

Într-o zi când erau adunați la una din reprezentațiile lui privitori curioși cu miile, meșterul urma să facă una dintre cele mai curajoase numere ale sale, pentru a dovedi tuturor măiestria sa. Se sui deci pe scara care ducea spre locul unde era legat, de marele stâlp, capătul sârmei sale. Acolo pași cu mâinile în sân, fără să se țină de nimic și fără să se clatine deloc, ca pe o punte puternică, mergând de la un capăt până la celălalt al sârmei. Apele uriașe, dedesubtul lui, vuiau îngrozitor și se învolburau înspumate, aruncând până foarte sus jerbe de stropi și spumă mâniaoasă și amenințătoare, care străluceau în soare cu mii de raze și culori.

Din celălalt capăt, meșterul iscusit și curajos se întoarce tot la fel și înapoi, mergând cu aceeași siguranță până la locul din care pornise. Toți cei care-l urmăriseră cu ochii măriți de uimire și cu inimile tremurând de spaimă izbucniră în strigăte de „uraa!” și „bravoo!” Și băteau din palme, de nu mai sfârșeau.

Atunci meșterul, ca să-i uimească și mai mult și ca să le

arate siguranța și măiestria lui, luă o roabă. Și, împingând-o înaintea lui cu roata pe sârma întinsă, se întoarse din nou, făcând iarăși același drum până la capătul sârmei, peste potopul apelor căzătoare. Cu sufletul la gură, miile de privitori tremurau privind la el, așteptând din clipă în clipă să-l vadă prăbușindu-se în prăpastia îngrozitoare de sub el. Dar meșterul, cu aceeași liniștită siguranță, ajunsese cu bine la capăt și se întoarse înapoi iarăși, tot așa, ajungând cu bine din nou acolo de unde pornise. Un ropot și mai mare de strigăte și aplauze îi arătă o și mai mare admirație din partea celor care nu mai puteau de mirare și bucurie.

Privind o clipă peste marea mulțime de jos, de pe un mal și de pe celălalt al apelor cascadei, meșterul cel iscusit luă atunci un sac greu și, punându-l în roaba lui, porni cu el a treia oară peste prăpastia apelor furioase și adânci, spre capătul celălalt al sârmei sale. După ce ajunsese la capăt, se întoarse din nou și făcu iarăși, și înapoi, același drum cu roaba și sacul, în aceeași liniște și reușită deplină până la capăt.

De data aceasta, mulțimea – înnebunită de entuziasm și de fericire – izbucni într-o furtună nemaipomenită de strigăte și aplauze. Cei de jos, atât de pe un mal, cât și de pe celălalt, aruncau spre el cu flori, cu căciuli, cu batiste colorate – și nu mai conteneau cu strigătele și aplauzele lor.

La un moment dat, el făcu un semn și, când mulțimea tăcu, maestrul cel iscusit grăi printr-un aparat puternic și, privindu-i de sus, îi întrebă:

– Ați văzut cu ce siguranță am mers eu cu mâinile în sân pe sârmă până la capăt?

– Văzut!... Văzut!... Bravoo!... Uraa!... – strigau cu toții.

– Ați văzut cu ce siguranță am dus roaba goală fără să mă clatin?

– Văzut!... Văzut!... Bravoo!... Uraa!...

– Ați văzut cum de frumos am putut duce de la un capăt până la celălalt și înapoi roaba mea încărcată cu sacul cel greu?

– Văzut!... Văzut!... Bravoo!... Bravoo!... Uraa!... Uraa!...

– Credeți că pot duce tot așa și un om?

– Credem!... Credem! striga mulțimea înnebunită de tot. Dar dintre toți, mai ales doi oameni care erau mai aproape strigau cel mai tare.

– Atunci, dacă crezi, vino tu! îi zise el, arătând cu degetul spre unul dintre ei, care striga cel mai tare.

– A, eu nu! zise acesta, îngălbenind și retrăgându-se înapoi înspăimântat. Eu tocmai trebuie să plec – se bâlbâi el. Am acasă o treabă foarte grabnică. Și fugi cât mai repede, în râsul mulțimii.

– Atunci vino tu! îi zise maestrul celuilalt, care strigase și el cu toată gura.

– Nici eu nu pot!... Chiar nu pot! zise și acesta. Sunt bolnav de tensiune și nu pot să mă sui la înălțimi – minți el. Și se ascunse printre ceilalți, ca să nu mai fie întrebat.

Și alții, întrebați, făcură la fel.

– Vedeți, le-a zis el atunci, eu am vrut să vă fac să vedeți ce mare deosebire este între credință și încredere.

Cu mântuirea și cu Dumnezeu este la fel; Dumnezeu ne cere încrederea puternică, liberă, grabnică și totală în El, în puterea, în înțelepciunea și în Cuvântul Lui. Cine se încrede și se încredințează în mâinile Lui are Viața Veșnică. Cine nu, – nu!

Toți privitorii care credeau că maestrul iscusit poate să ducă singur pe orice om peste prăpastia morții n-avură nici unul încrederea că-l poate duce pe el, ca să meargă să se suie

în roaba lui. Nici unul nu s-a încrezut cu adevărat că maestrul îl poate duce chiar pe el.

Iată deosebirea dintre *credință* și *încredere* cât de mare este! Iar dacă nu poți avea încrederea adevărată în ce privește mântuirea ta, la ce îți mai poate folosi credința, o credință ca a privitorilor acelora de la cascada Niagara?

Așa este și cu încrederea în mântuirea lui Hristos și în iertarea păcatelor noastre prin Sângele Crucii Lui. În zadar crezi tu că El poate să mântuiască pe orice om, dacă tu însuși nu te încrezi într-adevăr în El și nu te predai Lui pentru a avea mântuirea aceasta. El îi trece peste apa morții pe cei care se suie în carul Lui, iar tu vei rămâne pierdut și pe din afară pe totdeauna. O, dacă ai avea încredere și tu, ca să poți fi mântuit! Căci numai cu o astfel de încredere se poate dobândi mântuirea. Altfel nu! Căci numai aceasta este credința.

A doua istorioară este următoarea:

Un tată credincios, voind să-l învețe pe fiul său, de mic, ce este adevărata credință, că ea este o puternică încredere în Cuvântul și în brațele Tatălui Ceresc, îl sui odată pe copil în podul înalt al casei și apoi, luând scara, întinse de jos mâinile, spunându-i:

– Aruncă-te în brațele mele!

– Nu, tată!... Mi-e frică!... zise fiul tremurând, dându-se înapoi.

– Nu-ți fie nici o frică, îi zise din nou tatăl! Iată, eu sunt aici, gata să te prind. Ai încredere în mine, eu sunt aici, ca să te prind!

– Mi-e frică, tată!... Parcă nu pot!...

– Aruncă-mi lucrurile tale, ca să vezi. Copilul îi aruncă toate lucrurile lui, iar tatăl le prinse cu ușurință în mâinile lui.

– Acum aruncă-te și tu! Aruncă-te în mâinile mele! Aruncă-te la pieptul meu!

Copilul se aruncă tremurând, iar în clipa următoare brațele tatălui îl strângeau la sânul său.

Iată, aceasta este o încredere temătoare și slabă, dar este totuși o încredere mai bună decât deloc. Și chiar dacă este mai slăbuță, ea este totuși răsplătită atât de minunat! După mai multe experiențe de astea, încrederea noastră în puterea cea mare și în dragostea cea dulce a Domnului și Dumnezeului nostru ajunge să se întărească și apoi să rămână neclintită pentru totdeauna.

A treia istorioară am luat-o din viața practică a unei tinere credincioase din satul vecin cu al nostru, acum câțiva ani în urmă.

Era o vară cu secetă mare și îndelungată. Scăzuse apa din toate fântânile și de pe toate văile, de nu mai aveau nici vitele ce să bea și nici oamenii. Nu mai erau flori prin grădini, nici iarbă verde pe câmp. Porumbul se uscuse aproape de tot, grâul pierise, iar celelalte ogoare se pârliseră ca de foc, iar pământul se crăpase, de intrai cu piciorul. Toată lumea de la sate și de la orașe se uita spre cerul gol și aprins, așteptând și rugându-se să se ivească de undeva vreun nor aducător de ploaie. Dar săptămânile treceau și soarele lui cuptor dogorea și ardea totul ca o flacără pustiitoare.

În astfel de veri secetoase, pe la noi era atunci bunul obicei de a se face rugăciuni sătești pentru ploaie. Când se vedea că nu plouă și nu plouă, preotul credincios al satului, împreună cu credincioșii bisericii, hotărau o duminică de rugăciune pentru ploaie.

Atunci preotul cu toți sătenii adunați la biserică, pregătiți cu post, ieșeau în mijlocul hotarului între holde, făcând rugăciuni de cerere pentru ploaie, îngenunchind cu toții, pe rând, în cele patru părți ale cerului, stăruind cu glas mare către bunul Dumnezeu să dea ploaie pentru îmbelșugarea roadelor pământului.

Și, de obicei, după astfel de rugăciuni mari, într-adevăr bunul Dumnezeu aducea ploaie.

În acea vară, preotul satului vecin a rânduitor duminică de post și rugăciune între holdele lor fără ploaie. Era o zi fierbinte și nici un norișor micuț nu se vedea nicăieri pe tot cerul. Dintre sutele de oameni care veniseră pe câmp, numai o singură fată tânără venise cu ploierul.

Unii au zâmbit, văzând-o. Dar nici nu se termină bine rugăciunea până când cerul era plin de nori groși și negri. Începu vântul și fulgerele să brăzdeze și să spargă norii. Și, până să ajungă lumea acasă, o ploaie îmbelșugată se revărsă, ca din găleată, udându-i până la piele pe toți cei care merseseră la rugăciune să-I ceară lui Dumnezeu ploaie, dar nici unii, în afară de fata aceea de 15 ani, nu se încrezuseră în Dumnezeu că El va putea să dea o astfel de ploaie, chiar pe când o cereau ei. Nimeni nu-și luase umbrela de ploaie, afară de ea, care crezuse.

Atunci preotul, arătând-o pe fată, le zise tuturor celorlalți:

– Vedeți voi pe fata aceasta? Numai pentru ea ne-a dat nouă Domnul Dumnezeu ploaia asta. Numai pentru rugăciunea ei ne-a ascultat Dumnezeu și pe noi. Pentru că numai ea singură a avut încrederea că Dumnezeu ne va asculta și va da ploaia când ne vom ruga. Numai ea singură a venit cu ploierul. Noi n-am crezut nici unii, căci dacă credeam am fi venit și noi cu umbrele pentru ploaie.

Da, aceasta este încrederea! Credința care a ajuns încredere neclintită în Dumnezeu cel Atotputernic și iubitor este plină de siguranță și fără nici o umbră de îndoială ori de clătinare. Da, numai o astfel de credință încrezătoare este plăcută înaintea lui Dumnezeu. Și numai aceasta este răsplătită totdeauna din partea Lui cu împlinirea minunii pe care o cere și pentru care se roagă.

O minune mare nu se poate face fără o credință mare. Cu o credință mică nu se poate împlini o minune mare, căci fiecare minune cere o încredere de mărimea ei, după cum nici un bun nu se poate cumpăra decât cu un preț după valoarea lui. Mântuirea noastră este bunul cel mai de preț și cel mai scump de pe lumea asta. Nici o altă avuție nu este mai scumpă ca ea. Și, dacă noi n-avem o credință atât de mare, de vie, de adevărată și de neclintită cât cere ea, atunci nici unul dintre noi nu o vom putea vedea și avea niciodată. Ușor zic mulți cuvântul „mântuire”, dar dobândirea ei nu este deloc ușoară. Ușor zic mulți: „credeți și veți fi mântuiți”. Dar credința aceea care aduce mântuirea cu adevărat este ceva atât de mare cum a fost a orbului care și-a cerut vederea și și-a primit-o. Cum a fost a surorilor din Betania care au cerut învierea fratelui lor și au primit-o. Cum a fost a sutașului care a cerut vindecarea robului său; ori a femeii canaanence care a cerut vindecarea fiicei ei și a primit-o. Pe vremea aceea erau mulți orbi în Israel, erau mulți leproși ori slăbănogi, dar nu s-au vindecat decât acei care au avut atâtă credință și încredere în Dumnezeu și în puterea Lui, cât cerea minunea pentru care se rugau. Încrederea lor în puterea și dragostea Mântuitorului și Dumnezeului Iisus Hristos, Căruia Îi cereau minunea, era într-adevăr atât de mare și de adevărată cât o aștepta El de la ei.

Iată de ce atât de mulți oameni care zic cu ușurință „crede și vei fi mântuit” – rămânând numai la o simplă vorbă, fără acoperirea unei încrederi adevărate, vii și puternice – se înșală amar.

Când Mântuitorul nostru vorbește despre credința-încredere, El spune că aceasta este în stare să mute munții. Că, dacă ea zice unui dud: „Mută-te de aici și sădește-te în mare!” – acest lucru s-ar face numaidecât. Că orice lucru îi este cu putință unei astfel de credințe și nimic nu este imposibil.

Atunci poate cineva va zice: Dar cine poate avea o astfel de credință?

Eu nu știu cine o poate avea, dar știu că Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu spune că numai acela care o poate avea, doar acela va putea să se apropie de Dumnezeu și va vedea mântuirea Lui.

Iată cu ce cutremur trebuie să privim noi aceste adevăruri și cu ce scumpătate să le prețuim.

Să ne rugăm neîncetat și fierbinte Domnului și Dumnezeului nostru Cel credincios și milostiv, Care ne-o poate da și ne-o poate crește până la starea la care ne cere El s-o avem această credință-încredere, singura vrednică de Hristos. Această credință este totdeauna unită cu fapta, apoi cu cunoștința, cu răbdarea, cu evlavia, cu dragostea de frați și cu iubirea de oameni, fiindcă *numai* în felul acesta ni se va da din belșug intrare în Împărăția cea veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Doamne și Dumnezeul nostru, slavă și laudă veșnică Numelui Tău celui Credincios și Puternic, și Sfânt. Te rugăm din tot sufletul nostru, cu teamă și cu evlavie, să ai milă de noi și să nu ne lași să cădem și să rămânem în ispita ușură-

tății, când este vorba de condiția cea cutremurător de mare a unei credințe mari și pline de încredere în Tine, după cum ne-o ceri Tu fiecăruia care căutăm și luptăm să dobândim mântuirea Ta. Nu ne lăsa să ne înșelăm nici unii cu privire la mântuirea noastră, fiindcă nu este o mai mare pierdere pentru nimeni ca pierderea sufletului său.

*Tu ai spus în Sfântul Tău Cuvânt, Doamne, că **fără credință este cu neputință să fim plăcuți înaintea Ta.** Iar credința aceasta ai spus că este ceva atât de mare și de adevărat, încât să n-o poată nici clătina, nici birui, nici depărta de Tine, nici o putere, nici o ispită și nici o moarte din lumea asta, căci numai aceasta este credința mântuitoare.*

O astfel de credință Te rugăm să ne ajuți să avem! Cu ea să venim la Tine, cu ea să Te iubim, cu ea să Te urmăm, cu ea să trăim, să luptăm, să biruim și să murim, Doamne. Ca să putem și învia așa în clipa Sărbătorii și Nunții Tale veșnice în Împărăția Ta veșnică.

Căci a Ta, Dumnezeuul nostru, este Împărăția și Puterea și Slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

O, binecuvântați genunchii

*O, binecuvântați genunchii
bătătoriți de rugăciune
și mâinile bătătorite
de lucrul cel mai sfânt și greu,
și buzele ce adevărul
știu cel mai blând și dulce spune –
căci ochii-acestora văd pururi
cel mai frumos pe Dumnezeu.*

*O Doamne, nu lăsa pe lume,
pentru ai Tăi, în nici o stare,
nici dragostea fără-ncercare,
nici încercarea fără ea,
nici soarele fără de noapte,
nici noaptea prea mult fără soare,
– căci bucuria-i prea ușoară
și suferința e prea grea.*

*Nu ne lăsa cântarea noastră
fără de lacrimi niciodată,
nici lacrimile niciodată
nu ne lăsa fără cântări,
– căci numai astfel bucuria
ne strălucește-mprospătată;
noi toți în desfătări cu Tine
și Tu cu noi în întristări.*

*Așa, când vom ajunge-odată
în sfânt Ierusalimul dulce
pe care de atâta cale
atâția munți ni l-au ascuns,
la sânul lui ființa-ntreagă
ne-o vom proșterne să se culce,
scăldată-n lacrimi, sărutându-l
că am ajuns... că am ajuns!...*

*
* *

*Slăvit să fie Domnul,
căci El ne-a dăruit
lumina și-ajutorul
s-ajungem la...*

SFÂRȘIT.

CUPRINS

<i>Au înflorit odată</i>	4
În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh	5
<i>Strigați toți de bucurie</i>	6
Cireșul înflorit	7
<i>Glasul rugăciunii mele</i>	19
Este un singur adevăr	21
<i>Când ești trimis</i>	32
Împăratul păsărilor	33
<i>Doamne-n ceasul focului</i>	43
Core cel lacom	44
<i>Cine nu mai este-n stare</i>	56
<i>Dă-mi, Doamne, iarăși</i>	57
Întâmplarea de la Valea Bradului	58
<i>În cea din urmă clipă</i>	68
Pânișoara văduvei sărace	69
<i>Vine Cineva adesea</i>	79
Păcatul cel viclean	80
<i>Ce mult se-ndreptățește omul</i>	93
Sfetnicul cel credincios	94
<i>Dacă lupți</i>	108
Sărbătoarea cea mai mare	109

<i>La Ospățul Veșniciei</i>	123
Într-o grădină cu flori	124
<i>Ce-ai înțeles tu, fiul meu</i>	133
Cele două cuvinte	134
<i>Fericiți sunt ochii</i>	147
Nunta de după cimitir	148
<i>La Țărnul Întâlnirii</i>	162
Moartea lui Iambor	163
<i>Când trebuie o jertfă</i>	178
Mieluțul Cinei de Taină	179
<i>Din locul unde sufăr</i>	193
Mama Sfântului Petru	194
<i>Suntem în drum</i>	208
Ce este încrederea	209
<i>O, binecuvântați genunchii</i>	221

Tehnoredactare computerizată,
aranjament grafic și tipar:
Editura și Tipografia «Oastea Domnului», Sibiu

Broșat la POLSIB S.A. – Sibiu